

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

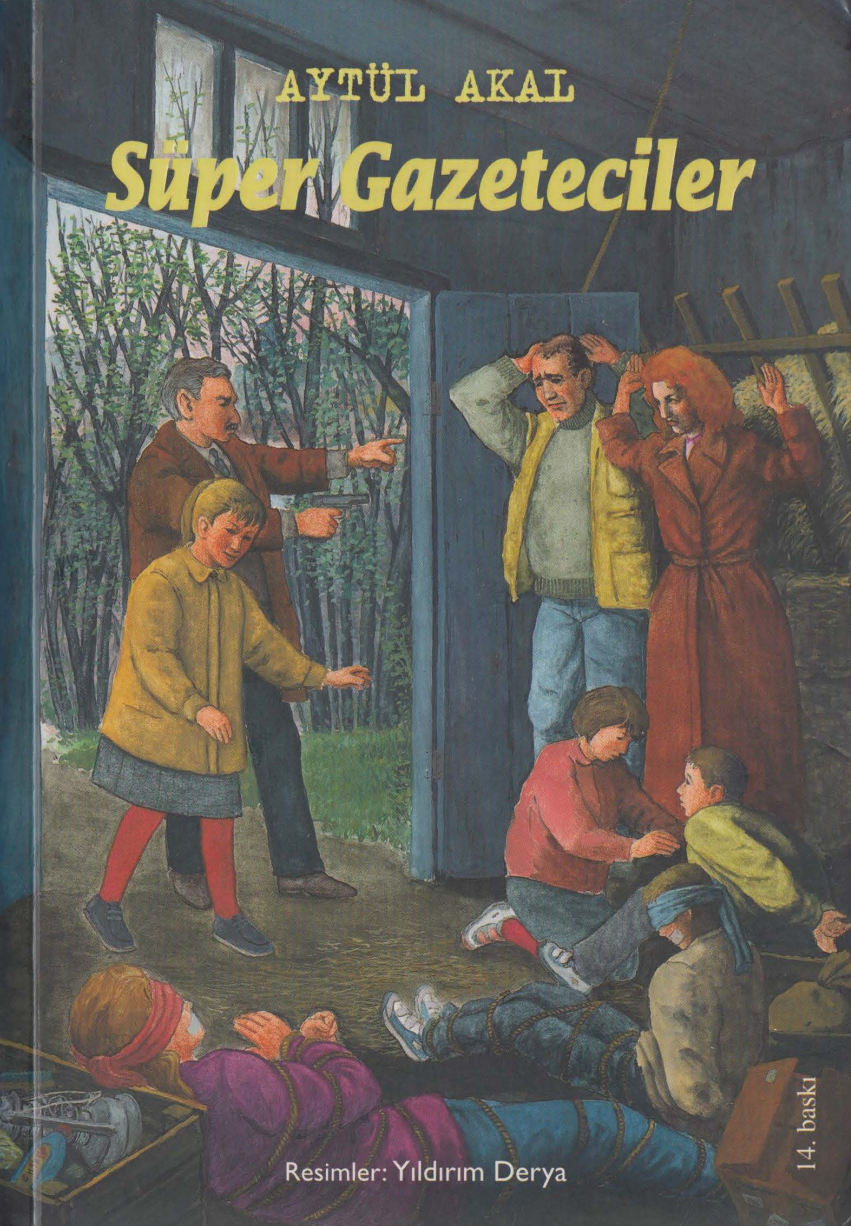
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AYTÜL AKAL

Süper Gazeteciler

Resimler: Yıldırım Derya

 tudem®

Yazar: Aytül Akal

Resimleyen: Yıldırım Derya

Yayın Yönetmeni: İlke Aykanat Çam

Düzeltili: Nurdan Özdemir

Dizgi - Grafik: Tudem

Baskı ve Cilt: Ertem Matbaa • 0 312 284 18 14

Birinci Basım: Kasım 2001 (İlk on iki baskı toplam 26000 adet)
(Kitabın ilk on iki basımı Uçanbalık Yayınları tarafından yapılmıştır.)

On Üçüncü Basım: Ekim 2011 (3000 adet)

On Dördüncü Basım: Ocak 2012 (3000 adet)

ISBN: 978 - 9944 - 69 - 596 - 1

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

Süper Gazeteciler Dizisi - 1

 tudem[®]

Aytül Akal

Büyüyünce yazar ya da şair olmak, Akal'ın çocukluk düşüydü. İzmir Amerikan Koleji'nden mezun oldu ve 1973 yılından sonra, *Hayat Mecmuası*'nda yazmaya başladı. Öyküleri, masalları, şiirleri, birçok dergi ve gazetelerde yayımlandı. Aynı süreçte köşe yazıları yazdı, röportajlar yaptı.

1982 yılında şiirlerini topladığı ilk kitabı *Kent Duygusu*'ndan sonra, 1991'de masallarını topladığı ilk çocuk kitabı *Geceyi Sevmeyen Çocuk* yayımlandı. Aytül Akal, o tarihten sonra çocukların büyüdü dünyasına dalarak, yalnızca çocuklar ve gençler için yazmaya başladı.

1991'den bu yana konferanslar vererek, kitaplarını imzalayarak, çocuklarda okuma kültürünün yerleşmesine katkı vermeye çalıştı. Aynı zamanda sosyal projeler geliştirip gerçekleştirdi, çocukların kişilik gelişimi ve kendilerini tanımasını konusunda çalışmalar yaptı.

Öyküler, masallar, şiirler, oyunlar, romanlar olmak üzere, yayımlanmış 107 kitabından 28'i, Almanca, İngilizce, İspanyolca, Farsça ve Bulgarca'ya çevrilerek yurtdışında yayımlandı. Aytül Akal TEDA Projesi kapsamında Türkiye'den kitapları çevrilen yazarlar içinde 25 kitap ile en çok kitabı çevrilen yazarlar sıralamasında 4. yazar olmuştur. Akal aynı zamanda ÇGYD (Çocuk ve Gençlik Yayınları Derneği) tarafından 2010 ALMA (Astrid Lindgren Anma Ödülü) Türkiye adayı olarak gösterildi.

Tudem Yayınları'ndan çıkan kitapları:

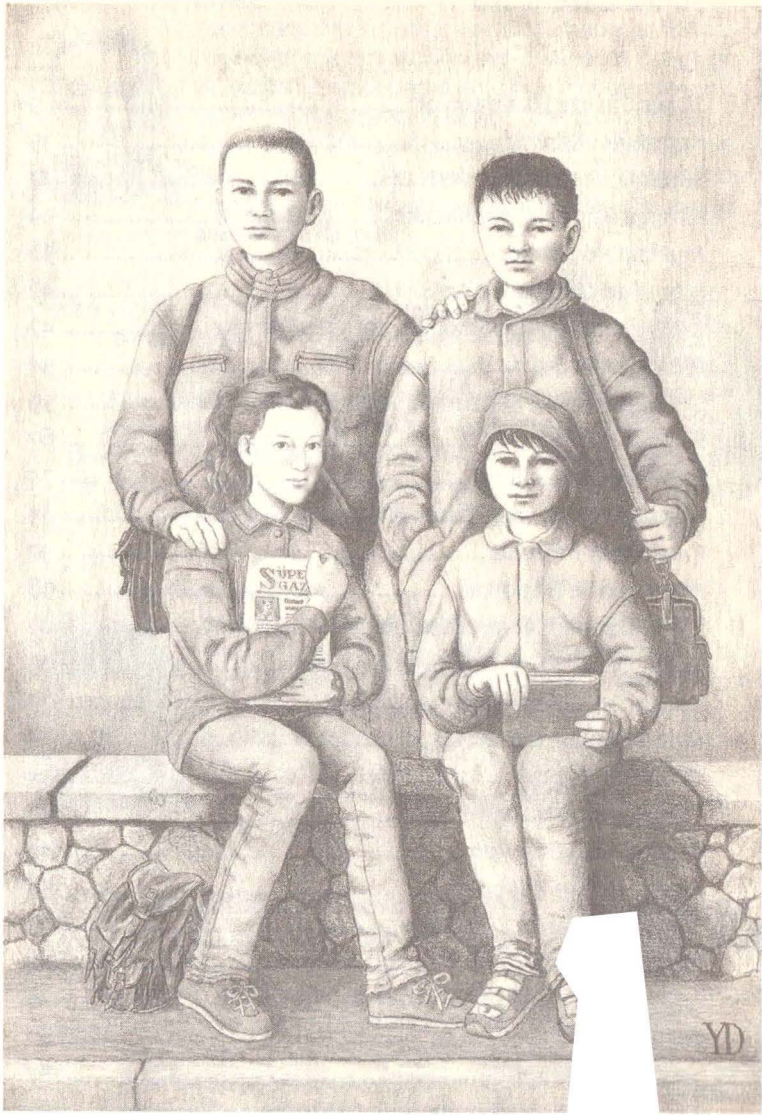
Süper Gazeteciler 1 (roman)

Süper Gazeteciler 2 - Parktaki Esrar (roman)

Süper Gazeteciler 3 - Likörlü Çikolata (roman)

Süper Gazeteciler 4 - Belalı Davetiye (roman)

Kayıp Kitaplıktaki İskelet (roman - Mavisel Yener ile)

Süper Gazeteciler

Süper Gazete Hazırlanıyor	9
Kopuk Kol Kimin?	15
Süper Gazete Manşetleri	21
Kiminle Röportaj Yapılacak?	29
Mutfaktaki Yabancı	36
Altay Şen Okulda Ne Arıyor?	42
Öğretmenler Odasındaki Esrarengiz Ziyaretçi	47
Altay Şen'in Sırrı	54
Ünlü Sanatçının Benzeri	59
Sorular Hazırlanıyor	67
Beklenen An Geliyor!	74
Kaçırılma Olayındaki Esrar	84
İpuçlarının Peşinde	92
Altay Şen ile Röportaj	98
Elif'i Atlatma Planları Yapılıyor	107
Süper Gazeteciler Yine Gafil Avlanıyor	113
Bankadan Gelen Telefon	119
Kafede Araştırma	124
Taksinin Peşinde	134
Televizyonda Haberler	140
Yeni Bir Gün Başlıyor	147
Evren Nereye Kayboldu?	158
Evren'in Karanlık Yolculuğu	165
Tarihçinin Evine Ziyaret	170
Çiftlik Evine Doğru Yola Çıkılıyor	174
Çiftlik Evi Aranıyor	180
Yener Güç Durumda	187
Konuklar Ev Sahibinin Baskınına Uğruyor	193
Olaylar Çözülüyor	199
Süper Gazetecilerle Süpriz Arşivi	205

Evren

Yener karşı eve taşındığından beri arkadaşlar. Evren, bilgisayarı çok hızlı kullanır. Yener'in parlak buluşlarını ve fikirlerini hayata geçirmekte usta bir uygulayıcıdır. Sihirbazlık numaralarına bayılır. Gitar çalar. Okulda, tiyatro ve bilgisayar kolunda. Elif'e karşı duyduğu hisleri henüz çözemedi, yan yana geldiklerinde hemen kızarır. Ergenlik çağına girip girmediği konusunda bir süredir annesinin takibinde...

Selin

Yazı yazmaya ve desen çizmeye meraklı. İleride güzel sanatlarla ilgili bir meslek edinmeyi hayal ediyor.

Gazetecilik, haber sunuculuğu ya da stilistik de seçmek istediği meslekler arasında. Yardımsever ve çalışkan bir kız. Çok kitap okuyor, kendisini sürekli geliştiriyor. Süper Gazete için çalışarak deneyimlerini arttırmak peşinde. Babası iş adamı, annesi öğretmen. Kardeşi Murat ile zaman zaman çekişirler.

Yener

Arkadaşları arasında ilginç fikirleri ve esprileri ile tanınır. Evren'le her konuda iyi anlaşır. Bilgisayar kullanmada ve grafik işlerinde başarılı olduğundan Süper Gazete'nin düzenlemesini o yapar. Annesi ve babası yıllar önce ayrılmış. Yener banka müdürü olan annesiyle birlikte yaşıyor. Süper Gazete fikri ilk ondan mı çıktı yoksa Yener'den mi artık hatırlamıyor. İleride iyi bir gazeteci olmak istiyor.

Elif

Meslek konusunda henüz bir kararı yok. Çok meraklı bir kız, gözünden hiçbir şey kaçmaz. Süper Gazete'nin muhabiri olmak için sürekli Evren'le Yener'in peşindedir. Kafasına koyduğunu mutlaka başarır. Ünlülerin adres ve telefon bilgilerini biriktirmeyi sever. Aile sorunlarını arkadaşlarına yansıtmaz. Babası belediyede çaycı, annesi apartman görevlisidir. Kardeşi Arif'le çok iyi geçindiği söylenemez. İyi ve güvenilir bir arkadaş.

Süper Gazete Hazırlanıyor

Evren sabırsızlıkla, “Bitti mi?” diye sordu arkadaşına. “Ağır ol bakalım. Acelen ne?” diye yanıtladı Yener.

“Kim, ben mi acele ediyorum? Bir saattir ekran karşısında oyalanan sensin!”

“Çok istiyorsan gel sen yap.”

Evren hemen itiraz etti:

“Yoo, dün gece bütün yazıları bilgisayara ben çektim. Üstelik evdekiler çoktan yattım sanmışlardı, hâlâ ayakta olduğumu anlamasınlar diye kör karanlıkta yazdım.”

“Kör karanlıkta mı? Amma abarttın! Ekranın ışığı da mı yoktu?”

“Canım, karanlık dediysem oda karanlıktı yani. Gizli gizli yazdım.”

Yener gülümsedi.

“İlk sayının yazılarını bilgisayara geçirirken seninkilere nasıl da yakalanmıştın hatırlıyor musun?”

“Evet, ne yaparsın acemilik! Işığın kapımın altından dışarıya sızacağını ne bileyim! Onlar beni çoktan uyudum sanmışlar, ışığı görünce de merak etmişler.”

“Hani bir daha ışık sızmasın diye kapının altına sünger yapıştırmıştın?”

“Evet, ama sonra çıkartmak zorunda kaldım.”

“Neden o?”

Evren yüzünü buruşturdu:

“Annem, beni kapıma bant yapıştırırken görünce yanlış anladı. Bir sevindi, bir sevindi ki anlatamam. ‘Bir gün değişeceğini biliyordum, canım oğlum. Bundan böyle her gün odanı toplamaya başlarsın herhalde,’ diyerek beni yakaladı, şapur şapur öpmeye başladı.”

Yener arkadaşını teselli etti:

“Aldırma, onlar şapur şapur öpmek için fırsat kollarlar zaten.”

“Bu kadarla da kalsa iyi. İçerden babama telefon edip benim duymayacağımı düşündüğü fısıltılı bir ses tonuyla müjdeler verdi,” diye anlatmayı sürdürdü Evren.

Sözün burasında Evren sesini incelterek annesinin konuşmasını taklit etti:

“Hayırlar olsun şekerim. Oğlumuz artık odasına ve eşyalarına dikkat etmeye başladı.’ Annemi bizim gazeteye alsak, inan harika bir pazarlamacı olur, gazeteyi bir anda bütün ülkeye duyururdu. Neyse ki babam uyanık adamdır. Düzen meraklısı olmadığımı iyi bilir; zaten benim bu halimin hep kendi çocukluğunu anımsattığını söyler durur. O gün de annemi yatıştırmak için, benim yaşımdakilerin henüz oda toplamaya başlamayacakları gibi bir şeyler söylemiş olmalı ki annem, ‘Yok yok ben geçen gün de bir değişiklik fark ettim. Oğlumuzun sesi kalınlaşıyor,’ diye yanıtladı babamı.”

Bu kez Yener sesini kalınlaştırıp büyüklerin ses tonunu taklit ederek arkadaşını kızdırmaya çalıştı:

“Nee? Yoksa telefon konuşmalarını mı dinliyorsun! Çok ayıp!”

Evren hemen savunmaya geçti:

“Aslında dinlemek amacında değildim, yalnızca süngerden ayırdığım kâğıt bandı çöp kutusuna atmak için odamdan çıkmış banyoya doğru yürüyordum, ama bizim evi bilirsin. Ses, salondan üst kattaki yatak odalarına öyle bir yankılanır ki, hani Devlet Operası gelip bizim evde oyun sahnelese, ses düzenine, mikrofona falan gerek duymazlar. İşte ben de banyoya giderken annemin sözlerini duyunca, ayaklarım sizlere ömür.”

“Nasıl yani?”

“Nasıl olsun işte, ben banyoya doğru yürümeye çalışıyordum ama ayaklarım parkeye yapıştı kaldı, bir türlü kıpırdamadım. E tabii haliyle, annemin konuşmalarını dinlemek zorunda kaldım.”

Yener’in her zamanki şakacılığı tuttu:

“Belki annen haklıdır. Bir ‘aaa’ sesi ver bakayım, sesin kalınlaşmış mı?”

“Sen de annemleşme! Gölge gibi peşimde zaten. Yok buluş çağına giriyormuşum, yok girmişim, yok çıkmışım. Yeter canım! Ben ona böyle yapıyor muyum, ‘Bak anneciğim bir tel beyaz saç daha... Bak anneciğim birkaç kırışık daha... Sen yaşlanma çağına giriyorsun...’ diye sürekli peşinde dola-nıp moralini bozuyor muyum?”

“Sen yine şükret. Bizim sınıftaki Hasan var ya, annesi si-vilce tedavisi için çocuğu doktora götürmü!”

“Off, bizimle ilgileneceklerine kendilerine baksalar ya. Alt tarafı kapının altına bir sünger yapıştırdım, günün olayı oldu.”

“Peki sonunda annen süngerini neden koyduğunu anladımı?”

“Yok canım! Kapıdan giren havayı engellemeye çalıştığımı sandı. Babamla konuşurken sesini duymalıydın. ‘Ah şekerim sen ne dersen de, büyüdü bu oğlan, artık sorumluluk almaya başladı. Daha geçen gün evin içi serin oluyor, kapı aralarından soğuk giriyor diye konuşuyorduk ya, bak, gidip harçlığıyla kapısına sünger bant almış!’ Hani duyan da oğlunun Nobel Barış Ödülü’nü falan aldığını sanır; öyle övünüp duruyor.”

“Bırak övünsün, sana zararı ne?”

“İzlenmekten nefret ediyorum. Hadi sen de konuşup duracağına bitir artık şunu. Eve gidip ders çalışmam gerek.”

“Aaa, şuna bak. Sanki benim dersim yoktu. Şu işi bitirir bitirmez ben de tarih çalışacağım. Üstelik ben ağzımı bile açmadım, deminden beri konuşan sensin.”

“Yok ya? Ben kendi kendime mi konuşuyordum burada?”

“Ben seni dinlerken de çalışıyorum, bak, iki sayfayı yerleştirdim bile.”

“Göster bakayım...”

Yener bilgisayar ekranını arkadaşının görebileceği yöne çevirdi. İkisi birden ekrana eğildi; sonuca beğeni ve gururla baktılar. Konuları birlikte seçmişler, haberleri birlikte toplamışlardı. Daha sonra Evren yazıları düzelterek bilgisayara geçirmişti. Ve işte şimdi de gazetenin iki sayfası ekranda hazır!

Evren ve Yener aynı mahallede oturan iki arkadaşları. Evren’in anne ve babası o henüz doğmadan önce, şimdi oturdukları evin arsasını satın almış, mimar bir arkadaşlarının yardımıyla birkaç yıl içinde tam istedikleri gibi iki katlı bir ev yaptırmışlardı. Evren ev bitmek üzereyken doğmuştu. Bu yüzden, evin kapısına büyük harflerle Evren yazdırmışlardı.

Yener’le annesi ise mahalleye dört yıl önce gelmişlerdi. Kiralık uygun bir ev arayan Seher Hanım, giriş katındaki boş daireyi görür görmez beğenmişti. Evin yan duvarı, henüz kıyıma uğramamış ağaçlıklı bir bahçeyle bitişikti. Bahçede, ağaçların sık dalları arasından güçlkle görülebilen küçük bir ev vardı. Kiralık evin salon balkonunun bir yanı bahçeye, öbür yanı öndeki sokağa açılıyordu. Mutfak ve arka oda da bahçeye bakıyordu. Seher Hanım, eşiyle başından geçen boşanma davasının yüreğinde bıraktığı yıpratıcı izleri, bu bahçeyi seyrederek ve ağaçlara yuva yapmış kuşların sesini dinleyerek daha kolay silebileceğini düşünmüş olmalıydı.

Yener, anne ve babasının ayrılacağını öğrendiğinde kendini çok mutsuz hissetmişti. Gerçi işi nedeniyle eve ayda ancak bir hafta uğradığından, babasıyla çok az görüşürlerdi. Eve geldiğinin ilk birkaç günü, evde bayram havası eser, sonraki günlerde ise olağan tartışmalar başlardı. Gerilimli hava, babası tekrar işine dönene kadar sürerdi. Yener o zamanlar henüz dokuz yaşındaydı.

Yener hayatında büyük bir değişikliğin olmayacağını, yine annesiyle birlikte yaşamaya devam edeceğini öğrendiğinde, rahatladı. İleride ne olacağını, nerede yaşayacağını, kiminle kalacağını öğrendiğine göre artık sorun kalmamıştı; korkuları boşunaydı. Onun için asıl önemli olanın boşanma değil, ne olacağı korkusu olduğunu sonunda kendi de fark etmişti. Yaşam nasıl olsa her gün olduğu gibi sürüp gidecekti, endişelenmeye gerek yoktu. Oturdıkları evi satacaklar, kiralık bir eve geçeceklerdi. “Bütün değişiklik bu kadar,” demişti annesi.

Ama o kadarla kalmadı tabii. Evle birlikte Yener’in arkadaşları ve okulu da değişti.

Annesiyle birlikte şimdi oturdukları evi boşken görmeye geldikleri günü hep hatırlardı Yener. Annesi mutfak dolaplarının kapaklarını kontrol edip, çekmeceleri bin kez açıp kaparken, Yener de salonun sokağa bakan camından, yolun karşısındaki iki katlı evi hayran hayran seyretmişti. Evin üst katındaki pencerenin perdesi kımıldayıp duruyordu sanki. Gözünü perdeye dikip dikkatle bakmıştı. Evet, orada mutlaka biri vardı ve gizli gizli onu izliyordu.

Yener, pencereden geriye doğru çekilerek kendini gizlemişti. Böylece, karşı evin penceresinden kendine bakan esraren-giz kişiyi görebilecekti. Az sonra perdeler oynamış, bir baş yavaş yavaş yukarıya doğru kımıldamıştı. Beyaz, bembeyaz bir yüzdü bu. Yüzün ürkütücü ifadesi Yener'i korkudan ürpertmişti. Gözleri iskelet gözü gibiydi; çukur ve karanlık...

Daha iyi görebilmek için pencereye yaklaşmıştı. Beyaz baş, bazen sağa sola sallanıyor, bazen hızla aşağıya inip tekrar yukarıya doğru hareket ediyordu. Esraren-giz kişi, Yener'in kendini gördüğünden iyice emin olunca, kolunu açık camdan uzatmıştı. Sanki Yener'e bir şeyler anlatmak istiyordu. Gel diye mi işaret ediyordu, yoksa bu mahalleden cehennem ol git, başına kötü şeyler gelecek mi diyordu, Yener bu işaretin anlamını çözmemişti. Soğuk bir ürperti tüm bedenini dolaşmıştı.

Annesi hâlâ mutfaktaydı. Açılıp kapanan dolap kapaklarının sesinden bunu anlayabiliyordu. Cesaretle ve inatla pencerenin önünde durmuştu. Oradan ayrılmaya niyeti yoktu. Nasıl olsa annesi içerdeydi; birazdan bu evden çıkıp gidecekler, bir daha da bu mahalleye adımlarını atmayacaklardı.

İşte tam bu sırada, inanılmaz bir şey olmuştu. Garip canlının camdan çıkarıp uzaktan uzağa Yener'e doğru uzattığı kolu birden kopmuş, hızla aşağıya, evin bahçesine düşmüştü.

Kopuk Kol Kimin?

Yener annesine seslenmek istemişti, ama korku ve dehşetten sesi çıkmaz olmuştu. İnanamıyordu. Bomboş bir mutfakta yemek pişiremeyeceğine göre, orada nasıl bu kadar uzun süre oyalanabilirdi? Şimdiye kadar çoktan mutfak incelemesini bitirmiş, oğlunun yanına gelmiş olmalıydı.

Kopan kol, önce bahçedeki bodur ağaçların üzerine çarpmış, oradan çimenlere düşmüştü. Ağaçların dalları, çarpmanın şiddetiyle hâlâ sallanıp duruyordu. Bir kâbus olmalıydı bu. Perili bir evin karşısına taşınacak kadar düşüncesiz olamazdı annesi. Buradan derhal çıkıp gitmeliydiler. Yoksa?.. Yoksa içerde annesinin başına bir şey mi gelmişti? Bunun için mi mutfaktan bir türlü çıkamamıştı? Bir süredir açılıp kapanan kapak ya da çekmece sesi de duyulmuyordu...

İçinden giderek taşan korku ve heyecan soluğunu kesmiş, onu bulunduğu yere çivilemişti. Bir türlü yerinden kıpırdamıyordu. Bir yandan aklından kötü düşünceler geçirirken, bir yandan karşı evin penceresinde gördüğü beyaz yüze korku dolu gözlerle bakıyordu. Belki de o evde çevresindekileri hipnotize eden bir büyücü vardı. Bakışlarıyla onu da sihirli

gücünün etkisi altına almıştı, bu yüzden yerinden kıpırdamıyordu.

Beyaz yüzlü büyücü, ağır ağır hareket ederek, ellerini yüzüne doğru götürmüştü. O da neydi öyle? Büyücünün yine iki eli vardı! Bir tanesi az önce bahçeye düştüğüne göre, ya üç kollu bir canavardı bu, ya da sihirli gücüyle kendine yeni bir kol takmıştı.

Büyücü elleriyle yüzünü kapamış ve bir hamlede... Yüzündeki maskeyi çıkarmıştı! Elindeki beyaz maskeyi Yener'e doğru sallarken, öbür eliyle "nanik" yapmıştı. Hiç de büyücüye benzemiyordu; Yener yaşlarında, sarışın sevimli bir oğlandı. Yaptığı gösteriden de çok memnun kalmış bir ifadeyle katıla katıla gülüyordu.

Yener altta kalmamıştı tabii. O da 'nanik' yapmış, bir yandan yüzünü buruşturup dilini çıkartmıştı. Karşı evdeki oğlan, bir elinde maske olduğunu unutup iki eliyle 'nanik' yapmaya kalkışınca, maske açık pencereden aşağı uçmuş, bodur ağaçların üzerine takılıp kalmıştı.

Bu kez Yener gülmeye başlamıştı. İki elini birden göğsüne sürerek, 'oh olsun' işareti yapmış, bir yandan da dilini çıkarmıştı. Penceredeki çocuk, birden ortadan kaybolmuştu.

Yener'in annesi Seher Hanım o sırada salona girmişti. Yener'in sokağa bakan pencerenin önünde durduğunu görünce, yanına gitmiş, "Ne düşünüyorsun canım?" diye sormuştu.

Aslında evle ilgili düşüncelerini sormuştu ama Yener'in akli az önceki olayda olduğu için annesinin, o anda aklından geçenleri sorduğunu sanmış, "Bilmem. Karşı evi perili bir ev sanmıştım," demişti.

“Karşı evi bilmem ama, doğrusu şu yan bahçedeki ev perili bir eve benziyor,” diyen Seher Hanım, salonun yan penceresine doğru yürümüş, hayran hayran bahçeyi seyretmeye başlamıştı.

“Evlerin arasında bu kadar güzel bir bahçe olsun, hayret!.. Nasıl korumuş kendini acaba? Olsa olsa o küçük evde bir büyücü yaşıyordur ve bu bahçeyi koruyan da odur.”

Seher Hanım şaka ediyordu, oğlunun az önceki duygularını ve aklından geçenleri bilemezdi tabii. Kendisi o kadar coşkulu duygular içindeydi ki, Yener’in suskunluğunun farkına varamamıştı.

“Ne dersin, burayı turalım mı canım?”

Yener’in gözü yine karşı eve kaymıştı. Pencerede kimse yoktu. Sonra birden onu görmüştü. Bahçedeydi... Uzanmış, yere düşen kolunu alıyordu. Başını kaldırıp Yener’e doğru bakınca, iki çocuk göz göze gelmişlerdi. O anda sanki ortak bir dil konuşmuş ve aralarında gizli bir plan yapmış gibi birbirlerine gülümsemişlerdi. Çocuk, ceketinin kolunu sıyrıp elini sahte kolun içine sokmuş ve bahçe kapısına yönelmişti.

Bahçeden çıkıp, Yener’le annesinin bulunduğu kiralık dairenin kapısını çalana kadar aradan bir dakika bile geçmemişti. Zil sesi boş dairede yankılanmıştı.

Seher Hanım gülümseyerek, “İlk konuşumuz geldi,” demiş, sonra kapıya gidip hemen açmıştı.

Yener o arada yerinden kıpırdamamıştı. Kimin geldiğini ve ne için geldiğini biliyordu. Böyle oyunlara bayılırdı.

Kapıdaki çocuk, “Karşıdaki evde oturuyorum,” demişti. “Adım Evren. Sizi burada görünce yeni taşınacak komşularımız olduğunuzu düşündüm, merhaba demeye geldim.”

Evren, Seher Hanım'a elini uzatmıştı. Yener o an gülmemek için kendini ne kadar güçlkle tuttuğunu hiçbir zaman unutamazdı. Seher Hanım kendine uzatılan eli heyecanla sıkmış ve...

"Ayy! Bu da ne?"

Korku dolu bir çığlıkla, elinde kalan kopuk kolu yere fırlatmıştı.

"Aaa, aşkolsun anne. Yan bahçede perili ev olduğundan söz eden sendin. Anlaşılan bu periler ağaçları koruyor ama insanları koruyamıyor."

Artık kendini tutmasına gerek kalmamıştı. Yener de kahkahalarıyla Evren'e katılmıştı.

Seher Hanım şaşkınlığını üzerinden attıktan sonra, kapılarına gelen bu çocuğa, yaptığıının çok ayıp olduğunu, tanımadığı insanlara şaka yapmanın doğru olmadığını söyleyecekti ki, birden duralamıştı. İki çocuk hiç de birbirlerini tanımıyor gibi davranmıyorlardı. Aksine, sanki uzun süredir tanışan iki arkadaş gibiydiler...

"Beyaz maske sana çok yakışmıştı."

"Sen bir de kendini görecektin. Senin beyaz masken yoktu, ama kolun kopup yere düştüğünü görünce senin yüzün de bembeyaz oldu..."

"Senin bir sihirbaz olduğunu düşünmüştüm."

"Harika! Hep bir sihirbaz olmayı istemişimdir. Bu yüzden şaka oyuncaklarını ve sihirbazlık oyunlarını çok seveirim. Yakınlarda bir yer var. Bu tip malzemeler satıyor."

"Beni de oraya götürsene. Bir arkadaşımın doğum gününde görmüştüm, bardağa konunca suyu jöleye dönüştüren bir toz almış, hepimizin bardağına gizlice koymuştu."

Hiçbirimiz meyve sularını içemedik, bardağa yapışıp kalmışlardı sanki.”

“Aaa evet biliyorum. O tozdan gördüm; orada var; küçük bir paket içinde satılıyor. Bir defasında, kumaşa değer değmez kırmızı bir leke gibi dağılan bir sıvı almıştım. Kuruyunca buharlaşıp kayboluyordu. Babam işe giderken gömleğine döktüm; kuruyana kadar neredeyse iyi bir sopa yiyecektim. Leke kalmayacağını anlatana kadar akla karayı seçtim. Neyse, leke sonunda kuruyup kayboldu da cezadan kurtuldum. Babam da işe gidebildi.”

Çocuklar kendi aralarında konuşurken, Seher Hanım az önce yere fırlattığı kolu eğilip almıştı. Onların konuşmaya dalmasından yararlanarak kendi koluna geçirip, pencereye doğru yürümüştü. Camı açar gibi yaparken, sahte kolu araya sıkıştırmış, sonra da canı yanmış gibi avazı çıktığı kadar bağırmaya başlamıştı.

“İmdaat koşun, çocuklar! Kolum sıkıştı.”

Yener annesinin çığlığını duyunca bembeyaz kesilmişti. İki çocuk korku içinde yardıma koşmuşlardı ama, az önce acı içinde bağırان Seher Hanım kahkahalarla gülmeye başlamasın mı!

“Nasıl oluyormuş ya? İkinizi de kandırdım işte!”

Yener annesinin yüzüne hayretle bakmıştı. Uzun süredir onu böylesine içten, doya doya gülerken gördüğünü hatırlamıyordu. Belki de perili olan ev karşıda ya da yan bahçede değil, tam da onların kiralamak istedikleri evdi. Ve bu iyilik perileri sayesinde annesinin gözleri ilk kez ağlamaktan değil, gülmekten yaşarmıştı.

Seher Hanım gülmesini güçlkle durdurabilmişti. Gözlerinin yaşını silmiş, sahte kolu Evren’e uzatırken, Yener’e dönüp tekrar sormuştu.

“Az önceki sorumun yanıtını alamamıştım. Ne diyorsun Yener? Bu evi turalım mı?”

“Evet anne,” demişti Yener gözleri parlayarak. “Turalım.” Evren’den hoşlanmıştı.

“Ama, bir şartım var!” demişti Seher Hanım.

Sonra üzerine basa basa:

“Bana bir daha şaka yapmayacaksınız... Her ikiniz de! Anlaştık mı?”

Süper Gazete Manşetleri

Evren sanki bir gece önce her satırını bilgisayara kendi geçirmemiş de ilk kez görüyormuş gibi arkadaşının bilgisayar ekranından heyecanla bir kez daha okudu gazeteyi. İlk sayfanın konusu “Mahallemizdeki Kuş Sesi” idi. Bu konu başlığını Yener annesinden esinlenmişti.

Bir pazar sabahı Yener annesiyle birlikte salonda pencere önüne kurdukları kahvaltı sofrasında otururken, annesi “Ne şanslıyız! Herkesin penceresi çöplüğe ya da betona bakar, biz kuş sesleriyle dolu bir bahçeye bakıyoruz. Bunun değerini bilmeliyiz oğlum. Acaba mahallemizde oturan kaç kişi şu güzel bahçedeki kuşların sesini duymuştur?” demişti.

Yener’le annesi havalar ısınır ısınmaz masayı balkona çıkarır, yaz boyunca balkonda yemek yerlerdi. Henüz mart ortasındaydılar. Bu yüzden o gün salonun bahçeye bakan penceresinin önünde yiyorlardı kahvaltılarını. Yener o sabah kalınca bir dilim ekmek üzerine fındık ezmesi sürmüştü, tam ısırmak üzereyken annesinin bu sözleri üzerine duralmıştı: “Acaba mahallemizde oturan kaç kişi şu güzel bahçedeki kuşların sesini duymuştur?”

Kendisi bile kaç kez duymuştu ki? Üstelik çoğu kez, duyduğu seslerin hangi kuşa ait olduğunu bilmiyordu. Gece-leri penceresinin yakınındaki ağaçta tüneyen baykuşların sesini tanırırdı; bir de, avuç içi kadar gövdeleriyle bir yandan ötüşürken, bir yandan itişip oynayan serçelerin sesini... Aaa kargalar da vardı tabii. Ama onların kavgacı çığırışlarından hiç hoşlanmazdı. Başka başka? Bir de martılar... Onlar bu tarafa gelmezlerdi. Kıyıya yakın uçuşur, denizden birkaç sokak geride olan bu sokağa pek uğramazlardı.

Yener kahvaltı boyunca annesinin bu sözlerini düşünmüştü. Belki de yalnız kendi değil, bu sokakta, bu mahallede, bu kentte, hatta bu ülkede yaşayan herkes bunu düşünmeliydi. Acaba kaç kuşun sesini duyabiliyoruz? Kaç kuşu tanıyoruz?

Konu giderek şekillenmişti kafasında. Bu harika bir haber konusu olabilirdi. Annesi kuşların birçoğunu tanıyordu. Ona sorabilirdi. Ayrıca ansiklopedileri karıştırıp çevrelerinde yaşayan kuşlarla ilgili bilgiler edinir, resimlerini tarayıcıyla ilk sayfaya koyabilirlerdi. Evet evet, bu ancak ilk sayfa haberi olurdu. Düşündürücü, bir o kadar da uyarıcıydı.

Daha önceki sayılarda da gazetelerinde bu tür haberler yayımlamışlardı. “Köpek Besleyenlere Merhaba!” konulu yazı herkesin çok hoşuna gitmiş, bir o kadar da yararlı olmuştu. Mahallede artık herkes kimin köpek beslediğini ve hangi evde hangi köpeğin neler yediğini öğrenmişti. Böylece tüm mahalleli, yemek artıklarını ayrı ayrı torbalara koyup, üzerlerine istedikleri köpeğin adını yazarak evlerinin önüne bırakmaya başlamıştı.

Önce Yener’le Evren büyük bir hevesle okul dönüşü bu torbaları toplayıp adreslere tek tek götürmüşlerdi. Ancak bu

göründüğü kadar zevkli bir iş değildi. Birkaç kez yapınca ve her evden yeterli övgü ve teşekkürü alınca iş artık angarya olmaya başlamıştı. Ilgilenmeleri gereken dersleri de vardı. Zamanlarını alan bu iş için her evin kapıcısıyla konuşmuşlar, torbaları evlere onların dağıtması konusunda anlaşmışlardı.

Bu anlaşmanın şartları arasında Süper Gazete'nin her sayısından kapıcılara bedava vermek de vardı. Eh, ayrıca arada sırada kapıcılara övgü yağdıran haberler de çıksa iyi olurdu. Böylece gazetede isimleri yayımlanmış olur ve onlar da yöneticilerine kendilerini gösterebilirlerdi.

Tarafsız gazetecilik ilkesinin sınırlarını yerinden birkaç milim oynatıp "En Başarılı Kapıcı" köşesini açmışlardı. Sırayla bir kapıcının resmini gazeteye koyuyor ve adını yazıyorlardı. Bu iş de böylece çözümlenmişti. Birkaç yıla kalmaz, mahallede resmi basılmamış kapıcı kalmazdı nasıl olsa! O zaman köşeyi toptan kaldırıyorlardı.

İkinci sayfadaki "Süper Saksı" köşesinin yaratıcısı ise, kendinin bundan haberi olmasa da, Evren'in annesi Nermin Hanım'dı. Nermin Hanım çiçeklere pek meraklıydı, evin her köşesinde çiçek beslerdi. Menekşeler, begonyalar, kaktüsler... Nermin Hanım'ın saksılarındaki kaktüsler bile her zaman çiçek açardı.

Balkon saksılarında büyüttüğü ortancaların mavi çiçek açtıkları gün Nermin Hanım öyle sevinmişti ki, ortancaları eşine ve oğluna gösterirken, "Bakın, iki yıldır uğraşıyorum, sonunda pembe ortancalarımın mavi açmalarını başardım. Benim elimde sihirli değnek var. Ölen çiçekleri canlandırabilir, renkten renge çevirebilirim," diye yeteneğiyle övünmüştü.

O anda Evren'in aklına "Süper Sakı" köşesi gelivermişti. Annesine sorarak çiçek bakımı hakkında birçok şey öğrenebilir ve gazete yoluyla bu bilgileri çiçek yetiştirmekten hoşlanan başkalarıyla paylaşabilirdi. Gazete yayımlamalarına sıcak bakmadığı için Evren annesine açıktan açığa değil, bir gazeteci ustalığıyla sorular sorar ve her sayıda ona belli etmeden ağzından konuyla ilgili ilginç öneriler alırdı.

Gazeteleri Evren'in de Yener'in de hiç aklından çıkmazdı. Her gittikleri yerde, her bulundukları ortamda, 'Yayımlansa ilginç olur mu?' ya da 'Acaba bundan nasıl bir haber çıkar?' diye düşünmek artık onlar için alışkanlık halini almıştı.

Günlük gazetelerle rekabet etmek hiç de kolay değildi. Bir kere öteki gazeteler binlerce, on binlerce, hatta yüz binlerce basılıyor ve bütün ülkeye birkaç saat içinde dağılıveriyordu. Onlar ise, dört sayfalık gazetelerine yazıları ve taramacıdan çektikleri renkli resimleri bilgisayarda yerleştiriyor, daha sonra dosya kâğıdı sayfalarına çıkış alıp zımbalıyorlardı. Gazeteleri böyle tek tek hazırlayınca haliyle epey zaman alıyor, maliyeti de hayli yükseliyordu.

Ama olsun, onlar harçlıklarının bir kısmını gazetenin masrafına katıyor, gazetelerini yine de maliyetinin yarı fiyatına satıyorlardı. Önemli olan mahallede herkesin gazete okumasıydı. Bir gün bir de bakarsın gazeteleri iyice tanınır, başka mahallelerden de aranırdı. Kim bilir, belki ülke çapında bile yayılabilir, Evren ve Yener adlı iki süper gazetecinin başlattığı Süper Gazete'nin adı gazetecilik tarihine iri puntolu bilgisayar harfleriyle yazılırdı.

Evren gazeteyi okurken bir yandan bunları düşünüyordu. O yazarken düşünebilir, müzik dinlerken televizyonun

ekranında kıpırdayıp duran görüntüleri belleğine geçirebilir, üstelik bütün bunların hepsini aynı anda yapabiliyordu! Hızlı yazdığı ve dikkati dağılsa da gördüklerini ekrana doğru geçirebildiği için yazıları bilgisayara geçirme işi Evren’indi. Gazetenin grafiğini oluşturmada ise Yener daha hızlı ve başarılıydı. Ellerindeki malzemeye bir bakışta neyi nereye yerleştirebileceğini görür, en uyumlu sayfa düzenini en kısa zamanda yapardı.

“Harika! Eline sağlık! Çok güzel olmuş. Ama bu yalnızca iki sayfası. Öteki sayfaların da bugün bitmesi gerek.”

Yener, Evren’in sabırsız halinin keyfini çıkara çıkara, olabildiğince yavaş hareketlerle bilgisayarın klavyesine uzandı ve aşağı in komutuna bastı. Sayfa hızla aşağıya indi ve... İki renkli sayfa daha açıldı ekranda.

“Aaa, ne zaman bitirdin? Müthişsin sen!”

Evren’in şaşkınlığı Yener’i eğlendirdi.

“Sen anneannem gibi dırdır konuşup dururken ben burada çalışıyordum herhalde füze kafa!”

Evren’in çocukluktaki düzgün yüz hatları ve yuvarlak kafa yapısı, uzayan bir yüz ve hafifçe köşelenen bir kafayla yer değiştirmeye başlamıştı. Yener arkadaşını kızdırmak istediğinde bu hızlı değişimin nerede duracağının belli olmadığını ima ederek ona “füze kafa” derdi. Evren bu sözü duyduğu andaki ruh haline göre ya kızıp küser ya da gülüp geçerdi. Şimdi keyfi yerindeydi doğrusu; gazete bitmiş, iş yalnız baskıya kalmıştı. Böyle önemsiz sözcüklerden alınmak için bir neden yoktu. Ekrana iyice eğilip kalan iki sayfayı okumaya devam etti.

Evren:

“Sence röportaj iyi olmuş mu?”

“Bakkal Nazmi Amca’nın röportajı mı?”

“Evet. Nazmi Amca hayli duygusal konuşmuş, mahalleli etkilenir de belki alışverişlerinin birazını da bakkala ayırır. Baksana, Nazmi Amca dükkânını kapatıp torununun evine gitmekten söz ediyor. Oysa bu mahallede ben doğmadan önce de o bakkallık yapıyormuş. Ondan önce de babası bakkalmış.”

“Bence güzel oldu. Önceki sayıda da bozacıyı koymuştuk. Havalar ısınınca bizim bozacı ortadan kaybolur, kış gelene kadar bir daha ortaya çıkmazdı. Doğrusu nedenini hiç düşünmemiştim. Meğer sıcak havada boza çabucak ekşirmiş; bu yüzden bahar gelince bozacılığı bırakır, bu kez sahilde oturup denizi seyredenlere seyyar buzluğundan içecek satışı yaparak geçinirmiş.”

“Evet ama benim söylemek istediğim başka. Yok bakkaldı, yok bozacıydı, emekli başöğretmendi, turizmci Seyhan Ablaydı, bunlar iyi de, biraz durağan konular.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Yani demek istediğim, eğer gazetemizi sürdürmek istiyorsak biraz daha heyecanlı konular bulmalıyız. İnsanlar gazetelere olağanüstü haberler okumak için para veriyorlar.”

“Aa! Bak, istersen ben adam öldüreyim, sen de ‘Mahallemizde İlk Cinayet’ başlığıyla manşet yap. Nasıl satar ama!”

“Saçmalama Yener! Bak, bu sefer sen abarttın işte! Bir de hep benim abarttığımı söylersin.”

“Tamam canım, şaka yaptık herhalde. Senin aklında bir şey varsa söyle...”

“Dün akşam yazıları bilgisayara geçirirken epey düşündüm aslında. Röportajlarımızı daha ilginç hale getirmek için belki dışa açılmamız gerekecek.”

“Nasıl yani? İtalya’ya, Fransa’ya falan mı gideceğiz? Anem asla izin vermez!”

“Ne İtalyası, ne Fransası! Sanki bizimkiler beni gönderirlerdi! Zaten derslerimi etkiliyor diye annem gazete işinden hiç hoşlanmıyor... Lafın gelişi dışa açılmak dedim. Asıl söylemek istediğim, mahalle konularını arka sayfalara bırakıp birinci sayfaya ilgi çekici ve farklı kişilerin röportajlarını koymak...”

“Yani?”

“Yani şarkıcılar, artistler, ressamalar, yazarlar gibi ünlü kişiler! Televizyonda gördüğümüz ünlülerle röportaj yaptığımızı ve bunu gazetemizde yayımladığımızı düşünsene...”

“Ünlü kişilerin bizimle konuşmayı kabul edeceklerini mi sanıyorsun?”

“Neden etmesinler? Bizim sınıftaki Ayça’yı biliyorsun. Onun lisede bir ablası var. İngilizce dönem ödevi olarak birkaç ay önce ülkemize gelen ünlü şarkıcı Corrado ile röportaj yapmış. En yüksek notu o almış!”

“Onun notundan bize ne? Birazını bize mi verecek?”

“Düşünsene, ülke sanatçı dolu. Bir sayıda şarkıcı, bir başka sayıda film yıldızı, tiyatro sanatçısı, yazar, ünlü bir piyanist, ressam...”

“Yeter yeter, anlaşıldı. Televizyon programlarına döneceğiz desene. Peki kiminle başlamayı öneriyorsun?”

Evren bu soru üzerine duraladı. Aslında kiminle başlayacakları konusunda hiçbir planı yoktu. Bütün düşüncesi gazeteyi daha ilgi çekici bir hale getirmekti. Her şeyi arkadaşıyla birlikte hazırladıklarından, bu değişikliğe de birlikte karar vermeleri gerekirdi. Eh, Yener önerdiği değişime karşı çıkmadığına göre mesele yoktu. Bundan sonraki iş, bir sonraki sayıda yapacakları röportajın konusunu saptamaktı.

“İstersen bu akşam ikimiz de düşünelim,” dedi Evren. “Yarın serviste konuşuruz.”

“Tamam. Ünlü biriyle röportaj ha! Umarım başımız derde girmez.”

“Saçmalama. Alt tarafı bir röportaj. Başımıza ne gelebilir ki?”

Gazete hazırlandığına göre her ikisi de artık derslerine başlayabilirdi. Yener gazete dosyasını USB belleğe kopyalayıp arkadaşına verdi.

Evren eve döner dönmez belleği bilgisayara takıp dosyayı açtı ve “bas” komutu verdi: Dört sayfadan da otuzar kopya... Böylece sayfaları birleştirdiğinde, satacakları otuz gazeteleri olacaktı. Bu işin en iyi yanı, baskının tükenmesi diye bir sorunları olmamasıydı. Gerektiğinde istedikleri kadar çoğaltabilirlerdi. Yok, otuz gazeteyi satamayacak olurlarsa, yine ellerinde kalmazdı. Bakkal Nazmi Amca kalanları günlük gazetelerin arasına koyup satmaya söz vermişti. Zaten bedava dağıttıkları da vardı. Böylece ellerinde ne varsa tükenirdi!

Bilgisayar baskı işini kendi kendine hallederken, Evren ders programını çıkarıp ertesi gün tarihten başka sınavı olup olmadığına bir göz attı. Arkadaşının son sözleri bir türlü aklından çıkmıyordu. Yener, “Umarım başımız derde girmez,” demişti. Bu sözlerin bir önsezi olmamasını ve işlerin yolunda gitmesini diledi.

Acaba Yener haklı olabilir miydi?

Yoo, olamaz. Bu aslında çok iyi bir fikirdi. Gazetelerine farklı bir renk katacaktı. Yeni fikirler üretmeyecek olurlarsa gazeteleri çok yakında iflas bayrağını çekerti.

Kiminle Röportaj Yapılacak?

Evren dersine öyle dalmıştı ki, ancak annesi yemeğe gelmesi için aşağıdan seslendiğinde baskının çoktan bitmiş olduğunun farkına vardı.

“Tamam, geliyorum anneciğim,” diyerek baskı tablasından kayıp sağa sola dağılan sayfaları topladı ve çalışma masasının üstüne yığıdı. Bunları daha sonra düzenleyecekti.

Annesi onun Yener’le birlikte gazete hazırlamasına zaten söylenip dururdu, bir de odasını dağınık görürse dilinden kurtulamazdı. Gerçi babasının bu konuda onu gizliden gizliye desteklediğini bilmiyor değildi. Baskı makinesinin sık sık biten renkli tonerinin ücretini karşılaması için babası annesinden gizli ona para verirdi.

Yemek süresince Evren’in gözü hep televizyondaydı. Gazeteye yapılacak ilk röportaj için televizyon haberlerinde yer alan biri pekâlâ seçilebilirdi.

Ekranda milletvekilleri, ardından meclis başkanı... Bir kaza olmuş, yine yol ortasında yatan bir sürü ceset... Neyse ki artık televizyonda bu tür şeyleri net göstermiyor, biraz dalgalandırıp yayımlıyorlardı. Şarkıcı Fadime’nin kızı olmuş. Mankenler kapışmış, birbirlerine ağır sözler söylemişler. Neyse,

sonunda barışmışlar, Çalılıkların kenarında unutulmuş. Yok yok, unutulmamış, terk edilmiş... Ona karakoldaki polisler bakıyorlarmış. Uluslararası güzellik yarışması varmış. Favo-ri güzeller birkaç kez ekranda mayolarıyla görünüyor. Ünlü şarkıcı Altay Şen'in benzeri çıkmış ortaya; "Ben ondan güzel şarkı söylerim," diyormuş. Aaa, gerçekten de benziyor...

"Bu akşam sesin pek çıkmıyor Evrenciğim. Yarına çok dersin var mı?"

"Tarih çalışıyorum. Sınav var."

"Umarım zamanını yalnızca derslerine verirsin de iyi bir not alırsın."

Annesi karışmıyor görünüyordu ama her haliyle, her sö-züyle gazete işine karşı olduğunu belli ediyordu. Bir gün ol-sun gazeteyi eline alıp okuduğu görülmemişti. Oysa Evren ve Yener gazetenin yalnızca hazırlanmasında değil, dağıtımı konusunda da büyük emek veriyor ve bunun için çok zaman harcıyorlardı. Evren'in annesi Nermin Hanım istese çevresi-ni ve arkadaşlarını gazeteyi satın alma konusunda kolayca ikna edebilirdi. Ama o, gazete çıkarma hevesinin Evren'in derslerini engellediğini, bu yüzden iyi notlar getiremediğini söyleyip özellikle onlara yardımcı olmazdı. Gazete satışları-nın bir gün tamamen duracağını ve böylece Evren'in gazete-den vazgeçeceğini umuyor olmalıydı.

Daha geçen gün annesinin çaya gelen arkadaşları evi nere-deyse istila etmişti. Evren salonda oturanlara görünmemeye dikkat ederek gizlice mutfaka yönelmişti, ama o da ne! Siga-ra içen iki hanım mutfakta laklak etmiyorlar mıydı? Evren'i görür görmez, kaçmasına fırsat vermeden, "Aaa! Ne kadar büyümüşsün!", "Ooo! Kocaman delikanlı olmuşsun!" gibi

abartılı tezahüratlarla, seslerini salonda konuklarına çay ikram etmekte olan Nermin Hanım'a duyurana kadar ciyak ciyak bağırmışlardı. Annesi koşar adım mutfığa gelmiş, "Aaa! Ne zaman geldin yavrum, seni görmedim," diyerek konuklarla tanışmasını istemişti.

Evren'in en nefret ettiği anlardan biri, üzerine dikilmiş onlarca göz onu izlerken, o gözlerin sahipleriyle el sıkışmak ve kimsenin anlamayacağı kadar yavaş, ancak iyi bir şeyler söylediği izlenimi bırakacak bir sesle birkaç sözcük gevelemek zorunda kaldığı böyle zamanlardı.

Renk renk boyalı şahin, atmaca, kartal, güvercin, ispinoz bakışlarının sahipleriyle el sıkışırken, tüm bakışların aynı anda Evren'in üzerinde kilitlenmesine neden olan sözlerinden birini sarf etmişti annesi, "Bu yıl inşallah sınıfın ilk üçü sıralamasına gireceksin, öyle değil mi Evrenciğim?" dedi.

Kendisini aynı anda onlarca kuşun hedefi olan bir tarla faresi gibi hissetmiş, sıkıntıyla, en yakınında duranın bile duyamayacağı bir ses tonuyla yine anlaşılmaz bir şeyler mırıldanmıştı.

Aslında avazı çıktığı kadar, "Benim notlarım bana yeter. Derece almak gibi bir sıkıntım yok, halimden memnunum, beni rahat bırakın," diye bağırıp odasına koşmak geçiyordu aklından, ama annesinin böyle bir davranışa çok kırılacağını biliyordu. Nermin Hanım'ın tek istediği, çocuklarının girdiği okullarla ve onların notlarıyla övünüp duran arkadaşlarına karşı söyleyecek bir şeyler bulmaktı.

Salona doluşmuş olan kuş gözlü kadınlar teker teker karnatlarını uzatıp Evren'in elini sıkmış, sivri ve ıslak gagalarıyla iki yanağına öpücükler kondurmuşlardı. Evren o an kendini

çiftlikte damgalanan sığırlara benzetmişti. Gagaların her biri onun yanağına iri bir damga bırakıyordu. Hiç çıkmayacak ve ömür boyu yanağına yapışıp kalacak olan ruj izleri...

Sonunda kadınların birkaçı ev sahibinin oğluyla ilgilenmekten sıkılıp kendi aralarında konuşmaya başlamıştı. Evren'i kanatlarıyla tutsak eden son birkaç kadın da arkadaşlarının sözlerine merakla kulak kabartmış, dikkati başka yöne kayan kanatlar geriye çekilmiş, böylece Evren oracıkta unutulmuştu.

Deneyimleri ona ortadan kaybolmak için en uygun anın bu olduğunu söylemişti. Yavaş yavaş geri adımlarla salonun kapısına doğru yönelmiş, kapıdan çıkar çıkmaz bir uçan daire hızıyla odasına ulaşmıştı.

Evren o akşam yemeğini bitirmiş, tarih çalışmaya devam etmek için odasına çıkarken annesini anlayamadığını düşündü. Hiçbir zaman derslerini aksatmazdı. Kırık not almazdı. Öğretmenleri ondan çok memnundu. Tek eksiği, başarı sıralamasında üst sıralarda değil, ortanın biraz üzerinde yer almaktı. Ara sıra teşekkür getirdiği de olurdu ama o zaman annesi, neden takdir alamadığı konusunda onu sıkıştırırdı. Annesinin beklentisi, oğlunun sınıf sıralamasında ilk üçe girmesiydi.

Oysa o yalnızca derslerle ilgili değildi, sosyal yönü de olan bir çocuktü. Sihirbazlık numaraları yaparak herkesi eğlendirir, gitar çalar, judo dersleri alırdı. Okulda tiyatro ve bilgisayar kolu başkanıydı. Üstelik arkadaşı Yener'le birlikte neredeyse bir yıldır, on beş günde bir "Süper Gazete" adında harika bir gazete hazırlıyordu. Bu anneler daha ne isterler, bilinmezdi!

Yener’le en büyük amaçları gazeteyi haftalık hale getirebilmektir. Konuların saptanması, yazıların yazılması, resimlerin seçilmesi hayli zamanlarını alıyordu. Yener bir de fotoğraf makinesi edinmişti. Son sayılarda gazete fotoğraflarını kendileri çekmeye başlamışlar, ansiklopedi ve dergi karıştırarak uygun bir resim aramaktan kurtulmuşlardı. Fotoğrafların banyosu zaman alıyordu. Daha sonra fotoğrafları tarayıcıdan geçirip sayfalara yerleştiriyorlardı. Bu kadar işin arasında bir yandan ailelerin ders çalışmaları konusunda baskısı da eklenince gazetenin daha sık aralıklarla çıkması mümkün olmuyordu.

‘Aslında Yener rahat, ailesinde fazla bir baskı yok,’ diye düşündü Evren. Yener’in annesi, gazete sahiplerinden birinin annesi olmanın ayrıcalığını bile kullanmadan Süper Gazete’yi düzenli olarak satın alırdı. Gazeteye destek olmak için Yener’e doğum gününde fotoğraf makinesini alan da oydu. “Şanslı çocuk,” diye söylendi içinden. Sonra Yener’in anne ve babasının ayrı olduğu, bazı isteklerinin bu yüzden daha kolay yerine geldiğini hatırladı. İmrensin mi, yoksa arkadaşları adına üzülsün mü, bilemedi.

Masasının üzerinde yığılı gazete sayfalarını dörder dörder ayırarak birbirine zımbaladı. İşte, gazete hazır. Yarın dağıtmaya başlayabilirlerdi.

Peki, sonraki sayıda ne olacaktı? Röportajı kiminle yapacaklardı? Bir an önce birkaç aday bulmak zorundaydı. Ertesi sabah Yener’le serviste buluştuklarında ortaya koyacağı birkaç isim olmalıydı.

Dersini bitirdikten sonra bu konuyu tekrar gözden geçirmeyi planlayarak tarih kitabını eline aldı, yatağına girdi.

Bir saat sonra yatmak zorundaydı. Yoksa sabah uyanamaz, servisi kaçırabilirdi.

Okul servisi onların sokağına girdiğinde kısa bir korna çalarak gelişini haber verir, eğer Evren'le Yener ortaya çıkmamışsa çeyrek dakika ya da en çok yarım dakika beklerdi. Bu süre içinde ortalıklarda görünmezlerse şanslarına küsmek zorunda kalırlardı, çünkü servis onları beklemeden gaza basıp giderdi. Bahanesi de hazırды: Daha alınacak çok öğrenci vardı ve trafik giderek sıkışıyordu.

Evren servisi kaçırdığında babası onu okula bırakırdı. Ama özellikle ertesi gün servise mutlaka yetişmeliydi. Yener gazeteyi bir an önce eline alabilmek için sabah onu dört gözle beklerdi.

Tarih kitabını kapatıp yorganını üzerine çekti. Uyumadan önce bir aday saptamalıydı. Televizyon haberlerini hatırlamaya çalıştı. Milletvekili?.. Yok, olmaz, onlar başkentteydiler. Doğum yapan şarkıcı?.. Çocukları hastaneye alırlarmıydı? Onunla röportajı daha sonra, eve çıktığında yaparlardı. Reklam meraklısı mankenlere ne demeli? Ya yarışmalar?.. Hani şu güzellik yarışmasındaki birbirinden güzel adaylar?.. Peki, ya Altay Şen'in benzeri?.. O olamaz mıydı?

Evren bir karara varamadan uyuyakaldı. Rüyasında çok ünlü birinin ardı sıra koşuyordu. Peşinden koştuğu kişi o kadar ünlüydü ki, ünü cüssesine de yansımış, kocaman bir yaratık olmuştu. Evren sesini duyurmak için üzerine tırmanıyor, yine de bir türlü ona ulaşamıyordu. Durmadan tırmanıyordu; kan ter içinde kalmıştı. Dev yaratığın omzuna ulaştığında onun Altay Şen olduğunu gördü. Ünlü şarkıcı omzuna tutunan Evren'e doğru döndü ve koca ağzını açtı.

Dişleri şürük içindeydi. Pis pis gülüyordu. Eğildi, Evren'i ağzına alıp yutmak üzereydi. Evren korkudan içinin çekildiğini, ağzının kuruduğunu hissetti.

Birden gözünü açtı. Çok susamıştı. Sessizce yatağında doğruldu ve karşı odada yatan anne ve babasını uyandırmamak için terliklerini giymeden merdivenlere doğru yöneldi. Çıplak ayaklarla ses çıkarmadan aşağıya süzüldü. Son birkaç merdivene geldiğinde birden mutfaktan ışık sızdığını fark etti. Bu saatte mutfakta kim olabilirdi?

Mutfaktaki Yabancı

Evreten mutfak ışığının yandığını görünce iyice kulak kabarttı. Büyük olasılıkla annesi bulaşıkları yerleştiriyordu, ama hiç tabak çanak sesi gelmiyordu! Babasının mutfak ziyareti ise her zaman çok gürültülü olurdu; Mustafa Bey'in mutfaka girip de bir şeylere çarpıp düşürmemesi olanaksızdı.

Oysa her yer büyük bir sessizlik içindeydi. 'Yatmadan önce ışığı kapatmayı unutmuşlardır,' diye düşünerek kendini rahatlattı. Mutfaka doğru yürüdü. İçeriye girdiğinde onu hiç beklemediği bir sürpriz bekliyordu!

Altay Şen sandalyede oturmuş, çay içiyordu! Evren'e doğru baktı ve eliyle "Otur," diye işaret etti. Evren korkuyla geriledi. Altay Şen onun korktuğunu görünce gülmeye başladı. Güldüğünde yüzünün şekli değişiyordu. Evren onun gerçek Altay Şen olmadığına yemin edebilirdi. Korkudan yere yapışmış gibiydi.

Altay Şen yerinden kalkıp ona yaklaştı. Elini Evren'in omzuna koyup onu sarsmaya başladı. Sarstı... Sarstı...

"Haydi uyan yavrum, geç kalacaksın!"

Evren uykulu uykulu gözlerini ovuşturdu. Olamaz, yatağındaydı! Annesi onu uyandırmak için omzundan tutmuş, sarsıyordu. “Rüya içinde rüya görmüşüm,” diyerek yatağından kalktı.

Aceleyle giyinip akşam yatmadan önce düzenlediği gazetelerden birkaç tane alıp çantasına yerleştirdi. Annesi her zamanki gibi kahvaltı hazırlamıştı; bir şeyler yemeden onu asla dışarı bırakmazdı. Hızla bir şeyler atıştırdı.

Evren servise binerken Yener’i göremedi. Servise yetişemeyeceğini düşünmeye başlamıştı ki, Yener koşarak evden çıktı.

“Neyse, sen de yetiştin.”

“Uyuyakalmışım. Ders çalışacağım diye geç yattım. Gazeteler hazır mı?”

“Evet, birkaçını örnek olarak yanıma aldım. Ötekilerin dağıtımını akşam yaparız.”

Evren, Süper Gazete’nin son sayısını çantasından çıkarıp Yener’e uzattı.

Bu, Yener’in en sevdiği andı.

“Başardık! Harika olmuş. Bu kez çok iyi satış yapacağız.”

“Bizim Bakkal’ röportajı sayesinde bakarsın birkaç baskı yaparız. Nazmi Amca gazetelerin kalanlarını bakkalda satacağına söz verdi. Ama bu satış işini bir an önce düzene koymamız gerek. Annelere, komşulara, bakkal müşterilerine satarak gazetemizi geliştiremeyiz.”

Yener arkadaşının yüzüne baktı. Bir akşam önce röportajını yapacakları ünlü kişinin adı üzerinde düşünüp ertesi sabah serviste bu konuda bir karar vermeyi kararlaştırmışlardı. Yoksa röportaj konusunda Evren bir şeyler mi planlamıştı?

Evren'in yüzünden hiçbir ipucu yakalayamadı. En iyisi kendisine sormaktı.

“Senin aklına gelen biri var mı?”

“Röportaj konusundan mı söz ediyorsun?”

“Yok, sabah sabah Eliften söz ediyorum! Daha dün akşam konuştuk ya! Kimin röportajını yapacağımızı soruyorum.”

Elifin adını duyunca Evren'in yüzü dalga dalga kızardı. Yener de hep böyle yapardı. Her nasılsa Eliften hoşlandığını ona belli etmişti, Yener her vesileyle ona bunu hatırlatmaya ve bu konuda onunla şakalaşmaya bayılırdı. Kızdığını anlamasın diye Yener'e bir şey söylemedi. Aslında sürekli Eliften söz etmesine kızdığı kadar, bundan hoşlanıyordu da. Bu konuda böyle garip, çelişkili duygular arasında bocalıyor, tam olarak ne istediğine bir türlü karar veremiyordu. Yener'i uyarıp bir daha Elifin adını ağzına almasını yasaklamalı mıydı, yoksa her an adını duyabilmek için sürekli onunla ilgili konulardan söz etmesine ses çıkarmamalı mıydı?

Bu kararı şimdilik bir kenara bıraktı. Acil çözüm bekleyen başka önemli konular vardı. On beş gün çok çabuk geçiyordu. Bir sonraki gazetede basılacak yeni röportajı birkaç gün içinde hazırlamaları gerekirdi.

“Ben bir şey düşünemedim,” dedi Evren. “Ya sen?”

“Benim aklıma bir şey gelmişti ama, bilmem ki, nasıl olur?”

“Söylesene, kim?”

Yener tereddüt etti. Düşündüğü kişi hem ünlü hem değildi. Belki de ilk ünlü röportajı için uygun biri değildi. Başka birini aramak daha doğru olacaktı.

Evren dayanamadı:

“Haydi söylesene, meraktan çatlatacaksın beni.”

“Tamam, ama hemen karşı çıkma. Neden onu düşündüğümü de anlatacağım.”

“Tamam tamam, söyle hadi! Söz, karşı çıkmayacağım.”

“Tamam o zaman, söylüyorum işte: Benim düşündüğüm kişi, Altay Şen!”

“Nee? Olamaz! Yanlış duymuş olmalıyım!”

Yener, Evren’in bu tepkisine bozulur gibi oldu.

“İyi ki karşı çıkmayacağına söz verdin! Sanki ağzımdan çıkan isim Altay Şen değil de Madonna! Bu ne tepki böyle?”

“Altay Şen’i rüyamda gördüm. Korkunç bir kâbustu. Önce dev gibiydi, üzerime üzerime geldi. Sonra uyandım ve su içmek için mutfaka girdim. Orada kimi gördüm dersin?”

“Elifi!”

“Saçmalama! Mutfakta Altay Şen’i gördüm.”

“Nasıl yani? Ailen onu tanıyor mu? Yoksa akrabanız mı? Sizde yatıya mı kalıyordu? Şansa bak yahu!”

“Ne tanıdığını?.. Ne akrabası?.. Rüyamda gördüm dedim ya!”

“İyi de, ‘Uyandım mutfaka girdim’ dedin. O da mutfaktaymış hani...”

“Evet ama gerçeği değildi...”

“Şu işi anlayamadım. Gerçek Altay Şen’le mi karşılaştın, sahtesiyle mi?”

“İkisiyle de karşılaşmadım, yalnızca rüyamda gördüm.”

“Az önce uyanmıştım dedin ya! Sen uyanırken mi rüya görürsün?”

“Ben uyandığımı sanıyordum. Hâlâ rüyadaymışım.”

“Bedavadan iki perdelik bir oyun desene.”

“Hiç komik değildi. Bir daha gerçek Altay Şen’le asla karşılaşmak istemem.”

“İyi ya! Rüyandaki kişi Altay Şen olduğuna göre mesele yok. Ben zaten Altay Şen’in kendisinden değil, benzerinden söz ediyordum.”

Evren hiçbir şey anlamamış bir ifadeyle şaşkın şaşkın arkadaşının yüzüne baktı.

“Anlayamadım.”

“Diyorum ki, hemen ünlülerle başlamamız zor olur. Adım adım gidelim. Hem böylelikle ünlülerle nasıl konuşulur, nasıl soru sorulur diye deneyim de kazanmış oluruz. Benzerlerinden başlayıp sonra gerçeklere doğru yol alırız. Dün akşam haberlerde Altay Şen’e çok benzeyen biri çıktı televizyona. İddiasına göre sesi de ona benziyormuş. Ne dersin buna?”

Evren biraz duraladı, düşündü. Hiç fena bir fikir değildi aslında.

“Parlak fikirlerinin hayranıyım,” dedi. “Bunca yaratıcı fikri nerden bulup çıkarıyorsun, bilmiyorum.”

“Sen de hiç fena değilsin,” dedi Yener. “Ben fikir üretmede iyiyim ama uygulamada sen harikasin. Sen olmasan benim fikirlerim beş para etmezdi.”

İki arkadaş gülümseyerek birbirlerine baktılar. İkisinin de neşesi yerine gelmişti.

“Haydi, kalan yolu tarih çalışarak geçirelim,” dedi Yener, “sınava yararı olur.”

“Sana fikirlerinin çok parlak olduğunu söylemiştim,” dedi Evren. “Bu da harika bir fikir! Gözden geçirmem gereken yerler var zaten. Haydi, çalışalım.”

Çantalarından tarih kitaplarını çıkarıp okula ulaşana kadar hiç konuşmadan sessizce çalıştılar.

Servisten inip okul kapısına doğru yürüdüklerinde her ikisi de hiç ummadıkları biriyle karşı karşıya geldiler. Aslında yalnızca Yener ve Evren için değil, o gün okula gelen bütün çocuklar için büyük bir sürprizdi bu!

Okulun kapısında onları karşılayan, gülümseyen yüzü, boncuklu ipek gömleği ve geniş paçalı kadife pantolonuyla Altay Şen'den başkası değildi!

Altay Şen Okulda Ne Arıyor?

“Bu adamın burada işi ne?” dedi Evren dişleri arasından.

“Bilmiyorum. Sorup öğreniriz.”

Yener kapıda durup okula girenleri selamlayan Altay Şen’e yaklaştı.

“Hoş geldiniz. Okulumuza konser vermek için mi geldiniz?”

“Yoksa tarih sınavına mı gireceksiniz?” diye atıldı Evren.

Her zamanki şakacı haline dönmüş, bir gece önceki rüyasının üzerinde bıraktığı korku dolu izleri hemen üzerinden atmıştı. Az önce bir daha Altay Şen’le karşılaşmak istemediğini söyleyen o değildi sanki.

Altay Şen, çevreden gelip geçenlerin de duyabileceği kadar yüksek bir tonda kahkaha attı. Herkesin ilgisini çekmiş olduğundan emin olunca sesini alçaltıp onlara bir sır verdi.

“Tarih sınavına giremeyeceğim. Çünkü sınav ertelendi!”

“Bu mümkün değil,” dedi Yener. “Daha önce de ertelenmişti. Osman Bey bugün sınavı mutlaka yapar.”

“Bence de ertelemesi olanaksız,” dedi Evren. “Hem neden ertelensin ki?”

“Çünkü tarih öğretmeninizin size bir sürprizi var.”

“Sürpriz mi? O da neymiş?”

“Ben!”

İki arkadaş hiçbir şey anlamamış bir ifadeyle birbirlerine baktılar. Onların bu şaşkın hali Altay Şen’i çok eğlendirmişe benziyordu. Sırrını her şeye hayret eden bu iki şaşkın çocukla paylaşmak için sabırsızlanıyordu. Sınıfa girene kadar beklemek istemedi. Onları biraz daha şaşırtıp eğlenmek çok hoş olacaktı.

“Siz tarihçi Osman Bey’in öğrencilerisiniz, değil mi?”

“Evet!” dedi Evren’le Yener bir ağızdan.

“Eh, ben de yeğeniyim! Osman Bey benim amcam olur.”

Evren’le Yener’in yüz ifadeleri görülmeye değerdi. Altay Şen onlara bakıp gülmekten kendini alamadı. Sırrını sınıfa girene kadar saklamadığına değdiğini düşündü.

“Ne o, benim tarih öğretmeninizin yeğeni olmama mı şaşırdınız, yoksa onun benim amcam olmasına mı?”

“Bundan daha önce hiç söz etmemişti de...” dedi Yener.

Az önceki şaşkın halinden utanmış, davranışının nedenini açıklamak gereğini duymuştu.

Evren atıldı:

“Yani bizim tarihçi, ünlü Altay Şen’in amcasıymış da haberimiz yokmuş! Osman Bey’in bugüne kadar bu konuda bize hiçbir şey söylememiş olması çok garip. Benim akrabam olsaydınız duymayan kalmazdı. Ben her fırsatta herkese söyledim. Hayran olduğum sanatçılardan birisiniz...”

Altay Şen’in az önceki neşeli hali birden kayboldu. Neden-se şakalaşıp eğlenme isteği kalmamıştı. Çocukları okulun

kapısında öylece bırakıp, kapıdaki görevliye selam bile vermeden, çevresine biriken hayran kalabalığını yararlanarak okul binasına girdi.

Yener, “Ne diyorsun buna?” diye sordu.

“Ne bileyim ben... Yanlış bir şey mi söyledik acaba?”

“Boş ver, kafanı takma. Sanatçılar böyledir. Bir gülerler, bir somurturlar. Duygularını saklamayı beceremezler. Biz şimdi ikinci dersteki sınavı düşünelim.”

“Eğer Altay Şen geldiyse tarihçi sınavı erteler herhalde.”

“Neden ertelesin? Altay Şen sınıfta konser vermeye gelmedi ya! Bize bir merhaba deyip çıkacaktır. Sınavı çatır çatır yapar, görürsün.”

Evren’le Yener konuşa konuşa okul binasına doğru yürürken Elif koşarak yanlarına geldi. Konuşurken özellikle Evren’in gözlerinin içine bakıyordu ya da belki yalnızca Evren’e öyle gelmişti.

“Çocuklar, gördünüz mü?” Heyecandan sesi titriyordu.

“Neyi gördük mü?” diye aldırmaz bir tavırla konuştu Evren. Az önce Altay Şen’i gördüğünde duyduğu heyecanın yüzlerce kez fazlası zonkluyordu kulaklarından dışarıya doğru. Neyse ki duygularını gizlemeyi başardı.

“Altay Şen’den söz ediyorum. Okulumuza gelmiş! Az önce öğretmenler odasına girdi. Düşünsenize, koskoca Altay Şen bizim okulda! Neden gelmiş acaba?”

Evren’in az önce içinde kabaran heyecan dalgası, yerini kıskançlık ve kızgınlık fırtınasına bıraktı. Yener’in bir yanıt vermesine fırsat bırakmadan hemen atıldı.

“Ne olacak Altay Şen gelmişse? Onun gibi yüzlerce şarkıcı var bu ülkede.”

Yener şaşkınlıkla arkadaşının yüzüne baktı. Az önce Altay Şen’le hayran hayran konuşan Evren değil miydi? Ne olmuştu ona böyle? Yine rüyasının etkisi altına mı girmişti yoksa? Yok yok, asıl neden Elif olmalıydı. Elif’le karşılaş-tıklarında hep böyle olurdu. Onun akıllı ve esprili arkadaşı, Elif’i görür görmez konuştuğunu şaşırır, az önce söylediği-ni bir sonraki konuşmasında değiştirir, hatta zaman zaman saçmalardı bile. Buna alışması gerekti. İçinden “Aşk bir has-talıktır,” diye birkaç kez tekrarlayarak, iki arkadaşın arasın-daki gerilimi yumuşatmak için söze karıştı:

“Altay Şen bizim tarihçinin yeğeniymiş. Yani bir başka deyişle, bizim Osman Bey, Altay Şen’in amcasıymış!”

Elif, dalga geçip geçmediklerini anlamak için arkadaşla-rının yüzüne dikkatle baktı. Dalga geçmiyor olsalar da böyle bir haber doğru olamazdı.

“Sabah sabah benimle kafa bulmayın. Bizim tarihçinin soyadı Selimoğlu. Altay Şen’in amcası olsa, ikisinin de so-yadı aynı olurdu.”

İki çocuk duraladılar. Bunu hiç düşünmemişlerdi. Yener atıldı:

“Altay Şen şarkıcı olmaya karar verince soyadını değiştir-miş olamaz mı? Bütün şarkıcılar bunu yapıyor.”

Elif’le Yener soyadı konusunda aralarında tartışırken o arada Evren de içindeki fırtınayı dindirmeyi başarmış, daha sakin düşünmeye başlamıştı. Aptalca duygulara kapılmama-lıydı. Altay Şen otuzuna yaklaşmış yaşlı başlı bir adamdı. Hangi genç kız ona âşık olmak isterdi ki? Elif onu değil, yalnızca şarkılarını beğeniyor olmalıydı, başka türlü-sü ola-mazdı. Elif güzel olduğu kadar akıllı ve mantıklı bir kızdı. Bu geçkin ünlüyle ne işi olabilirdi ki!

Tartışmayı durdurmak için araya girdi:

“Bence bunun önemi yok. Nasıl olsa tarih dersinde durumu anlayacağız. Daha önce öğrenmek isteyen varsa sınava hazırlanmaktan vazgeçip doğru öğretmenler odasına koşsun,” dedi şaka yollu.

Evren daha sözlerini bitirmemişti ki, üç çocuk da kendilerini öğretmenler odasına doğru koşarken buldular. Ancak okul binasına girdiklerinde hiç beklemedikleri bir manzara ile karşılaştılar.

Öğretmenler Odasındaki Esrarengiz Ziyaretçi

Yener, Evren ve Elif binaya girer girmez kendilerini heyecanlı bir kalabalık dalgasının içinde buldular. Değil öğretmen odasına ulaşmak, sınıflara girmek bile neredeyse olanaksızdı. Binanın içi öğrenci kaynıyordu. Müdür odasından çıkmış, yüksek sesle bir şeyler söylüyordu ama kimsenin onu duyduğu yoktu. Herkes elinde bir kalem, defterinden koparttığı bir kâğıt parçasını öğretmenler odasına doğru sallıyor ve Altay Şen'den imza almak için onun dışarıya çıkmasını bekliyordu. Resim öğretmeni ile coğrafyacı da kalabalığın arasında sıkışıp kalmıştı. Ne öğretmenler odasına girebiliyor, ne kalabalıktan sıyrılıp dışarıya çıkabiliyorlardı.

Yener resim öğretmenin binbir güçlkle açtığı çantasından bir kalem çıkardığını gördü. Hemen yanında duran öğrenciden de kâğıt istemiş olmalıydı ki, öğrenci defterinden bir yaprak koparıp resim öğretmenine verdi.

“Bunların hepsi çıldırmış,” diye söylendi Evren, “haydi yürüyün, sınıfa gidelim. Zaten birazdan zil çalacak.”

Kalabalığı yarararak ilerlediler. Daha sınıflarına varmamışlardı ki, zilin sesi koridorlarda yankılandı. Heyecanlı kalabalıkta çözölme oldu, öğrenciler bu kez itişe kakışa sınıflarına koştı. Birkaç dakika sonra koridor tamamen boşalmıştı. Öğretmenler odasından çıkan öğretmenler de sınıflara dağıldılar. Az önce gürültüden uğuldayan binayı bir sessizlik aldı.

İlk ders matematikti. Yener ve Evren dikkatlerini toplamakta güçlük çekiyor, öğretmeni hiçbir şey anlamadan dinliyorlardı. İkisinin de aklı öğretmenler odasıındaydı. Altay Şen şimdi orada ne yapıyordu acaba? Bütün öğretmenler sınıflara girdiğine göre ünlü şarkıcı şu anda orada yalnız olmalıydı.

Yener, öğretmenin sınıfa sırtını dönüp tahtaya bir problem yazıyor olmasından yararlanarak defterinden bir sayfa koparıp Evren'e birkaç satır not yazdı.

"Fırsat ayağımıza geldi. Ben bir bahane bulup dışarıya çıkacağım. Altay Şen'i röportaj için razı etmeye çalışacağım."

Kâğıdı katlayıp yere koydu. Ayağıyla kaydırarak Evren'in sırasına doğru ittirdi. Eğilip alabileceği mesafeye geldiğinde ayağını çekti. Evren yere uzandı ve notu aldı. Yavaşça açtı, okudu. Yener'e doğru bakıp "Çok iyi düşündün, aferin" dercesine başını salladı. Yener gülümsedi ve hızla planına geçti.

"Ahhh!"

İnleme sesini duyan Nurten Hanım elindeki tahta kalemini bırakıp sınıfa doğru döndü.

"Ne oluyor çocuklar?"

Yener sesinin inandırıcı olmasına dikkat ederek inlemeye devam etti.

"Ahhh, aggh! Uggg! Çok ağrıyor."

Nurten Hanım endişelenir gibi oldu.

“Neren ağrıyor Yener?”

“Karnım... Karnım... Merak etmeyin, şimdi geçer. Sınav heyecanı mideme vurdu da...”

Yener sınav sözcüğünü dile getirince bütün sınıf bir ders sonraki tarih sınavını hatırladı, Yener’i onaylarcasına baş sallamaya, ahlayıp oflamaya başladı.

“Susun bakalım! Sınavınız bir sonraki ders. Şimdi matematik dersindeyiz. Gürültü etmeyin. Tarih kitaplarınızı da kaldırın. Benim dersimde tarih çalışanı görürsem kitabını alırım, haberiniz olsun.”

Sınıfı kâğıt hışırtıları, kitap kapama sesleri sardı. Tarih kitapları derhal çantalara kondu. Kimse sınav öncesinde kitabını kaptırmak istemezdi. Kim bilir, belki sınav sırasında kitap gerekebilirdi! Bazen tarihçi masasına oturur, yanında getirdiği başka sınıflara ait sınav kâğıtlarını okurdu. Kalın camlı gözlüklerinin ardından yazıları zor görürdü. Bu yüzden önündeki kâğıtlara iyice eğilir, sonunda sınıfta olduğunu unutup sanki evindeymiş gibi dalar giderdi. Böyle sınavlardan bütün sınıf alnının akıyla çıkar, herkes çok iyi notlar alırdı. Ama bunun için kitap kesin gerekliydi tabii!

“Ben çıkıp yüzümü yıkayayım, belki midemin ağrısı hafifler,” dedi Yener konuyu istediği yöne kaydırmaya çalışarak.

“Senin yüzün midende mi?” diye fısıldadı Gökhan. “Ne ilgisi var yüz yıkamakla midenin?”

Yener, Gökhan’a ters ters baktı. Bu çokbilmiş ukala, öğretmeniy uyandırmadan sınıftan bir an önce tüymeliydi. Herkesin işine burnunu sokup plan bozmada ustaydı bu çocuk. Bu yüzden sınıfta kimse onunla arkadaşlık etmezdi.

Tekrar iki buklüm oldu ve hafifçe inledi. Bir yandan kapağı doğru birkaç adım ilerleyerek, öğretmene ona bir an

önce izin vermesi gerektiği konusunda gizli bir baskı yaptı. Etkili de oldu. Nurten Hanım hemen yumuşadı.

“Haydi, git bakalım.”

O anda nasıl olduysa birden aklına geldi. Yener henüz sınıf kapısına ulaşmıştı ki, Nurten Hanım ardından seslendi.

“Tek başına gidebilecek misin? Gökhan da seninle gel-sin, yardım eder.”

Yener avazı çıktığı kadar, “İstemez, ben yalnız giderim!” diye bağırarak üzülmeye başladı ki, kendini tuttu. Bir eliyle karnı-nı ovuştururken, öteki elini “gerek yok” anlamında salladı. Ama Gökhan bu fırsatı kaçırmayacak kadar yüzsüzdü.

“Ah, işte beni çağırıyor öğretmenim,” diyerek yerinden kalktı.

Evren, Yener’in güç durumda kaldığını görünce ani bir kararla yerinden fırladı. Cebinden çıkardığı ilaç kutusunu öğretmenin görebileceği şekilde sallayarak Yener’e doğru yürüdü.

“Bende ilaç var öğretmenim. Geçen gün bana da olmuş-tu. Bu ilaç çok iyi geliyor.”

Yener’in yanına ulaşınca hemen koluna girdi ve onu sürükleyerek dışarıya çıkardı.

Gökhan şaşkınlığını üzerinden atıp onların ardından koşmaya yeltendiyse de öğretmen onu durdurdu.

“Gökhan, sen yerine geç bakayım.”

“Ama önce bana söylemişsiniz öğretmenim.”

“İki kişi yeterli, üçüncü kişiye gerek yok. Otur dedim.”

Gökhan istemeye istemeye yerine oturdu.

Yener’le Evren sınıftan çıkıp kapıyı arkalarından kapatır kapatmaz koşmaya başladılar. Nurten Hanım sınıf

kapısındaki pencereden koridora bakıyor olsa, Yener'in nasıl mucizevi bir şekilde hızla iyileştiğini görüp hayrete düşebilirdi.

İki çocuk öğretmenler odasına yaklaşıncaya yavaşladılar. Ne söyleyeceklerini, söze nasıl başlayacaklarını daha düşünmemişlerdi. Odanın kapısı önünde biraz soluklandılar.

“Önce gazeteden söz edelim, sonra onunla röportaj yapmak istediğimizi söyleriz.”

“Keşke yanımıza bir gazete örneği alsaydık,” dedi Yener.

“Gazete örneği yok ama mide ilacı diye yutturduğum vitamin haplarım var,” dedi Evren, elindeki ilaç kutusunu cebine koyarken.

“Sahi nerden çıktı o ilaç?”

“Annem verdi. Gelişme çağındaymışım, her gün bir tane almalıymışım. Zaten sırık gibi bir boyum var, bir de annemi dinleyip bu vitaminleri alacak olsam, basket potasını koltuk diye kullanırım artık.”

“Şişşt!”

Yener eliyle arkadaşına işaret ederek onu susturdu. Öğretmenler odasının kapısı bir-iki parmak aralıktı. İçeridekiler alçak sesle konuşuyor olmalarına rağmen sesleri dışarıya kadar taşıyordu.

“İstediğim bilgileri aldın mı?”

“Evet! Hepsi tamam.”

“İyi! Aptalca bir şeylerle karşılaşmak istemem.”

“Merak etme, her ayrıntıyı takip ediyoruz. Niye bu kadar gerginsin anlamıyorum!”

“Sen kendi işine bak, benimle ilgili konulara karışma, anlaşıldı mı?”

İki çocuk kapıyı açmaya cesaret edemeden oracıkta kalamadılar. Bu iki adam tartışıyor muydu? Aralarında nasıl bir sorun olabilirdi acaba? Konuşmalarından neden söz ettikleri pek anlaşılmıyordu, ama havadaki gerginliği hissetmek mümkündü.

Bir süre içerden ses gelmeyince, “Artık içeriye girelim mi?” diye fısıldadı Yener.

Evren başını sallayarak olumlu yanıt verdi. İki çocuk tam kapıya doğru bir adım atmışlardı ki, içerden bir kadın kahkahası yükseldi. İçten olmayan, zorlama bir gülüştü bu.

“Para saymayı sonraya bırakın da şu baş belası okuldan bir an önce çıkalım. Burası bana çocukluğumu hatırlatıyor. Bu zavallı çocuklar bu iğrenç okulda, bir sürü işe yaramaz kitaplara, ıvır zıvır bilgilere nasıl dayanıyorlar acaba?”

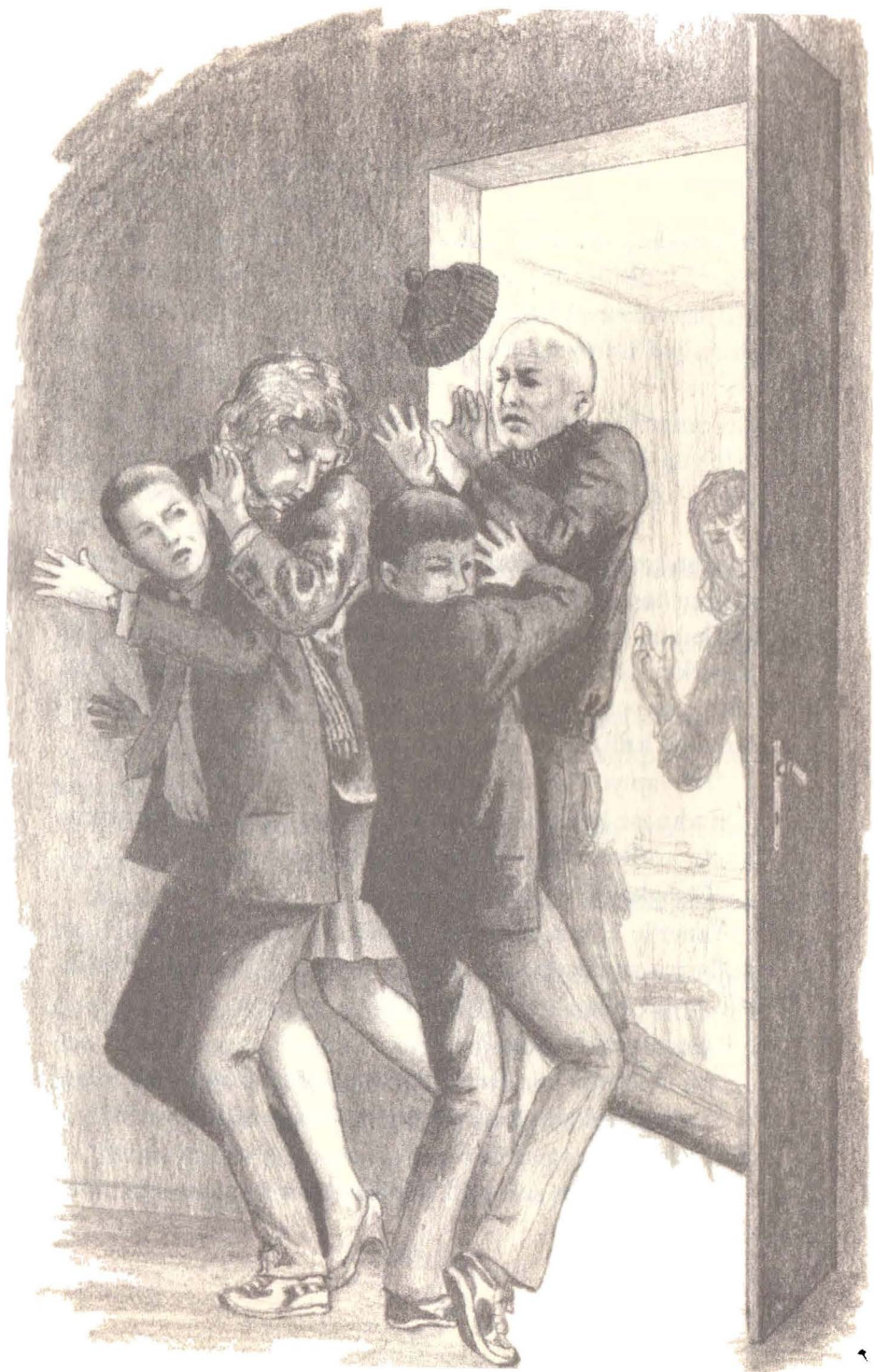
“Bak, seni mutlu etmek için akşam bizim bara gider eğleniriz. Şimdi sesini kes de sabret. Amcamın sınıfına girmek zorundayım.”

“Tamam, biliyorum, ama çok sıkıldım.”

“Anlaşıldı. Siz geldiğiniz gibi sessizce gidin, beni daha önce konuştuğumuz kafede bekleyin. Zaten neredeyse zil çalacak, sizi görmesinler.”

İki çocuğun koşup bir yerlere gizlenmesine fırsat kalmadan kapı ardına kadar açıldı, koşar adım dışarıya çıkan biri kadın, biri erkek iki kişi kapının önünde duran Evren’le Yener’e bütün hızlarıyla çarptılar.

“Bu çocuklar da kim?” diye şaşkınlıkla ciyakladı kadın.

Altay Şen'in Sırrı

Öğretmenler odasından fırladığında Yener'le çarpışan adamın başındaki yeşil bere çarpmanın sarsıntısıyla kafasından kaydı, keli açığa çıktı. Adam bir eliyle beresini tutmaya çalışırken öteki eliyle Yener'in yakasına yapıştı. Beresini düzelttikten sonra serbest kalan elini de Yener'i sıkıca yakalamak için kullanarak çocuğu sarsmaya başladı.

“Ne yapıyordunuz burada, çabuk söyle bakalım!”

Kadın ise Evren'i kolundan yakalamış, dik dik bakışlarıyla onu korkutarak konuşturmaya çalışıyordu.

“Öt bakalım civciv!”

Yener'le Evren göz göze geldiler. Korku ve şaşkınlıktan akıllarına söyleyecek bir şey gelmiyordu. O sırada gürültüleri duyan Altay Şen kapıya geldi.

“Ne oluyor burada?”

“Bu iki çocuk burada durmuş bizi dinliyordu,” dedi adam.

“Saçmalamayın. Onların neden burda olduğunu biliyorum ben.”

Yener'le Evren şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

“İmza isteyen hayranlarım onlar. Siz gelmeden önce burası yüzlercesiyle doluydu...”

Altay Şen’in sözleri üzerine adam Yener’in yakasını bıraktı. Kadın ise Evren’e dik dik bakmayı sürdürdü.

“Haydi gidin,” diye üsteledi Altay Şen. “Sizlerle tanıştığımıza sevindim. Size imzaladığım resimleri ömür boyu saklayacağınıza eminim.”

‘Bunlar sanki burada yeni karşılaşmış gibi davranıp bizi kandırmak istiyorlar. Yutmuş görünelim de çekip gitsinler. Yoksa başımız derde girecek,’ diye düşündü Yener. İnandırıcı birkaç söz söylemek için kendini zorladı.

“Altay Şen doğru söylüyor,” dedi. “Biz onun hayranlarıyız.”

Adam dönüp binanın çıkışına doğru yürümeye başladı. Kadın da onu izlemek üzereydi ki, birden durdu ve hâlâ kapının önünde duran çocuklara seslendi:

“Bir dakika! Elinizde kâğıt kalem göremiyorum ama!”

Yener şaşkınlıkla duraladı. Bu kez Evren atılıp durumu kurtardı.

“Evet ama biz imza için gelmedik zaten. Altay Şen’in hayranıyız ve onunla röportaj yapmak istiyoruz.”

Altay Şen sert bir tavırla başını sallayarak adamla kadına, “İşte gördünüz, toz olun artık,” mesajı verdi.

O sırada teneffüs zilinin keskin sesi çınladı binanın koridorlarında. Yeşil bereli adamla cırlak sesli kadın, sıralarından fırlayan çocuklar daha sınıf kapısına bile ulaşmadan hızla ortalıktan kayboluverdiler.

“Ne röportajıymış bu?” diye sordu Altay Şen ilgiyle.

“Biz bir gazete çıkarıyoruz da... Adı ‘Süper Gazete’. Sizinle bir röportaj yapmak istemiştik.”

Altay Şen biraz duraladı; aklından hızla bir şeyler geçirdiği belliydi, ama bu ancak birkaç saniye sürdü, çünkü öğretmen odasının önü çılgınlar gibi bağırıp elindeki kâğıdı imzalaması için ünlü şarkıcıya uzatan öğrencilerle dolmaya başlamıştı.

“Dinleyin çocuklar,” dedi Altay Şen, kalabalığın sesini bastırabilmek için neredeyse avaz avaz bağırıyordu. “Benimle röportaj yapmak isteyip istemediğinize ikinci dersin sonunda karar verirsiniz.”

“Ama neden?” diye sorarken Yener’in önüne birkaç öğrenci geçmiş ve ellerindeki kâğıtları şarkıcıya uzatma fırsatı bulmuşlardı bile. Evren ise çoktan kalabalığın seline kapılmış, giderek arka sıralara doğru itiliyordu.

“İkinci dersin sonu, unutmayın!” diye seslendi Altay Şen.

Sonra önüne uzatılan kâğıtları imzalamaya başladı. Yener’le Evren artık yanıt verecek durumda değillerdi, ikisi de kalabalığın iyice gerisine düşmüşlerdi.

“Haydi sınıfa dönelim,” dedi Yener.

“İyi de, ben neden röportaj konusunda ikinci dersin sonunda karar vermemizi istediğini anlayamadım. Üstelik yanıt verecek olan o, biz değiliz ki!”

Sınıfa doğru koşarken Yener bir yandan arkadaşına seslendi:

“Boş ver şimdi buna kafa yormayı. Sınav için son hazırlıkları yapalım. Bu konuyu daha sonra düşünerüz.”

“İkinci dersin sonunda...” diye tekrarladı Evren garip bir ifadeyle. Aklına takılan sorular vardı ama hiçbirine yanıt bulamıyordu. Sonunda o da, “En iyisi beklemek,” diye karar verdi ve arkadaşının peşinden sınıfa koştu.

Zil çaldığında neredeyse bütün sınıf çoktan yerine oturmuş, heyecan içinde öğretmenlerinin sınıfa girmesini

bekliyordu. Aslında işin doğrusu, heyecan içinde bekledikleri öğretmenleri değil, yanında getireceğini umdukları ünlü şarkıcı Altay Şen'di.

Sonunda tarihçi koridorun ucunda göründü. Gerçekten de yanında Altay Şen vardı. Sınıf gözcüsü heyecanla, "İşte, geliyorlar. Susun çocuklar!" diye bağırarak yerine koştu.

Osman Bey'le Altay Şen sınıfa girdiklerinde bütün sınıf büyük bir sessizlik içinde bekliyordu.

Osman Bey dayanamadı:

"Ama bu büyük haksızlık çocuklar!" dedi. "Bugüne kadar bir gün olsun beni böyle beklediğinizi görmedim. Bütün bu gösteriş konuğumuza mı?"

Osman Bey'in sözleri üzerine bütün sınıf sıra kapaklarını vurarak büyük bir gürültüyle tempo tuttu. Tarihçi uyardı:

"Sessiz olun çocuklar. Yoksa konuğumuzu geri gönderip hemen sınava başlamak zorunda kalırım."

Osman Bey'in bu sözleri sihirli sözcüklermiş gibi derhal etkisini gösterdi ve sınıfın gürültülü temposu bir anda yerini sessizliğe terk etti.

"İşte böyle daha iyi. Şimdi size konuğumu tanıştırmak istiyorum."

Elif belli belirsiz bir sesle fısıldadı:

"Onu tanımayan mı var?"

Sınıfın yaramazlarından Cüneyt de Elif'e fısıltıyla yanıt verdi:

"Bence tanışma faslını bir kenara bırakıp 'Kuşlar Gibi Âşık' şarkısını söylese çok daha iyi olacak," dedi.

Arkadaşlarının fısıldaşmasına Evren de katıldı:

"O şarkının adı 'Kuşlar Gibi Âşık' değil, aptal. 'Kuşlar Gibi Özgür'."

Cüneyt bozulduğunu belli etmek istemedi:

“Ne fark eder canım! Ha âşık, ha özgür... Sonuçta kuş beyinli olduktan sonra hangisi olduğu önemli mi!”

Osman Bey sınıftaki fısıldaşmalara kulak asmayarak sözlerine devam etti. Tanıştırma faslının keyfini çıkarmak istercesine sözü uzattıkça uzatıyordu. Ancak sınıfta kimsenin bundan bir şikâyeti yoktu. Osman Bey ne kadar uzun konuşursa sınav olasılığı da o kadar ortadan kalkıyordu.

Osman Bey sonunda sınıfın sabrını yeterince tüketmiş olduğunu düşünüp konuşunu tanıştırdı:

“Konuşumuz benim yeğenim olur. Karşınızda, Oğuzcan Selimoğlu!”

Sınıfa bir bomba düşmüş gibi oldu. Az önceki fısıldaşmalar kesildi. Öğrencilerin tümü uzayın derinliklerinde tek başına dolaşan astronotlar gibi mutlak bir sessizliğin içinde buldular kendilerini.

Birkaç saniyelik bir şaşkınlıktan sonra sınıf çözölmeye, astronotlar yeryüzüne inmeye başladılar.

“Peki ama nasıl olur? Yoksa Oğuzcan Selimoğlu, Altay Şen’in gerçek adı mı?”

“Nasıl yani? Şarkıcı olunca adını mı değiştirmiş?”

“Bugün 1 Nisan mı çocuklar?”

“Bizim tarihçinin bu kadar şakacı olduğunu bilmiyordum doğrusu.”

Osman Bey açıklama için ağzını açar açmaz bütün sınıf sustu. Herkes merak içinde tarihçinin neler söyleyeceğini bekliyordu.

“Çocuklar, sizi hayal kırıklığına uğratmak istemezdim ama karşınızda gördüğünüz Altay Şen değil, yalnızca onun benzeri. Gerçekten de çok benziyor değil mi?”

Ünlü Sanatçının Benzeri

Altay Şen sandıkları kişinin onun benzeri olduğunu öğrenir öğrenmez, “Ah, nasıl daha önce düşünemedik?” der gibi Yener’le Evren aynı anda birbirlerine baktılar. Bir de süper gazeteci olacaklardı! Bu kadar önemli bir konuda nasıl bu kadar dikkatsiz olurlardı?

Evren sabahki karşılaşmalarını düşündü. Altay Şen’in hayranı olduğunu söylediğinde Altay Şen, yani Oğuzcan Selimoğlu bozulmuş, hiçbir şey söylemeden yanlarından ayrılmıştı. Anlaşılan Evren onu Altay Şen sanarak konuşunca Oğuzcan Selimoğlu ünlü şarkıcıyı kıskanmış ve duygularını belli etmemek için çekip gitmişti.

Daha sonra öğretmenler odasında konuşurken röportaj konusunda çekimser kalmasının nedeni de buydu. Gerçek Altay Şen olmadığını öğrenince onların bu röportajdan nasıl olsa vazgeçeceklerini düşünmüş olmalıydı!

Evren, Yener’in yüzündeki ifadeden onun da aklından aynı şeyleri geçirdiğini anladı. İçinde Oğuzcan Selimoğlu’na karşı bir acıma hissi duydu. Ünlü bir sanatçının benzeri olmak ve hep onun gölgesinde kalmak hiç de hoş bir duygu olmasa gerekirdi. Üstelik dün akşamki haberlerden hatırladığı kadarıyla bu adamın sesi de Altay Şen kadar güzeldi. Ama Altay Şen hayatta olduğu sürece onun kadar ünlü olabilmesi olanaksızdı.

İki arkadaş bakışlarıyla anlaştılar. Yener parmak kaldırdı.

“Öğretmenim, bizim Süper Gazete’yi biliyorsunuz. Bugün yeni sayımız çıktı. Gelecek sayı için Oğuzcan Bey’le röportaj yapmayı planlıyorduk. Kendisi buna ne der acaba?”

Oğuzcan Selimoğlu’nun yüzü birden aydınlandı. Bu tekliften hoşlanmışa benziyordu. Küçük bir gazete de olsa röportaj her sanatçının hoşuna giderdi.

“Ben sizin Altay Şen’le röportaj yapmak istediğinizi sanmıştım.”

Evren yerinde duramayıp ayağa fırladı.

“Evet ama bizce bu konu daha ilginç. Hatta eğer isterseniz sorularımızı hemen hazırlayıp bu ders içinde sorabiliriz.”

‘Böylece tarih sınavının ertelenmesi kesinleşmiş olur!’ diye düşündü içinden. Soruları hazırlamak fazla zamanlarını almazdı. Birkaç dakika sürerdi. Kayıt yapacağı teybi her zaman sırt çantasındaydı. Yener ise fotoğraf makinesinden bir gün bile ayrılmaz, hep yanında taşırdı. Kısacası, hızlı bir röportaj için tüm araç gereç hazırды.

Oğuzcan Selimoğlu bu teklif üzerine birkaç saniye düşündü. Kafasından neler geçiriyordu bilinmezdi ama Evren’e çok uzun gelen bir sessizlikten sonra konuştu:

“Bakın, bu röportaj işini aceleye getirmeden, tadıyla yapalım. Siz ikiniz yarın benim evime gelin. Adam gibi ciddi bir röportaj olsun. Okulunuz kaçta bitiyor?”

“Birde,” dedi Yener.

“O zaman bana üçte gelin.”

Adresini cebinden çıkarttığı bir kâğıda hızlı hızlı yazıp Evren’e uzattı.

“Unutmayın, saat tam üçte. Gecikirseniz beni evde bulamazsınız. Gecikenlerden hiç hoşlanmam.”

Hiç beklenmedik, heyecanlı bir ses yanıtladı Oğuzcan Selimoğlu'nu.

“Merak etmeyin efendim, üçümüz de tam saat üçte orada olacağız.”

Bütün sınıf sesin sahibine doğru baktı. Selin'di bu! Sırasında ayağa kalkmış, görünüşe göre kendinden emin bir hava içinde konuşmuştu. Oysa Yener'le Evren'in bu duruma ne diyeceklerini heyecan içinde beklerken içi içini yiyor, göz ucuyla iki arkadaşının hareketlerini izliyordu.

İki arkadaş bu gazete işinde onu ekmek için ne gerekiyorsa yapıyorlardı. Oysa Selin yazı yazmaya ve desen çizmeye çok meraklıydı. İleride iletişim fakültesine gitmek istiyordu. Başarılı bir gazeteci ya da televizyon programcısı olmayı kafasına koymuştu. İkinci iş olarak da stilistliği düşünüyordu. Daha şimdiden modeller çiziyor, boyuyor ve bunları bir dosyada saklıyordu. Ama bu iki kafasız çocuk, kızların gazete işinden anlamadıklarını söyleyerek durmadan onu atlatıyordu.

Bu kez Yener de, Evren de gafil avlanmıştı. Selin'in bu ani çıkışını hiç beklemiyorlardı doğrusu. Bir şey söyleyemedi, aptal aptal birbirlerine bakakaldılar.

Oğuzcan Selimoğlu üç çocuğun arasındaki gerilimin farkında bile değildi.

“Tamam o zaman,” dedi Selin'e doğru bakarak. “Üçünüz... Saat tam üçte. Konu kapanmıştır.”

Bunun anlamı... Anlaşılan bu kez Selin kazanmıştı! Mutluktan uçarak arkadaşlarına doğru baktı. Evren ve Yener ise somurtuk yüz ifadeleriyle hoşnutsuzluklarını Selin'e iletiler.

Ders saatinin geri kalan kısmı sohbetle geçti. Çocukların ısrarı üzerine Oğuzcan Selimoğlu, Altay Şen'in şarkılarından

pasajlar söyledi, böylece tarih sınavı kesinlikle ertelenmiş, bir sonraki derse kalmış oldu.

Teneffüs zili çalar çalmaz öğrendikleri haberi diğer sınıflardaki öğrencilere bir an önce ulaştırmak isteyen tarih derisi öğrencileri sınıfı birkaç saniye içinde boşaltıverdiler. Haber aynı anda neredeyse bütün okula yayılmıştı bile: Altay Şen sandıkları adam ünlü şarkıcı değil, Oğuzcan Selimoğlu adında biriydi ve tarihçinin yeğeniydi.

Bir saat önce ünlü şarkıcıdan imza aldıklarını sananlar büyük bir hayal kırıklığına uğradılar. Kimi imza aldığı kâğıdı paramparça edip çöpe attı, kimi bu imzanın da kendileri için değeri olduğunu söyleyerek bozulduğunu kimseye belli etmemeye çalıştı. İtiş kakıştan imza almak için kendilerine sıra gelmemiş olanlar ise zaten durumu sezinlemiş olduklarını, bu yüzden imza için kalabalığın arasına girmemiş olduklarını iddia ederek kendilerini üste çıkarmaya ve imza almayarak ne kadar zeki olduklarını kanıtlamaya çalıştılar. Kimi ağladı, kimi kızdı, kimi omuz silkti. Sonuçta, bütün teneffüs boyunca yalnızca bu konu konuşuldu.

Yener ve Evren ise Selin'i arıyorlardı. Sonunda kızlar tuvaletinin önünde onu gördüler. Hemen yanına gidip çıkıştılar.

“Nerden çıktı o ‘Merak etmeyin efendim, üçümüz de tam saat üçte orada olacağız,’ hikâyesi? Yalnızca biz gidiyoruz. Sen ekipten değilsin.”

Selin elde ettiği fırsatı kaçırmak istemiyordu. Bütün sevimliliğiyle karşı koydu.

“Yapmayın çocuklar! Bakarsınız bana ihtiyacınız olabilir.”

“Yok canım, sana niye ihtiyacımız olsun ki! Olmadık yerde zırl zırl ağlayacak ya da durup durup kıkırdayacak bir gürültü makinesi mi taşıyacağız yanımızda?”

“Aaa! Bakın, her şeyi ben taşıyabilirim. Yener’in fotoğraf makinesini alırım, senin de teybini taşıyım. Böylece sizin iki eliniz de boş kalır, rahat hareket edebilirsiniz.”

“Ne rahatı? Oraya dans etmeye gitmiyoruz ki elimizin boş olması gereksin! Ben mikrofonu adamın ağzına tutacağım, Yener de o sırada resim çekecek. Hepsi o kadar. Başka elemana gerek yok.”

“Haksızlık etmeyin çocuklar,” diye sızlandı Selin. “Ünlü biriyle nasıl röportaj yapıldığını görmek istiyorum. Bu benim için çok iyi bir fırsat olacak. İleride seçeceğim meslek konusunda deneyim kazanacağım.”

Yener fırsatı kaçırmadı.

“Saçmalama!” dedi. “Bu adam ünlü değil. Bizim Bakkal Nazmi Amca bile ondan daha ünlüdür.”

Yener, Bakkal Nazmi’nin adını ağzına alır almaz her iki çocuk da aynı anda Süper Gazete’yi hatırladı. Sabahtan beri üst üste o kadar ilginç olaylar olmuştu ki, gazeteyi ortaya çıkarmak fırsatını bulamamışlardı.

O sırada ders zili çaldı. Anlaşılan gazete bir sonraki ders saatinin sonuna kadar yine çantada bekleyecekti.

“Bakın, neden beni gazetenin satış müdürü olarak işe almıyorsunuz? Bugün annemin sınıf arkadaşları toplantısı var. Ben okuldan döndüğümde bir sürü havalı kadın bizim evde olacak. Onlara benim de gazete için çalıştığımı söylersem asla geri çeviremezler. Bir sürü gazete satabilirim. Ne dersiniz?”

Yener ve Evren birbirlerine umutsuzca baktılar. Bu kızıdan kurtulmanın yolu yoktu.

“İstemez,” dedi Yener dişlerinin arasından. “Sadece bir ke-relik bizimle geliyorsun, o kadar. Seni işe almış falan değiliz.”

Selin şansını daha fazla zorlamayıp sustu, ama bundan sonraki sayılarda da ne yapıp edip gazete işine katılmaya kararlıydı.

Geç kalmamak için sınıfa koşar adım döndüler.

Sabahın öteki saatleri de eğlence ve şamatayla geçti. Her dersin başında Oğuzcan Selimoğlu konusu açılmıştı. Ünlü şarkıcıdan ve benzerinden söz ettikten sonra derse başlandığında ne öğretmen, ne de öğrenciler ders havasına girebilmişlerdi. Sonunda Türkçe dersinde tahtaya Altay Şen'in şarkılarının sözleri yazılıp ezberlenmiş, İngilizce saatinde ise şarkı sözleri İngilizceye çevrilmeye çalışılarak yarı ders yarı eğlenceyle ders saati kaynayıp gitmişti. Her dersin bir bölümü de Süper Gazete'nin okunmasına ayrılmıştı.

Yener ve Evren gazeteyi yayımlar yayımlamaz sınıfa getirir, okunmasına izin veren öğretmenlerin derslerinde yüksek sesle arkadaşlarına okurlardı. Özellikle Türkçe öğretmeni Yasemin Hanım bu konuya çok önem verirdi. Bu gazetenin yalnızca onu hazırlayan çocukların değil, haberleri dinleyen öteki öğrencilerin de Türkçelerini geliştireceğine ve onları da yazı yazmaya heveslendireceğine inanırdı. Böylece bazen Evren, bazen Yener sınıfta gazeteyi okur, her iki haftada bir neredeyse dersin yarısını gazete sayesinde kaynatırlardı.

O sabah da zaten şamatayla geçtiği için, tarih dersinden sonraki bütün derslerde öğretmenler gazetenin okunmasına razı olmuşlardı.

Böylece son saat de geçti ve okulun bitiş zili çaldı. Öğrenciler gürültüyle sınıfları boşaltırken Selin kitaplarını toplamakta olan Yener'e yaklaştı.

"Sizin servisle geleceğim."

Yener şaşırdı.

“Neden? Bizim mahalleye mi taşındınız?”

“Hayır, ama şu röportaj işini konuşacağız herhalde. Soruları bensiz hazırlamanızı istemem.”

Yener’in canı sıkıldı.

“Ailen merak etmez mi seni?”

“Merak etme, o işi çoktan hallettim. Teneffüste eve telefon edip okuldan sonra sizde ders çalışacağımı söyledim.”

Yener, “Öff, bu kızıdan kurtuluş yok!” dercesine Evren’e baktı. Evren de başıyla Yener’in düşüncesini onayladı, ama şimdilik yapacak bir şey yoktu. Selin’i de yanlarına almak zorundaydılar.

Servis zaten tıka basa doluydu. Evren kibar bir davranış sergileyerek Selin’e yerini teklif etti. Selin kabul etmedi. Çantasını kapı ağzına koyup üzerine oturdu.

“Ben burada rahatım, merak etmeyin.”

Yener’le Evren “Hayret, kızlar her zaman mızımlık ederler, bu nasıl oldu da böyle sessizce şartlarına razı oldu?” der gibi birbirlerine baktılar. Ama bu bakışlarıyla birbirlerine ilettikleri rahatlama duygusunun ömrü pek uzun olmadı. Servis yola çıkmalı daha birkaç dakika olmuştu ki, Selin heyecanlı bir çılgılla, yerlerine oturur oturmaz uyuklama havasına girmiş olan öğrencileri yerinden sıçrattı.

“Hey, şuraya bakın!”

Büyük sınıf öğrencilerinden biri Selin’i azarladı.

“Ne oluyor yahu? Yumurtlayan tavuk gibi ne yırtınıyorsun?”

“Orada bir kafe var! Bakın işte orada!” diye tiz bir sesle bağırmaya devam etti Selin.

Serviste söylenenlerin sayısı arttı:

“Kes sesini!

“O kafe ben doğduğumda da oradaydı, zirzop!”

“Bu tavuğu kim saldı bu servise yahu? Atın aşağıya, kümesine yürüyerek gitsin!”

Servistekiler Selin’e bağırıp dururken, Yener, Selin’in bunca patırtısını ettiği kafeyi görebilmek için pencereye yapıştı.

“İçerde, pencere kenarında! Gördün mü? İşte orada!”

Servis arabası yeşil ışık yandığı için harekete geçmişti bile. Kafe hızla gerilerinde kaldı. Yener masada üç kişinin oturduğunu hayal meyal gördü. Birinin başında yeşil bir bere vardı.

Evren, “Ne oluyor yahu, nedir bu heyecan?” diye sordu.

Selin hemen açıklamaya girişti:

“Oğuzcan Selimoğlu! Orada, kafede oturuyordu. Yanında arkadaşları vardı.”

“Saçmalama,” dedi Evren. “Onlar okuldan çıkalı çok oldu. Saatlerce o kafede oturacak değiller ya! Üstelik, diyelim ki orada oturuyorlar, bundan bize ne? Adam her istediği yerde oturup arkadaşlarıyla vakit geçirebilir, değil mi?”

Selin aşırı tepki göstermiş olduğu için utandı. Yol boyunca bir daha da konuşmadı.

Sorular Hazırlanıyor

Üç çocuk aynı yerde servisten indiler. Selin, Yener’le birlikte gitti. Evren ise önce kendi evine uğrayıp çantasını bıraktı, üzerini değiştirdi, sonra o da doğru Yener’in evine koştu.

Yener’in annesi bir bankada müdürdü. Bu yüzden gün arası hiçbir zaman evde olmazdı. Yener’e okuldan geldiğinde yiyebileceği şeyler hazırlayıp dolaba koyardı. Ama Yener çoğu kez annesinin hazırladıklarına dokunmaz, kendi bir şeyler hazırlamaktan hoşlanırdı.

Evren’in annesi ise, eğer o gün arkadaş toplantısı yoksa genellikle evde olurdu. Evle ilgilenir, çiçeklerinin bakımını yapardı. Evren boş evde daha rahat ders çalışıldığı bahaneyle sık sık Yener’e giderdi. Öğle yemeğini de çoğu kez birlikte yerlerdi.

Evren’e kapıyı bu kez Selin açtı.

“Yener mutfakta bize çay hazırlıyor,” dedi, “acıktıysan yiyecek bir şeyler de var.”

Evren fırsatını yakalamışken Selin’i kızdırmayı düşündü.

“Eh, tabii, madem aramıza bir kız aldık, bari mutfak işlerimizi görsün.”

“Saçmalama!” dedi Selin. “Kızların işi yemek pişirmek değildir. En azından benim işim değil. Gözünü açıp çevrene bakarsan, dünyada yirmi birinci yüzyıla gelene kadar çok şeyin değişmiş olduğunu anlarsın. Ama siz erkekler ne de olsa hâlâ mağara devrinden kalmışsınız!”

Yener, elinde tepsiyle mutfaktan çıktığında kapının önündeki söz düellosu sürüyordu.

“Haydi çocuklar, siz acıkmadınız galiba.”

Çok acıkmışlardı. Tartışmayı hemen kesip Yener’in ardından koştular. Salondaki yemek masasına bir örtü serip çay fincanlarını ve tabakları dizdiler. Servis tabağındaki peynirli sandviçler ve kek dilimleri birkaç saniye içinde yer değiştirerek çocukların tabaklarına yerleşti, oradan da hızlı bir yolculuk yaparak midelerine indi.

Evren memnun bir tavırla karnını ovuşturdu.

“Eh, artık doyduğumuza göre iş konuşabiliriz.”

“Evet. Ben herkese kalem-kâğıt dağıtıyorum. Hepimiz aklımıza gelen soruları kâğıda yazalım, sonra da birbirimize okuyalım. İlginç bulduklarımızı şu deftere geçiririz.”

Hepsi Yener’in bu teklifini onayladı ve sorularını yazmaya başladı. Bir süre sonra tıkandılar; akıllarına soracak soru gelmiyordu.

“Bakın çocuklar,” dedi Selin, “bu adam herhangi biri değil. Yani herhangi bir ünlü değil. Üstelik ünlü bile değil. Onun durumunda birine sorulabilecek sorular çok kısıtlı.”

“Sızlanmayı bırak da, düşün biraz,” dedi Evren. “Vazgeçmek istiyorsan, o başka.”

“Ben bugüne kadar neden ortaya çıkmamış, bunu merak ediyorum,” dedi Selin. “Sorsak söyler mi acaba?”

“Bence en can alıcı soru bundan sonra ne yapacağı. Yani eski mesleğini bırakıp artık şarkıcılık mı yapacak?”

“Eski mesleği neymiş ki?”

“Bunu da soralım.”

“Bir başka şarkıcının gölgesinde kalmak nasıl bir duygu acaba?”

“Bunu sormasak daha iyi. Sabah Altay Şen’den hayranlıkla söz edince nasıl bozulmuştu, hatırladın mı?”

Bir saat kadar soruların üzerinde çalıştılar. Sonunda hangilerini soracaklarını seçip birkaç da yedek soru hazırladılar. Sıra ertesi günkü görüşme için görev paylaşımı yapmaya gelmişti.

“Soruları ben sorayım,” diye atıldı Selin.

“Ya ben ne yapacağım? Elimde teybimle adamın önünde taş gibi durup Arkeoloji Müzesi’ndeki Apollon heykelini mi oynayacağım?”

Yener, “Benim ne yapacağım belli, her zamanki gibi resim çekeceğim,” dedi.

“Resimleri sen çekeceksin, soruları Evren sorup kayıt cihazını da o tutacaksa, ben ne yapacağım?”

Selin hayal kırıklığına uğramıştı. Bu iki canavar yine onu saf dışı bırakmaya çalışıyorlardı, ama pes etmeye niyeti yoktu. Ağlamaklı bir tavırla, “İsterseniz kapıyı ben çalayım. Ne de olsa çok ağır bir iştir bu.” dedi.

Yener, kızın üzüldüğünü fark etti. Kaç yıllık sınıf arkadaşlarıydı ve bu işe girmeye de çok istekliydi. Gönlünü almak istedi.

“Senin çok önemli bir görevin olacak Selin. Not tutacaksın.”

“Nasıl yani? Zaten Evren her söyleneni teybe almayacak mı?”

“Evet ama teybe kaydedilemeyecek bir sürü ayrıntı olacak. Eşyaları, evin dekorasyonu, odaların yerleşimi... Sonra adamın yüz ifadesi, hareketleri de çok önemli. Sen bunları not edersin. Hatta giysilerinin resmini de çizersen çok iyi olur.”

Selin arkadaşının kendisiyle dalga geçip geçmediğini anlamak için yüzüne dikkatle baktı. Hayır, dalga geçmiyordu. Yener gerçekten çok ciddiye. Selin’in görevi çok önemliydi.

“Tamam,” dedi. “Ben çevreyi dikkatle kontrol eder, her şeyi not ederim. O işi bana bırakın.”

“Harika bir fikir bu Yener! Böylece ben teybin şifresini çözerken Selin’in notlarını da kullanabilirim. Bu notlar röportaja farklı bir boyut katmış olacak.”

“Şimdi sorumuz, oraya tam üçte nasıl ulaşacağımız. Ayrı mı gideceğiz, yoksa bir yerde buluşup birlikte mi gideceğiz?”

Selin’in sorusu üzerine Yener duraladı. Adresi çıkarıp tekrar tekrar okudular. Hiçbirinin evine yakın bir yer değildi.

“Saat tam üçe beş kala Altay Şen’in kapısının önünde buluşalım, ne dersiniz?”

Selin atıldı:

“Bakın, benim daha iyi bir fikrim var. Babamın şoförü Sedat Amca’ya söylersem beni kırmaz. Ne yapar yapar, işini ayarlayıp bizi bu adrese bırakır.”

“Peki ama ya işini ayarlayamazsa? Oğuzcan Selimoğlu geç kalırsak çok kızacağını ve bizi eve almayacağını kesin bir dille söyledi. Oraya tam zamanında gitmek zorundayız.”

“Birazdan Sedat Amca beni almaya gelir. Gerekirse hep birlikte yalvarırız. Çok iyi kalpli biridir, bizi kıracağını sanmam.”

Ertesi gün için hemen hemen her şey ayarlandığına göre çocuklar artık evlerine dönüp derslerinin başına oturabilirlerdi. Selin, Sedat Amca'nın cep telefonunu arayıp işinin bittiğini, onu eve götürmek üzere gelip alabileceğini bildirdi.

“Ben de eve gitmeden önce Nazmi Amca'ya birkaç gazete bırakayım. Dört gözle bu sayıyı bekliyordu,” dedi Evren. “Ama önce şu Sedat Amca'yla bir konuşalım da, bakalım gerçekten de yarın bizi götürmeye gönüllü olacak mı, anlayalım...”

Az sonra sokaktan motor gürültüsü geldi. Selin'in babası Oktay Bey'in cipi yan bahçenin önünde park etti. Selin pencereden şoföre işaret ederek beklemesini, hemen geleceğini ilettiler. Üç çocuk aynı anda kapıdan fırladı.

Çocukların telaşla kendine doğru koştuğunu gören Sedat Amca yüksek sesle dinlediği teybin sesini kısıtı ve hemen arabadan indi.

“Neler oluyor? Peşinizden biri mi kovalıyor?”

“Hayır hayır,” dedi Selin, “senden bir ricamız var Sedat Amca.”

Sonra üçü aynı anda konuşmaya başladı.

“Yarın röportaj yapacağız.”

“Hani Altay Şen var ya!”

“Şu ünlü şarkıcı canım...”

“Yani gerçek Altay Şen değil aslında.”

“Tarih öğretmenin yeğeniymiş ama Altay Şen değilmiş.”

Sedat Amca, “Bir dakika... Bir dakika...” diyerek çocukları susturdu. “Birer birer konuşun. Dediklerinizden hiçbir şey anlamadım.”

Sonunda Selin durumu açıkladı. Saat tam üçte adreste bulunmaları gerektiğini, eğer ayarlayabilirse önce kendini

evden almasını, daha sonra yine bu mahalleye uğrayıp Yener'i ve Evren'i alabileceklerini, böylece adrese tam zamanında gidebileceklerini anlattı.

“Anlaşıldı. Sizi oraya götüreceğim... Peki ama sonra eve nasıl döneceksiniz?”

Üç çocuk şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Gerçekten de bunu düşünmemişlerdi. Akılları yalnızca yapacakları röportajdaydı. İş bittikten sonra eve nasıl dönecekleri konusu akıllarına bile gelmemişti.

“Tamam tamam, öyle kırmızı kurdeleli bayram koyunları gibi üzgün üzgün bakmayın. Ben sizi götürür, oralarda uygun bir yerde park edip beklerim.”

“Yaşa Sedat Amca!” diye hep birlikte el çırpıp tezahürat yaptılar.

Selin yerine geçer geçmez Sedat Amca da şoför koltuğuna geçti. Karşılıklı el salladılar.

Az sonra araba köşeyi dönüp gözden kayboldu.

“Şu yarını hayırlısı ile bir atlatsak,” dedi Yener.

“Sen de anneannem gibi konuşmaya başladın. Yok hayırlısıyla, yok kısmetse... Nerden buluyorsun bu rutubet kokulu lafları?”

“Ne bileyim... Heyecanlanıyorum işte. Bilmediğimiz bir adrese gideceğiz ve bugüne kadar tanımadığımız biriyle konuşacağız. Bunca zamandır gazeteyi çıkarıyoruz, ilk kez mahalle dışından biriyle röportaj yapacağız. Üstelik, ünlü şarkıcı Altay Şen'le!”

“Bak şimdi saçmaladın işte! Adamın Altay Şen olduğuna sen de kendini kaptırdın. Biz sahte Altay Şen'le görüşeceğiz, unuttun mu?”

“İster gerçeği, ister sahtesi... Yine de çok ilginç. Hatta olağanüstü! Heyecandan yerimde duramıyorum. Yarın çok garip şeyler olacakmış gibi geliyor.”

“Bak bu konuda haklısın. En garip şeyi zaten biz kendi elimizle oraya götürüyoruz. Selin’den âlâ gariplik mi olur?”

“Öyle deme! Zavallı kız bugüne kadar bizim ekibe katılabilmek için kendini az mı parladı?”

“Ne o, televizyon dizilerine takılıyorsun galiba son zamanlarda. Sözcük hazinen acıklı sözlerle bayağı zenginleşmiş.”

“Senin de acıma duygun bayağı kas yapmış yani.”

Evren söze son noktayı koydu:

“Bak, burada atışmakla boşa zaman öldürüyoruz. Daha gazete dağıtacağız ve eve gidip ders çalışacağız. Haydi, herkes yoluna...”

Yener eve girmeden önce Evren’in ardından seslendi:

“Kayıt cihazının kasetini kontrol et, bir aksilik çıkmazın.”

Evren karşı kaldırıma geçip evine girmek üzere bahçe kapısından geçerken kendi kendine Yener’e söylenip duruyordu. “Bu çocuk da kafayı aksiliğe takmış. Ama ben yine de kaseti bir kontrol edeyim. Umarım o da fotoğraf makinesine film takmayı unutmaz!”

Beklenen An Geliyor!

Ertesi gün ders saatleri sıradan, günlük olaylarla geçti. Bir gün önceki olağanüstü ziyaretçiden pek az söz edildi. Özellikle öğretmenler bu konuya girmemeye özen göstererek öğrencilerin dikkatlerinin dağılmamasına dikkat ettiler. Böylece art arda sıralanan ders saatlerinin sonunda okulun bitiş zili çaldı.

Selin çarçabuk toplandı. Kapıdan çıkarken Evren'e sel-
lendi.

“Sen de Yener’in evinde bekle, tamam mı? Sedat Amca’yla gelip sizi alacağız.”

“Tamam!”

“Teyp için sakın yanına kaset almayı unutma!”

Evren, ‘Hoppala! Bu kız da Yener’le anlaşıp beni mi kızdırmaya çalışıyor acaba?’ diye geçirdi aklından. Öyle bile olsa aldırmamaya kararlıydı. Yine de serviste Yener’le yan yana oturduğunda, bu kez kendi ona fotoğraf makinesi için film almayı unutmamasını hatırlatmaktan geri kalmadı.

Yener eve gider gitmez üzerini değiştirdi. Gerekli malzemeleri küçük bir spor çantasına koydu ve Evren’i beklemeye koyuldu.

Bir saat sonra Evren de geldi. O da üzerini değişip spor bir kıyafet giymişti. Kayıt cihazını koyduğu sırt çantası omzundaydı. İki çocuk mutfağa girip bir şeyler atıştırmaya başladılar.

Çok geçmeden yakınlarda park etmekte olan bir motorun gürültüsü duyuldu. Derken kapının zili hızlı hızlı çalındı.

“Selin geldi!” diye yerinden sıçradı Yener. Hemen kapıyı açtı.

Birkaç saniye içinde üç çocuk cipe doğru koşmaya başlamışlardı.

“Yine koşuyorsunuz! Nedir bu telaşlı haliniz sizin böyle? Yetişeceğiz, korkmayın. Daha çok zamanımız var,” dedi Sedat Amca gülerek.

Üç on kala adrese ulaşmışlardı. Sedat Amca arabayı az ilerideki sokağın köşesine park etti.

“Haydi, siz gidin, ben burada beklerim.”

Yener, Evren ve Selin yanlarında götürdükleri malzemeleri bir kez daha kontrol edip sekiz katlı binaya doğru yürüdüler.

Saat üç beş vardı.

“Beş dakika erken gitsek bize kapıyı açar mı dersiniz çocuklar?”

Gölüşerek rahatladılar. Artık Oğuzcan Selimoğlu ile karşılaşmaya hazırđılar. Dördüncü kata çıkıp yedinci dairenin zilini çaldılar.

“Oooo, buyursunlar efendim. Küçük gazeteciler tam zamanında gelmiş. Buyrun, buyrun...”

Oğuzcan Selimoğlu çocukların geçebilmeleri için geriye doğru çekildi.

Selin gururlanarak düzeltti:

“Küçük gazeteciler değil efendim, Süper Gazeteciler.”

“Tamam, öyle olsun. Buyrun, içeriye girin Süper Gazeteciler...”

Selin daha kapının girişinde not almaya başlamıştı bile. Portmantoda dört askı yeri vardı. Bunlardan ikisi doluydu. Askının birinde kiremit rengi bir yağmurluk, ötekinde karışık renkli balıksırtı bir ceket asılıydı. Köşeye bir şemsiye bırakılmıştı. Selin ayakkabı giymek için yerleştirilmiş olan küçük koltuğu da aceleyle kâğıda karaladı.

“Haydi, oyalanmayın, içeriye geçin,” diye seslendi Oğuzcan Selimoğlu.

Selin de ötekilerle birlikte salona girdi. Hiç konuşmadan not almaya devam etti: Dört kişilik bir kanepe, iki koltuk... Bu koltuklara berjer deniyordu galiba. Yerde, Hereke mi, Silifke mi ne, parlak dokulu bir halı... Yok yok... Silifke halısıyla değil, yoğurduyla ünlüydü. Sağ köşede ahşap bir telefon sehpası vardı.

Kısa bir sohbetten sonra Evren kayıt cihazını çantasından çıkardı ve düğmesine dokundu. O sırada Yener de fotoğraf çekmeye başlamıştı bile.

Evren sorulara başlayınca Selin de eşyaları resimlemeyi bırakıp dikkatini Oğuzcan Selimoğlu'nun üzerinde yoğunlaştırdı.

Evren daha üçüncü soruya bile geçmemişti ki, sokak kapısının zili üst üste çalındı. Oğuzcan Selimoğlu başını Selin'e doğru sallayarak, “Kapıyı sen aç,” anlamında bir işaret verdi. Selin duraksamadan hemen kapıya koştu.

Kapının açılmasıyla birlikte silahlı dört kişi içeriye daldı. Dördü de kar maskesi takıyordu. İçlerinden biri, “Çekil kenara aptal çocuk,” diyerek Selin'i duvara doğru itti.

Selin neye uğradığını şaşırđı. Şaşkınlık ve korkudan içerde-
kileri uyarmayı bile akıl edemedi. Zaten maskeli adamlardan
biri eliyle ağzını kapattığından, bağırarak zamanı da olmamıştı.

“Ben kızı tuttum. Siz içerdeki kileri halledin.”

Yener salona dalan üç maskeli adamı karşısında görünce,
“Çabuk saklan Evren,” diye bağırarak kendini hemen kol-
tuğun arkasına attı.

Adamların biri Oğuzcan Selimoğlu’nun arkasından do-
lanıp kollarını sıkıca yakaladı. Bir diğeri ağzını ve burnunu
kapayacak şekilde elindeki mendili Oğuzcan Selimoğlu’nun
yüzüne tuttu.

Oğuzcan Selimoğlu birkaç saniye içinde kendinden geçti,
arkasında durup onu tutmakta olan adamın kollarına düştü.

İlaçlı mendili tutan adam ise, Oğuzcan Selimoğlu’nun
bayıldığından emin olunca mendili bir yana fırlatıp arkada-
şına yardıma koyuldu. İkisi birden baygın adamı iki kolun-
dan çekerek sürüklemeye başladılar.

“Haydi bakalım uyuyan güzel, gidiyoruz.”

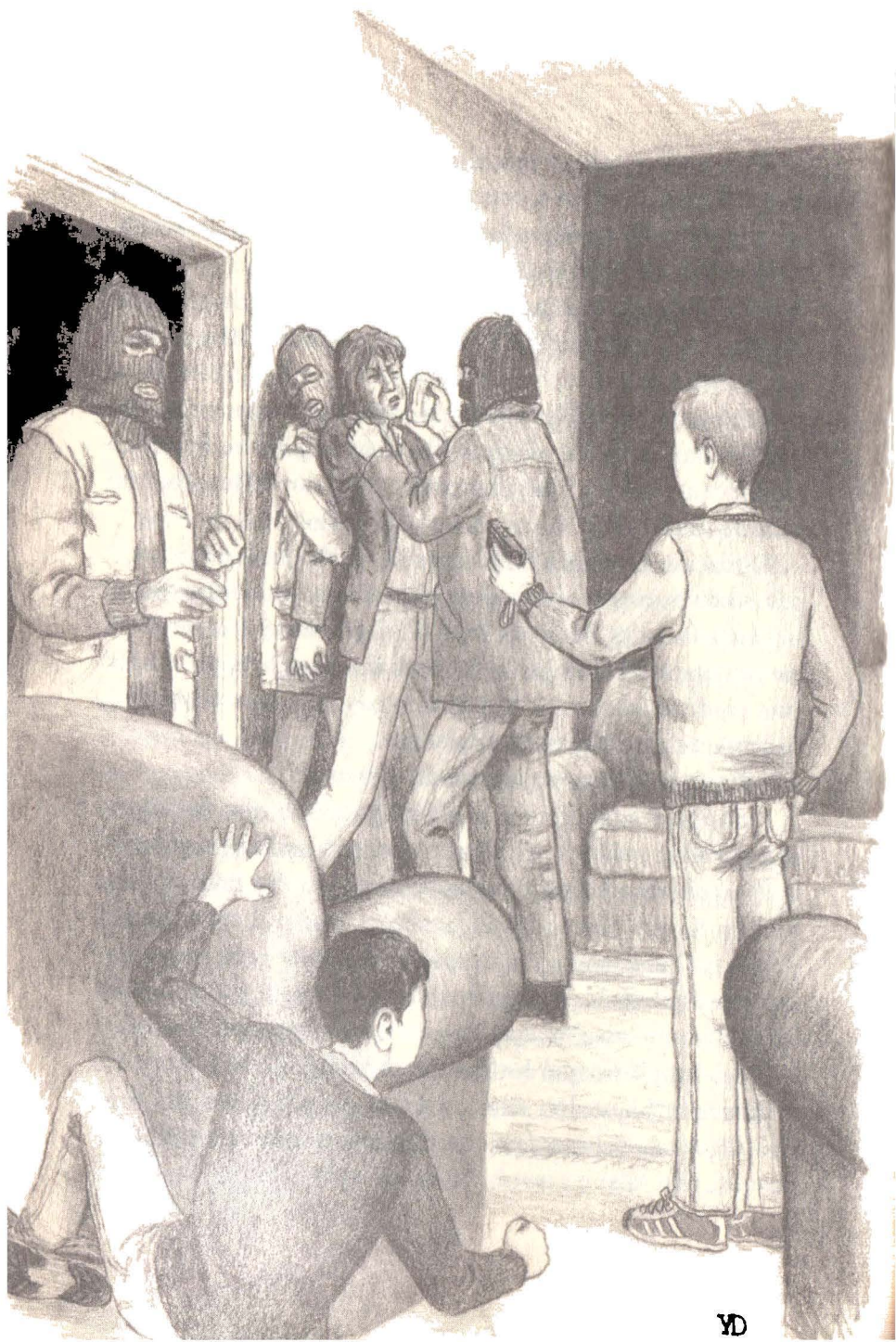
Salondaki adamlardan biri olduğu yerde donup kalmış
olan Evren’e yaklaştı, elindeki teybe işaret ederek söylendi:

“Kapat şu teybi sersem. Şeytan diyor ki, bu böceğin tey-
bini kır da aklı başına gelsin. Sesimizi kasete alıyor uyanık.”

Evren, “Yok, hayır...” gibisinden bir şeyler gevelemeye ça-
lıştı, ama üzerine doğrultulan silahı görünce hiç düşünmeden
kaydedicinin kapağını açıp kaseti çıkarttı ve adama uzattı.

“Teybimi kırmayın lütfen. Onu harçlığımla aldım.”

Evren’in bu sözleri üzerine adam pis pis sırıttı. Bir yan-
dan Oğuzcan Selimoğlu’nu sürükleyerek götüren iki arka-
daşına seslendi:

“Duydunuz mu çocuklar? Zavallı çocuk teybi harçlığıyla almış. Ah ah, üzüntüden saçlarım dökülecek neredeyse! Şu işe bakın, bugünün çocukları harçlıklarıyla teyp alıyorlar. Ben çocukken harçlığımla simit bile alamazdım.”

Oğuzcan Selimoğlu’nu taşıyan adamlardan biri sinirli bir ses tonuyla adamı uyardı:

“Saçmalamayı bırak da gidelim. Üzüntüden saçı dökülecekmiş... Hah! Sen zaten kelsin ahmak herif! Yürü artık, uzatma.”

O sırada içerdekileri merak eden dördüncü adam Selin’i de beraberinde sürükleyerek salon kapısına kadar geldi.

“Ne oluyor burada uyuz herifler? Karı gibi sohbete mi daldınız yoksa?”

Salondaki adamlardan biri ilk kez söze karıştı. Sinirli ve sabırsız bir sesi vardı. Hani neredeyse kadın sesi gibiydi.

“Ağzını topla da yırtmayayım. Kadınlara dil uzatma!”

“Haydi, tamam, gidiyoruz. Yürüyün! Kızı da yanımıza alalım, bu iki velet bizi takip ederse kızı gebertiriz.”

Selin’in zorla sürüklenerek götürülmek istendiğini gören Yener gizlendiği koltuğun arkasından fırladı.

“Bırak kızı! Yoksa fena olur!”

Bu kez adamların dördü birden gülmeye başladı.

“Fena yaparmış!”

“Ay, çok korktum...”

“Bak sen! Burada adam kaçırıyoruz aldırmıyorlar; kızı kaçıınca ‘Bırak kızı, yoksa fena olur!’ diye yaygara ediyorlar...”

“Ne yapacaksın ufaklık? Çok merak ettim...”

Yener birkaç saniye içinde bir durum değerlendirmesi yaptı. Evren korkudan donup kalmıştı. Selin acımasız bir haydut tarafından götürülüyordu. Oğuzcan Selimoğlu ise baygın bir durumda sürükleniyordu. Zaten durum umutsuzdu. Yener'in elindeki tek silaha başvurmaktan başka çaresi yoktu.

Arka arkaya flaş patlatarak adamların resimlerini çekmeye başladı. Belki fotoğraflar bir kanıt olurdu.

Flaş ışığı gözlerini kamaştırınca adamlar boşta bulunup bir anda çil yavrusu gibi dağıldılar. Oğuzcan Selimoğlu'nun baygın bedenini taşıyanlar da kaçıştığından zavallı adam yere yuvarlandı. O arada Selin kendini adamın elinden kurtarıp Yener'in yanına koştu.

Maskeli adamlardan biri Yener'in üzerine yürüdü.

"Bak sen şuna! Bir sanat fotoğrafçısıyla karşı karşıyaymı-sız da haberimiz yokmuş. Bu resimlerle sergi mi açacaksın ufaklık?"

"Haydi, tıraşı kesin. Çocukları öldürüp bir an önce buradan gidelim."

Dört adam da silahlarını çocukların üzerine doğrulttular. Aynı anda Oğuzcan Selimoğlu yattığı yerden "Aaggg!" diye inleyerek kıpırdadı.

"Çabuk olun çocuklar. Adam ayılıyor."

Adamlardan biri Yener'e doğru seslendi:

"Ver şu filmi bana! Yoksa üçünüzü de öldürürüz."

Yener istemeye istemeye fotoğraf makinesinin kapağını açtı ve filmi adama uzattı. Adam filmi alıp cebine attı. Sonra içlerinden ikisi yerde baygın yatan Oğuzcan Selimoğlu'nu koltuk altlarından kaldırıp sürükledi; birkaç saniye içinde daireden çıkıp ortadan kayboldular.

Çocuklar uzunca bir süre yerlerinden kıpırdayamadılar. İlk konuşan Evren oldu.

“Çabuk kaçalım burdan.”

“Ya adamlar kapının dışında bizi bekliyorsa?”

“Çoktan gitmişlerdir. Biraz daha oyalansalar Oğuzcan Selimoğlu ayılabilirdi.”

“Canımızı zor kurtardık. Adamlar neredeyse Selin’i de götüreceklerdi.”

Selin, Yener’e döndü:

“Teşekkür ederim. Hayatımı kurtardın.”

Yener elindeki fotoğraf makinesini gösterdi.

“Ben değil, bu kurtardı.”

“Duygusal sahneleri kısa kesin de ne yapacağımıza karar verelim.”

Evren’in uyarısıyla üç çocuk da salonun ortasında birbirlerine baktılar.

“Polise haber verelim!”

Polis mi? Üçü de durumlarının o anda farkına vardı. Polise ne anlatacaklardı ki? Röportaj sırasında dört kişi silah zoruyla içeriye girmiş, Oğuzcan Selimoğlu’nu bayıltarak kaçırmıştı.

Polis elle tutulur bir ipucu bulana kadar çocukları sorgu altında tutacaktı. Üstelik bu kaçırma işinde çocukların da parmağı olduğunu düşünebilirdi. “Röportaj bahanesiyle Oğuzcan Selimoğlu’nu evde oyaladınız, sonra kapıyı açıp onları içeriye aldınız. Sizler de en az o silahlı adamlar kadar suçlusunuz!”

Selin artık bir an önce bu evden çıkmak istiyordu. Buradan uzaklaşırlarsa belki daha rahat düşünebilirlerdi.

“Bakın, Oğuzcan Selimoğlu’nu bayıltmak için kullandıkları mendil.”

Evren boşta bulunup tam mendili burnuna götürüyordu ki, Yener hemen atıldı:

“Sakın koklama! Seni buradan sırtımızda taşıyarak çıkaramayız.”

Evren mendili koklamaya kalkıştığı için kendi kendine güldü.

“Kafam amma karışmış! Düşünerek yapmadım, öylesine boşta bulundum işte. Haydi gidelim.”

Kapıdan çıkarken Selin duraladı.

“Askıdaki eşyalar yerinde yok!”

“Ne anlama geliyor yani bu? Evi dağıtan biz değiliz ki, toplamaya kalkışalım.”

“Geldiğimizde burada kiremit rengi bir pardösü, bir de balıksırtı ceket vardı. Şimdi ikisi de yok.”

“Adamlar beğenip almıştır, takma kafana. Haydi, çıkalım buradan.”

Üç çocuk daireden çıkıp arkalarından kapıyı kapattılar. Asansöre binmeye korktular, merdivenlerden koşarak indiler. Aynı hızla, hiç durmadan koşmaya devam ederek Sedat Amca’nın cipi park ettiği yere ulaştılar.

Sedat Amca onları uzaktan görmüş, arabasından inip binmeleri için kapıyı açmıştı.

“Ne oluyor çocuklar? Böyle nefes nefese koşmak sizde alışkanlık oldu herhalde. Ne zaman görsem peşinizde biri varmış gibi koşup duruyorsunuz.”

Sedat Amca’yı görünce çocuklar kendilerini biraz olsun emniyette hissettiklerinden olsa gerek, onun bu sözleri

üzerine gülme krizine girdiler. Kendilerini bir türlü durduramıyor, güldükçe az önce yaşadıkları korku dolu dakikaların gerginliğini üzerlerinden biraz olsun attıklarını hissediyorlardı.

Sedat Amca cipi çalıştırıp yola çıktığında çocuklar hâlâ gülüyorlardı. Onların bu haline bakıp, ‘Çocuk olmak ne güzel! Sıcacık aşım, kaygısız başım, gel keyfim gel...’ diye düşündü. Teybi açtı, neşeli bir tempo tutturdu.

Kaçırılma Olayındaki Esrar

Çocukların üçü de cipin arkasına oturmuştu. Araba yola çıkar çıkmaz aralarında alçak sesle konuşmaya başladılar. Selin diğerlerini uyardı:

“Bakın çocuklar, Sedat Amca bu olayla ilgili en küçük bir şey duymasın. Yoksa bir daha bizi hiçbir yere götürmez. Hele babamın kulağına gidecek olursa... Bir daha cipe yalnız başıma binmeyi rüyamda bile göremem.”

Evren kendi ailesini düşündü.

“Benim babam anlayışla karşılayabilir, ama annem duyarsa aklını kaçıır. Zaten gazete çıkarmamıza sıcak bakmıyor, bundan böyle Süper Gazete’nin çaycısı bile olmama izin vermez.”

“Benim annem de, karşısına tek başına karar vermesi gereken zor konular çıktığında yalnız bir kadın olduğunu hatırlayıp ağlamaya başlar.”

“Bakın çocuklar, bence bugünkü olaydan kimseye söz etmeyelim.”

Yener, Selin’in bu önerisine karşı çıktı.

“Neden ama? En azından polise bildirmek zorundayız. Güpegündüz gözümüzün önünde adam kaçırdılar.”

Evren, Selin'in haklı olduğunu düşünüyordu.

“Ne o, yoksa aklını Oğuzcan Selimoğlu'nun evinde mi unuttun oğlum? Düşünsene biraz... Polise söylersek bizi günlerce sorguya çekeceklerdir. Tabii ailelerimiz de duyacak. Sonra ayıkla pirincin taşını.”

“Peki, eğer adamın kaçırıldığı duyulmazsa polis onu nasıl bulur?”

Yener'in sorusu diğer ikisinin de kafasını karıştırmıştı. Bir süre üçü birden bu soru üzerinde düşündü. Sonunda yanıtı yine Yener verdi:

“Polis yoksa biz varız. Olayı biz çözeriz. Delilleri bulup polise teslim edersek bizim suçsuzluğumuz da anlaşılır, bşımız belaya girmeden eve döneriz.”

Evren'in bu fikre aklı yattı.

“Olur dediğimizi varsayalım. Nereden başlamamız gerektiği konusunda da bir fikrin var mı?”

“Benim yok. Sizin var mı?”

“Hep birlikte düşünelim. Mutlaka bir yerlerde ipucu vardır.”

Yener durum değerlendirmesi yaptı:

“Kayıt yaptığımız kaset elimizden gitti. Film desen, adamlardan birinin cebinde. Geriye ipucu sayılabilecek ne kaldı?”

Oturduğu yerde iki arkadaşı dinleyen Selin söze karıştı:

“Kim demiş kayıtlarımız, resimlerimiz yok diye! Hepsi yanımızda.”

Yener'le Evren, “Bu kız korkudan ne dediğini bilmiyor. Yaşadığı olayların heyecanı yüzünden aklını mı kaçırdı acaba?” der gibi birbirlerine baktılar. Sonra Evren bir akıl

hastasını sakinleştirmeye çalışır gibi yumuşak bir ses tonuyla konuştu.

“Üzülme Selin,” dedi. “Onlara ihtiyacımız yok. Zaten kaseti almaları hiç önemli değil, çünkü ben kayıt düğmesine basmamıştım. Yener de resim çekememişti, çünkü fotoğraf makinesinin pilini takmamıştı, öyle değil mi Yener?”

Yener de arkadaşının sakinleştirici tavrını sürdürdü.

“Evet, öyle!”

Selin ikisine birden çıkıştı:

“Neler saçmalıyorsunuz siz? Ben bunlardan söz ediyorum. İşte bakın!”

Röportaj sırasında aldığı notları ve çizdiği resimleri ortaya çıkardı. Yener resimlere bir göz attı. Evin girişindeki portmanto, salondaki koltuklar ve sandalyeler... Kocaman bir halı... Yemek masası. Büfenin rafında kitaplar, sehpa da açık kalmış bir telefon.

“Boşuna heveslenme. Bunlardan bir şey çıkmaz,” dedi Evren. “Bunlar evin haydutlar tarafından basılmadan önceki haliydi.”

“Hem zaten yanlış çizmişsin, bak sehpanın üzerindeki telefon açık duruyor.”

“Ben oda nasılsa öyle çizdim. Telefonu açık unutan ben değilim.”

“Neyse, şimdilik bu konuyu keselim. Bu akşam konu üzerinde düşünürüz. Yarın okulda bir araya gelip aklımıza gelen ipuçlarını değerlendirelim.”

“Bir dakika,” dedi Selin. Aklına önemli bir şey gelmişti. “Biz arabaya doğru koşarken Sedat Amca’nın bizi beklediğini gördük. Hatta koştuğumuz için bizimle dalga geçti.”

“Eee, ne olmuş yani?”

“Bizim binadan çıkıp koştüğümüzü gördüğüne göre bizden önce çıkanları da görmüş olmalı.”

“Aaa, bu doğru! Nasıl bir arabayla kaçtılar, arabada bekleyen var mıydı, falan... Bunlar çok önemli ipuçları.”

“Peki ama Sedat Amca bunu neden sorduğumuzu merak etmez mi?”

“Durun bakalım, ben onu kuşkulandırmayacak bir senaryo düşünüyüm.”

Selin şoför koltuğuna doğru eğilip müziğin sesini bastıracak bir tonda Sedat Amca'ya seslendi:

“Sedat Amca, aşkolsun! Röportajınız iyi gitti mi diye hiç sormuyorsun.”

“Aa, evet, röportaj için gitmiştiniz değil mi? Nasıl geçti?”

“Çok iyi geçecekti ama bizden önce başkaları gelmiş. Onlar uzun bir röportaj yapmış. Anlayacağın bize soracak bir şey bırakmamışlardı. Biz de haliyle çok kızdık. Onları kovalamaya başladık.”

Yener, Evren'in kulağına eğildi:

“Neler anlatıyor bu kız?”

“Sus da dinle. Bir şeyler düşünmüştür elbet. Havaya konuşacak değil ya!”

Selin, Sedat Amca'yla konuşmasını sürdürdü:

“Biz arkalarından kovalayınca onlar da kaçtılar. Bizim önümüzden çıkanlar onlardı. Sen onları gördün mü? Ne tarafa gittiler?”

“Ben kimseyi görmedim.”

“Yoksa arabada uyukluyordun da biz çıkıp koşmaya başlayınca mı uyandın?”

“Yok canım, uyanıktım. Ne zaman çıkacaksınız diye hep kapıyı kolluyordum.”

“Eee, koşarak çıkan adamları görmedin mi?”

“Görmedim.”

“Yani bizden az önce kapıdan kimse çıkmadı mı?”

“Çıktı.”

“Hah! Şöyle söylesene! Kim çıktı?”

“Ne bileyim ben... Tanımıyorum. Bir adam, bir de kadın çıktı gitti.”

“İki kişi mi? Dört kişi olmasın? Kucaklarında da kocaman bir paket...”

“Ben yalnızca iki kişi gördüm.”

Yener’le Evren soluklarını kesmiş, bu sohbeti izliyordardı. Bu işte bir gariplik vardı ama ne olduğunu bir türlü anlayamıyorlardı. Dört adam Oğuzcan Selimoğlu’nu kaçırmıştı, ama Sedat Amca onların binadan çıktığını görmediğini söylüyordu.

“Sen uyukladın herhalde. Uyuduğunu itiraf etmemek için iki kişi çıktı diye uyduruyorsun.”

Sedat Amca gücenmişti.

“Aaa, aşkolsun Selin! Ben uyumadım diyorsam uyumadım. Binadan yalnızca iki kişi çıktı, yemin ederim. Kadının üzerinde pardösü vardı. Adam da karışık renkte bir ceket ve pantolon giymişti. Eh, eteklik giyecek değildi ya!”

Sedat Amca kendi esprisini çok beğenip uzun uzun güldü. Selin işin peşini bırakmaya niyetli değildi. Hemen defterine uzandı. Sayfaları karıştırıp resimlerden birini açtı. Hızlı çizildiği için pek mükemmel bir resim sayılmazdı, yine de neyin ne olduğu anlaşılıyordu. Resmi Sedat Amca’ya uzattı.

“Bak bakalım, kadınla adamın üzerindeki giysiler bunlara benziyor muydu...”

“Dur kız, kaza yaptıracaksın. Kenara yanaşayım da öyle bakayım.”

Sedat Amca cipi sağa yanaştırıp durdu. Selin’in uzattığı resme uzun uzun baktı.

“Kadının giydiği pardösü buna benziyordu. Adamınki de böyle karışık bir şeydi işte. Hatta içimden ‘Ne garip bir ceket! Ben asla böyle bir şey giymem,’ dediydim.”

Üç çocuk sessizce bakiştılar. Sedat Amca motoru tekrar çalıştırıp yola koyuldu. Yener’le Evren’in mahallesine gelmek üzereydiler.

Evren fısıltıyla sordu.

“Bunun anlamı nedir?”

“Bilmiyorum.”

“Benim de hiçbir fikrim yok.”

“Bence bu akşam düşünelim. Yarın bir araya gelip tartışırız.”

Sedat Amca, Yener’lerin evinin yanındaki bahçenin önünde durdu. Çocuklar inince tekrar yola koyuldu. Arkada yalnız kalan Selin bu yorucu günün ardından koltuğa uzandı, eve ulaşana kadar uyudu.

Evren eve girince hemen odasına çıkıp bilgisayarın başına geçti. Bir süre internette dolaşıp durduktan sonra ev ödevlerine başladı. Uzun süre çalıştı. Sıra matematik problemlerine gelmişti ki, annesinin evin içinde çınlayan sesiyle yerinden sıçradı.

“Evren, koş! Haberleri duydun mu?”

Evren’in yüreği ağzına geldi. Kaçırılma olayı polise aksetmişti demek... Büyük olasılıkla şimdi bütün ülke bu haberle çalkalanıyordu. Acaba kaçırılma sırasında evde üç çocuğun bulunduğu da öğrenilmiş miydi?

Ayaklarını sürüye sürüye merdivenlerden indi. Yüreğinin çarpıntısını bir türlü durduramıyordu. Suçlu bir ifadeyle salona girdi. Annesinin yüzüne bakmaktan korkarak konuştu:

“Açıklayabilirim.”

“Sen açıklamayı sonraya bırak da şu habere bak. Botanikçiler suni döllenmeyle yeni tip bir bitki üretmişler. Bahçeye bu bitkilerden ekince sivrisinek falan yaklaşmıyormuş. Şu işe bak, insanoglu neler neler icat ediyor! Bakalım başka neler çıkacak...”

Mustafa Bey lafa karıştı:

“Para kazanma makinesi yapılane kadar ben icada icat demem. Benim yerime çalışacak bir robot yapsınlar da görelim.”

Evren durumu yanlış anladığını fark edince rahatladı. Babasına neşe içinde yanıt verdi:

“Babacığım, senin yerine on robot da yapsalar senin yaptığın işi yapamazlar. Sen bir tanesin!”

Babasının boynuna sarılıp iki yanağından öptü. Sonra gidip annesini kucakladı. Ödevlerine devam etmek için odasına çıkarken annesi hayretle arkasından baktı.

“Akşam akşam bu çocuğa ne oldu böyle?”

“Takma kafana... Büyüyor. Büyüme çağında böyle dengelessiz olurlar.”

O sırada Yener de ödevlerini bırakmış, büyük bir merakla televizyonda haberleri izliyordu. Annesi mutfaktan seslendi:

“Ne oldu sana böyle? Bu akşam bütün kanallardaki haberleri seyrettin. Hani şiddete yer veriyorlar diye haberleri televizyonda seyretmemeye karar vermiştin de gazetelerden okuyordun?”

“Süper Gazete için yeni bir konu araştırması yapıyorum; bu akşam o yüzden seyrettim.”

Neyse ki, Seher Hanım konunun üzerinde fazla durmadı. Yener de kaçırılma haberinin televizyonda yer almamasına hem sıkıldı hem sevindi. Olayın ortaya çıkmamış, böylece kendilerinin de olayın içinde yer aldıklarının öğrenilmemiş olmasına sevindi. Ama ortaya çıkmadığına göre şimdi bu konuyu bir an önce aydınlatmak onlara düşüyordu, buna canı sıkıldı.

Üç çocuğun da o akşam rahat uyuduğu söylenemezdi. Güpegündüz başlarına gelen korkunç olayı tekrar tekrar düşünüp ipuçları bulmaya çalıştılar. Hele dönüş yolunda arabada da kestirdiği için Selin’in uykusu iyice kaçmıştı. Geç saatlere kadar uyanık kaldı. Yener’le Evren rahatsız bir uykuya daldıklarında o hâlâ düşünüyordu.

İpuçlarının Peşinde

Sabah serviste hiç konuşmadılar. Bir gece önceyi uykusuz geçirdiklerinden, Yener de, Evren de bir köşede uyuklayıp durdu. Servisten inip okul kapısına doğru yürürken Yener birden duraladı.

“Baksana, dün tarihçi hiç aklımıza gelmedi! Yeğenin kaçırılmasıyla ilgili bir şeyler duymuştur. Neden gidip ona sormuyoruz?”

“Ne diyeceğiz? ‘Günaydın! Acaba dün yeğeninizin kaçırıldığından haberiniz var mı sevgili tarihçimiz?’”

“Tabii ki söze öyle girmeyeceğiz. Sen bana bırak...”

Doğruca öğretmenler odasına gittiler. Osman Bey henüz gelmemişti. Ders arası tekrar aramaya karar vererek sınıfa döndüler. Selin mcрак içinde onları kapıda bekliyordu.

“Sınıfta herkes röportajın nasıl gittiğini sordu. Ben de geç kaldığımız için gidemediğimizi söyledim. Sakın bozuntuya vermeyin.”

“Nasıl böyle bir şey söylersin? Ya yalan olduğu ortaya çıkarsa?”

“Röportajla ilgili bilgi almak için aç kurtlar gibi bekleyen bu sınıfa önce siz girseydiniz de, daha güzel bir açıklama

yapsaydınız. Ben ne yapayım? Herkes üzerime çullanınca, art arda soracakları sorulara yeni yeni bir şeyler uydurmak-tansa ‘Gitmedik’ deyip kesip attım.”

Yener, Evren’i yatıştırdı.

“Selin haklı. Herkese ayrı ayrı açıklamalarda bulunma-mız gerekecekti. Böylesi daha iyi.”

Gerçekten de, röportaja gitmedikleri öğrenilince sınıfın konuyla ilgisi kesilmişti. Yener’le Evren’e bu konuda hiçbir şey sormadılar.

Birinci dersin sonunda tarihçiyle görüşmeyi planladık-larını hatırladıklarında ikinci ders zili çalmak üzereydi. Bu durumda tarihçiyi aramayı bir sonraki teneffüse ertelediler.

İkinci dersin sonlarına doğru sınıfın kapısı açıldı. Hade-melerden biri öğretmene bir not uzattı. Öğretmen açıp notu okudu.

“Çocuklar, Osman Bey sınıftan üç öğrenciyle konuşmak istiyormuş. Öğretmenler odasında bekliyor. Yener, Evren ve Selin. Hemen çıkabilirsiniz.”

Üç çocuk isimlerinin okunduğunu duyunca bembeyaz kesildiler. Başları önde, sınıftan çıktılar. Öğretmenler odası-na giderken tarihçinin kaçırılma olayından haberi olduğunu ve onları sorgulamak maksadıyla çağırdığını düşündüler. Korku ve heyecan içinde, elleri titreyerek öğretmenler oda-sının kapısını vurup içeriye girdiler.

Osman Bey kapıyı arkalarından kapatmaları ve oturmala-rı için işaret etti. Sonra hemen konuya girdi.

“Çocuklar, sizinle yeğenim hakkında konuşmak istiy-o-rum. Yalnız konuşabilmek için sizi ders arasında çağırttım. Bu konuşmayı yapmak zorunda kalmak benim için çok

üzücü ama ne de olsa amcasıyım. Onu güç durumda ve çaresiz bırakmam doğru değil.”

Çocuklar başlarını eğmiş, dinliyorlardı. Yener konunun bir an önce konuşulup bitirilmesi amacıyla, cesaretini toplayıp söze girmek istedi:

“Biz olayların böyle olacağını bilmiyorduk.”

“Biliyorum. Sizin suçunuz yok. Ama mademki olay böyle gelişti, şimdi düzeltmek için bir şeyler yapmalısınız.”

“Evet efendim, biz de böyle düşünmüştük zaten,” diye destekledi arkadaşını Evren.

“Aferin, çok iyi. Peki ne yapmayı düşünüyorsunuz?”

“Kafamızda birçok soru var. Henüz nerden başlamamız gerektiğini bilemiyoruz.”

“Bakın, ben size söyleyeyim,” dedi Osman Bey. “Madem sorularınız da hazır, kısa zamanda yeni bir randevu ayarlayıp bu röportajı yapın.”

Osman Bey’in bu sözleri üzerine çocuklar hayretle birbirlerine baktılar. Hepsinin yüzünde, “Sen bundan bir şey anladın mı?” ifadesi vardı.

“Ama... Ama biz röportaj için gitmiştik...”

“Evet, biliyorum. Gittiniz ama geciktiğiniz için içeriye girmekten vazgeçip döndünüz. Önceki teneffüs saatinde sınıf arkadaşlarınızdan duydum. Oysa bu röportaj onun için çok önemliydi. Yeğenim bir süredir büyük baskı altında. Bunun için psikolojik tedavi bile görüyor.”

Yener şaşkınlıkla sordu:

“Baskı mı? Nasıl bir baskı?”

“Altay Şen yeğenimin ona benzediğini üç yıl önce keşfetti. Ortaya çıkmaması için büyük miktarda para ödeyip onu yurtdışına gönderdi.”

“Neden? Ortaya çıkmasını neden istemesin ki?”

“Şarkı piyasasında rekabet çok büyüktür. Kimse kimseye yardım etmez, herkes birbirinin kuyusunu kazar. Altay Şen de, yeğenimin onun adı sayesinde ünlenip daha sonra onun ününü gölgede bırakabileceğinden korkmuş olmalı. Yeğenim ondan genç. Üstelik sesi de daha güzel.”

Evren merakını yenemedi:

“Peki ama yeğeniniz daha sonra ortaya çıkmaya nasıl karar vermiş?”

“Parasız kalmış da ondan. Altay Şen’den aldığı paralar son kuruşuna kadar suyunu çekmiş.”

Selin atıldı:

“Altay Şen’in yeğeninize verdiği para yetmemiş mi?”

“Sanmıyorum. Altay Şen’in verdiği parayla bir çiftlik evi aldığını duydum. Evin dekorasyonu, sonra bir sürü yeni giysiler falan... Sonunda geriye beş kuruşu kalmamış.”

Evren kuşkuyla, “Kumar oynamış olmasın?” diye sordu.

“Hayır, yeğenim asla böyle bir şey yapmaz.”

“Yeğeniniz parasız kalınca ne yapmış peki?”

“Altay Şen’den tekrar para istemiş.”

Selin azarlar bir tonda:

“Altay Şen’e şantaj mı yapıyordu yoksa?”

“Bunu bilmiyorum. Yeğenim Altay Şen’e şantaj yapmış olsa da bana böyle bir şeyden söz etmedi. Bana söylediği, Altay Şen’in onu tehdit ettiği. Tekrar ortadan kaybolmazsa onu öldüreceğini söylemiş.”

“Peki, bizim röportajın bu konuyla ilgisi ne?”

“Altay Şen ona para vermeyi kabul etmeyince yeğenim medyanın karşısına çıkmaya karar vermişti, ama dediğim gibi, bu kez Altay Şen’in ölüm tehdidiyle karşı karşıya geldi.

Son birkaç gündür yeğenim korkmaya, her taşın altından Altay Şen'in çıktığını düşünmeye başlamıştı. Doktorun söylediğine göre paranoya başlangıcıymış. Sizinki gibi küçük ve önemsiz bir gazeteye yapılacak röportajın gerçekleşmesinde bile yeğenim yine Altay Şen'in parmağı olduğunu düşünmüştür."

"Küçük ve önemsiz bir gazete ha!" Üçü de bu sözcüklere takıldı, her biri sanki kendine hakaret ediliyormuş gibi kızarıp bozardı. Ancak gücendiklerini belli etmediler. Zavallı tarihçinin derdi zaten başından aşkındı.

Yener merak ve kuşkuyla sordu:

"Bunu dün size kendi mi söyledi yoksa?"

"Hayır, pazartesiden beri hiç konuşmadık."

Bu kez Evren atıldı. Tarihçinin kaçırılma olayından kuşku duyup duymadığını merak ediyordu. Belki konudan haberi vardı.

"Tahmin yürütmek yerine kendisini aramayı neden düşünmediniz?"

"Akşam evine uğradım, kimse yoktu. Telefon ettim, meşgul çıktı. Tehdit telefonu aldığını, telefonun da bu yüzden meşgul olduğunu düşündüm. Belki kapıyı da korktuğu için açmamıştı. Uzun süre bekleyip tekrar telefon ettim. Üstelik epey geç bir saatti, ama yine meşgul çıktı."

Yener'le Evren aynı anda Selin'e baktılar. Selin, "Yaa, ben dememiş miydim?" ifadesiyle ikisini de gözleriyle azarladı. Sonra tarihçiye dönüp çokbilmiş bir ifadeyle onu teselli etti:

"Belki telefon açık kalmıştır."

Sözler ağzından çıkar çıkmaz, yaşlı adamı boşuna umutlandırdığı için bunu söylediğine hemen pişman oldu. Belki

de yeğeninin kaçırıldığını bilmesi daha doğrudur. Böylece derhal polise gider ve Altay Şen'i yakalattırırdı. Susmakla büyük hata yapıyorlardı.

“Evet, olabilir. Bugün tekrar arayacağım, ama sizden ricam, yeğenimle tekrar konuşup şu röportajı yapmanız. Altay Şen'in onu izlettiği korkusunu üzerinden atması gerek.”

Evren röportajı gerçekleştireceklerini, merak etmemesini söyledi. Konuşma bitince çocuklar öğretmenler odasından çıktılar.

Yener kapıdan dışarıya adımını atar atmaz kızgınlıkla Evren'e çıktı:

“Neden söz verdin? Röportajı nasıl yapabiliriz ki? Adam kaçırıldı oğlum!”

“Tamam ama ‘Söz veremeyiz, çünkü yeğeniniz kaçırıldı!’ deseydim daha mı iyiydi?”

“Öylesi belki de en doğrusu olurdu,” dedi Selin, “çünkü işler gittikçe sarpa sarmaya başlıyor.”

“Bakın, ne yapacağımızı söyleyeyim,” dedi Yener. “Bütün iş Altay Şen'de bitiyor, anlasanıza. Oğuzcan Selimoğlu'nu o kaçırdığına göre gidip onunla konuşmalıyız.”

Selin:

“Nee? Çıldırdın mı sen? Adama gidip, ‘Sayın bayım, lütfen kaçırdığınız adamı serbest bırakınız!’ mı diyeceğiz? Gözünü kırpmadan bizi de öldürür bu adam!”

“Hayır, aklımda bu yoktu. Ben Altay Şen'le röportaj yapmaktan söz ediyordum.”

Yener'e şaşkın şaşkın bakakaldılar.

Altay Şen ile Röportaj

Yener'in önerisi üzerine Evren heyecanla atıldı:

"Bu müthiş bir fikir! Süper Gazete için Altay Şen'le röportaj yapmak isteyeceğiz. Ona sorular sorarken de bir yandan çevrede ipucu arayacağız."

Selin korkuyla geriledi.

"Ben bu işte yokum çocuklar. Katillerle röportaja gitmek uzun ömürlü olmak isteyenleri düş kırıklığına uğratabilir."

Yener ve Evren, Selin'i de yanlarına alma konusunda bir karara varmış değillerdi, hatta gelmemesini tercih bile ederlerdi. Ancak Selin'in bu ani tepkisi onları eğlendirdi. Üzerine üzerine gittiler.

"Aaa, Selinciğim, sensiz asla olmaz!"

"Sonra o güzel resimleri kim çizer? Notları kim tutar?"

"Senden daha dikkatli yardımcıyı biz nerede buluruz?"

"Büyüdüğünde gazeteci olmak isteyen sen değil miydin? Röportaja gideceğin kişilerden her seferinde suçsuzluklarına dair savcılık raporu isteyecek değilsin ya!"

Bu sözler Selin'i yumuşattı. Hemen fikir değiştirdi.

"Haklısınız çocuklar. Elbette geleceğim."

Selin'in bu sözleri üzerine Yener'le Evren kendilerine geldiler. Ne aptallıktı onların bu yaptığı! Hazır Selin'den kurtulmuşken başlarına yine iş almışlardı.

Evren, Selin'in duymayacağı bir ses tonuyla dışlerinin arasından fısıldadı:

“Çenemizi tutamadık.”

O gün okulun bitmesini ve eve dönmeyi iple çektiler. Önlerinde zorlu bir röportaj vardı. Ama henüz bunun gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini bilmiyorlardı. Eve döner dönmez Yener, Altay Şen'e telefon edecek ve randevu isteyecekti. Daha sonra ne yapacaklarını bu telefon konuşmasının sonucuna göre kararlaştıracaklardı. Şimdilik ilk iş Altay Şen'in telefon numarasını bulmaktı. Bu da çok kolay bir işti, çünkü Elif bütün sevdiği şarkıcıların telefon numaralarını ve adreslerini bir defterde biriktirirdi. Altay Şen'in adı da defterin başındaydı!

Ama numarayı Elif'ten almaları hiç de sandıkları kadar kolay olmadı.

“Neden istiyorsunuz?”

Elif'in bu sorusunu kim yanıtlayacak diye sorarcasına birbirlerine baktılar. Kimseden yanıt çıkmadı.

“Benden gizli bir iş çeviriyorsunuz siz! Bakın işte, telefon numarası burada, ama onu istiyorsanız bana nasıl bir iş peşinde olduğunuzu anlatırsınız.”

Üçünden de yine hiç ses çıkmadı. Ne söyleyeceklerini kara kara düşünüyorlardı. Elif sözlerine devam etti:

“Bakın, yemin ediyorum hiç kimseye söz etmem. Altay Şen'in genç yeteneklere fırsat verdiğini duymuştum, ama bana sorarsanız, sizden vokalist bile çıkmaz. Yoksa Altay Şen'e beste mi götüreceksiniz?”

Evren kıpkırmızı oldu. Altta kalmayıp hemen atıldı:

“Saçmalama! Altay Şen’e yalnızca röportaj önereceğiz.”

“Ben de gelirsem numarayı veririm. Yoksa daha çok ararsınız.”

“Tamam, kabul ediyoruz. Sen de gelirsin.”

Yener, Evren’e hayretle baktı. Elif’le yan yana geldiğinde her zaman saçmalardı ama bu kadarı da fazlaydı. İtiraz edecekti ki, Evren’in delici bakışlarıyla karşılaştı. Bir kaşını da hafifçe yukarıya doğru kaldırmıştı. Evren’in dilinde bu, “kes sesini” anlamına geliyordu. Yener sustu. ‘Herhalde Evren bir şeyler planlıyor,’ diye düşündü.

Daha sonra yalnız kaldıklarında Evren neden böyle konuştuğunu açıkladı:

“Ona haber vermeden gideceğiz elbette. Telefon ettik, bizi kabul etmedi diyeceğiz.”

Yener, “Belki gerçekten de kabul etmeyecek. Dur bakalım...” dedi.

Eve döndükten sonraki bir saat içinde telefonlar sürekli çalıştı. Yener önce Altay Şen’i aradı. Telefona çıkan ses Altay Şen’in banyoda olduğunu, on dakika sonra tekrar aramasını söyledi. Arada meraklanan Selin, Altay Şen’le konuşup konuşmadığını öğrenmek için Yener’i aradı. Yener yanıt almaz Selin’i arayıp haber vereceğine söz verdi.

On dakika sonra Altay Şen’i tekrar aradığında telefonu farklı bir ses yanıtladı: “Bir dakika efendim, şimdi geliyorlar. Sizi biraz bekleteceğim.”

Vay canına, evin içinde sekreterler, yardımcılar... Altay Şen kim bilir ne kadar zengindi! Onun gibi hem ünlü hem zengin olan insanlara şantaj yapanlar da çok olurdu. Demek

şantajcılarını tehdit yoluyla korkutup uzaklaştırıyordu. Korkutamadıklarını da adamlarına kaçırtıyordu!

Peki ama kaçırdıklarına ne yapıyordu acaba? Kaçırılan insanlar durduk yerde buharlaşıp yok olmazlardı ki! Eğer Altay şen onları öldürtüyorsa, ortada bir ceset olması gerekirdi.

‘Dilerim Oğuzcan Selimoğlu henüz sağıdır,’ diye geçirdi aklından. Eğer öldürülürse bunda kendilerinin de payı olacaktı. Polise haber vermeyerek belki de kurtulmasını engellemişlerdi.

“Buyrun efendim, beni aramışsınız...”

İşte o! Altay şen telefonun öteki ucundaydı. Sanki az önce aklından geçirdiğı düşünceler telefonda geçip Altay şen’e ulaşmış gibi bir hisse kapılıp kekelemeye başladı.

“şey... Ben şey için aramıştım. Röportaj! Evet, röportaj...”

“Televizyon için mi?”

“şey... Gazete için.”

“Hangi gazete?”

Altay şen’in sesi çok sakindi. Sık sık röportaj teklifi almaya alışkındı ne de olsa. Üstelik Yener’in düşüncelerinden de haberdar olmuşa benzemiyordu. Yener rahatladı.

“Özel bir gazete için. Yani çok çok özel bir gazete.”

“Anlayamadım hanımefendi. Tekrarlar mısınız, nasıl bir gazete?”

Yener “hanımefendi” sözünü duyunca çok sinirlendi. Sesi inceden kalına geçiş dönemindeydi ve zaman zaman çatlamalar yapmıyor da değildi, ama asla kadın sesi gibi değildi. Bu kadarı da fazlaydı. Telefonda konuşurken hep bu gelirdi başına zaten. Annesi, “Az daha sabret, göreceksin. Yakında sesin iyice kalınlaşacak, bir daha kimse telefonda

seni kadın sesiyle karıştırmayacak,” diye onu teselli ederdi. Ama o yakın tarih bir türlü gelmek bilmiyordu!

“Benim adım Yener,” dedi sert bir tonda.

“Ah! Pardon, yanıldım. Peki, tam olarak ne istemiştiniz Yener Bey?”

Böylesi daha iyiydi. Yener’in neşesi yerine geldi.

“Bir arkadaşım ile birlikte Süper Gazete adında bir gazete hazırlıyoruz. Çok okunan bir gazetedir. Sınıfta her derste bütün çocuklara okuruz. Sonra bütün mahalleli okur. Bak-kal Nazmi Amca da gazeteyi herkese dağıtır.”

Altay Şen gülmemek için kendini zor tutuyordu.

“Gerçekten çok okunuyormuş!..”

“Bu önemli gazetede sizin bir röportajınızı yayımlamak istiyorduk. Yarın için bize bir saat ayırabilir misiniz?”

İşte sonunda söyleyebilmişti. Şimdi konuşma sırası Altay Şen’deydi. Kısa bir sessizlik oldu. Yener teklifi kabul etmesini diledi. Dileğinin gerçeğe dönüşmesi birkaç saniye bile sürmedi:

“Tamam Yener Bey, kabul ediyorum. Yarın saat ikide gelin.”

“Şey, biz saat birde okuldan çıkıyoruz, ikiye yetişemeyiz. Saat üç desek?”

Altay Şen artık neredeyse açıkça gülüyordu.

“Siz nasıl isterseniz süper gazeteci Yener Bey. Saat üçte, benim evimde. Adresimi biliyor musunuz?”

“Evet! Bizim sınıfta bir hayranınız var. Telefonunuzu ondan aldık. Adresiniz de vardı.”

“Aaa, çok hoş. O hayranımı da yanınızda getirin, tanışalım.”

“Tamam. Hoşça kalın.”

Yener telefonu kapattığında sevin sin mi, üzül sün mü bilemedi. Röportajı ayarlamıştı ama dilini tutamayıp hayranından söz etmişti. Şu ünlüler de hayranlarıyla tanışmaya bayılırlardı. Şimdi randevudan Elife de söz etmek gerekcekti. Oysa Elifi atlatmak niyetindeydiler. Ne aksi iş!

Yener hemen Evren’i aradı ve Altay Şen’le yaptığı konuşmayı olduğu gibi aktardı.

“Başa gelen çekilir. Ben telefonu alırken Elife gelebileceğini söylemiştim, ama nasıl olsa atlatacağımızı düşünüyordum,” dedi Evren.

“Yine atlatabiliriz. Bizim randevumuz saat üçte. Elife ‘dört’ dersek bizden bir saat sonra gelir, biz de yanlış anladığını ve geç kaldığını söyleriz, olur biter.”

“Tamam, yarın görüşürüz. Birkaç soru hazırla, serviste üzerinde çalışalım. Selin’e de söyle. Aklına önemli bir soru gelirse not etsin.”

Yener, Selin’e telefon edip konuşmaları anlattı. Selin yine Sedat Amca’yla konuşacağını, Evren’le Yener’i bir gün önce olduğu gibi gelip evden alabileceğini söyledi. Her şey ayarlanınca Yener önce Altay Şen’e sorulacak birkaç soru yazdı. Daha sonra dersinin başına oturdu ve ertesi günkü röportajı aklına getirmemeye çalışarak ödevlerini yapmaya koyuldu.

Annesi Seher Hanım o akşam eve çoğu kez olduğu gibi yorgun geldi. Yemekte çok az konuşması Yener’in dikkatini çekti.

“Bir aksilik mi var anne? İşler yolunda mı?”

Seher Hanım, oğlunun dikkatini çekmesi üzerine somurtkan halinin farkına vardı ve gülmeye başladı.

“Yok bir şey. Aslında önemli bile değil, çok küçük bir ayrıntı. Ama ne bileyim, ben birden çok önemsedim, hep aynı konu üzerinde takılıp kaldım galiba.”

“Banka işleriyle mi ilgili?”

“Dedim ya, çok önemsiz. Müşterilerimizden biri telefon edip yarın bütün parasını çekeceğini söyledi; benim de, acaba müşterimize karşı bir hata mı yaptık diye canım sıkıldı. Yıllardır bizimle çalışırdı. Böyle davranması için bir neden yoktu.”

“Nedenini kendisine sormadın mı?”

“Soracaktım ama çok acelesi var gibiydi. İmzalı talimatını adamıyla göndereceğini, konuşmak için başka bir gün uğrayacağını söyledi.”

“Peki ama neden parayı bugün değil de yarın çekecekti?”

“Çünkü tutar, bir bankanın günlük yapabileceği ödemenin çok üstünde. Ancak bir gün öncesinden haber verilmesi gerekir ki, merkezden temin edebilelim. Kendisi yarın evde olmayacakmış, bu yüzden adamını göndereceğini söyledi. Tanrım, bu adama karşı ne hata yaptık, bilmiyorum! Bankamız için büyük kayıp!”

“İnsanlar değişebilir anne, bunu her zaman sen söylemez misin? Tüm yaşantımızı bir günden diğerine değiştirebiliriz. Bunu istememiz yeterli. Belki o da düzenini değiştirmek istemiştir.”

“Evet, haklısın. Hele ünlü sanatçıların sağı solu hiç belli olmaz.”

“Ünlü bir sanatçı mı! Kim?”

“Bak canım, müşterilerimizle ilgili bilgi vermeyiz, biliyorsun. Bu meslek ahlakına uymaz.”

“Aman anne, karşındaki oğlun! Benim ben, Yener! Tanıdın mı? Seni ele vereceğimi mi düşünüyorsun?”

“Hay Allah, beni güç durumda bırakıyorsun...”

“Hangi ünlü diye aklıma takılıp kalacak, ders çalışırken durmadan isim düşüneneceğim. Ne olur, söyleyiver gitsin. Hemen unutacağım zaten.”

“Altay Şen.”

Bu ismi duyar duymaz Yener şaşkınlıktan neredeyse elindeki çatalı düşürecekti.

Heyecandan renginin değiştiğini hissetti. Duygularını belli etmemek için ağzını alabildiğine açarak uzun uzun esnemeye başladı.

“Off, amma uykum gelmiş. Şu güzel makarnandan bir kaşık daha alayım da hemen derse oturayım. Bu akşam erken yatmak istiyorum.”

Konu değişince her ikisi de rahatladı.

Yener hemen telefon edip Evren’e bu yeni gelişmeyi anlatmak için sabırsızlanıyordu, ama eğer annesi aralarında konuştuklarını başkalarına iletmediğini anlarsa onu hiç affetmezdi. Hatta belki de bu yüzden bu ipucunu arkadaşlarına hiç söylememesi gerekiyordu. Annesinin güvenini sarsmak istemezdi.

Peki ama Altay Şen neden annesinin çalıştığı bankada bunca yıl duran parasının tamamını bir gün içinde çekmek istesin ki? Oğuzcan Selimoğlu’nun şantajına boyun eğdiği düşünülecek olsa, hadi neyse... Ama anlaşılan Altay Şen’in kimseye daha fazla para kaptırmaya niyeti yoktu. Üstelik, başına bela olduğunu düşündüğü benzerini adamlarını gönderip kaçırmış, kim bilir nerede hapis tutuyordu. Zavallı Oğuzcan Selimoğlu’nun sonunun ne olacağı da belli değildi.

O zaman Altay Şen parayı ne yapacaktı acaba? Yoksa adam kaçırma görevini yapan adamlarına mı dağıtacaktı. Adam kaçırma bu kadar pahalı mıydı canım? O zaman parayı doğrudan Oğuzcan Selimoğlu'na verseydi, zaten iş kapanırdı.

Annesi, Altay Şen'in yıllardır bankalarının müşterisi olduğunu söylemişti. Bunca yıl bankada duran parasını ertesi gün çekecekti. Düşünceleri birden aynı gün gerçekleşecek başka bir konuya geçti ve "Yarın saat üçte!" diye tekrarladı. Ertesi gün röportaj günüydü.

Acaba Altay Şen'le yapacakları röportajla, Altay Şen'in aynı gün parasını çekmek istemesi arasında bir bağlantı var mıydı?

Düşüne düşünene erkenden uyuyakaldı. Ertesi sabah uyan-
dığına çalar saat henüz çalmamıştı. Yan bahçedeki ağaçla-
rın dallarında kuşlar cıvıldıyor, doğa güzel ve aydınlık bir
güne hazırlanıyordu.

'Erken uyuyunca saat bile çalmadan kalktım. Üstelik uykumu da almışım,' diye düşünerek çalar saate uzandı ve alarmı kapattı. Yataktan fırlayıp hazırlanmaya başladı.

Fotoğraf makinesine yeni bir film takmayı unutmamalıydı.

Elif'i Atlatma Planları Yapılıyor

Sınıfta o gün yapacakları röportajdan kimseye söz etmediler. Elif hariç! Ona da, röportajın saat dörtte olacağını söylediler. Adres onda vardı. Kendi başına gidebilirdi.

Nasıl olsa dörde kadar röportajı bitirmiş olurlardı. Elif geldiğinde onunla birlikte biraz daha oyalanıp Altay Şen'le tanışmasını beklerler, sonra hep birlikte evden ayrılırlardı. Elif onlara kıyamazdı, çünkü yanlışlıkla üç yerine dört deyiverdiklerini, sonra da düzeltecek zamanları olmadığını söylemeyi aralarında kararlaştırmışlardı.

Dört çocuk o günü heyecan içinde geçirdiler. Meraklı kulakların duymasını önlemek için konuyu aralarında konuşmamaya dikkat ettiler.

Elif de sınıfta bundan kimseye söz etmemesi gerektiğinin farkındaydı. Yoksa gelmek isteyenler çoğalır, işin içinden çıkılmazdı.

Yalnızca bir ara aralarında kısa bir konuşma geçti. O gün okulda tarih dersi olmadığını hatırlayan Yener sevinçle bunu arkadaşlarına da hatırlattı:

“Neyse ki bugün tarih yok. Osman Bey okula uğramaz.”

Selin, “Aaa, haklısın!.. Ben de bizi tekrar çağırıp yeğeniyle konuşup konuşmadığımızı soracak diye korkudan ölüyordum,” diyerek onayladı.

Evren, “Yeğeninini kaçırıldığını artık anlamış mıdır acaba?” diye sordu. “Dün akşam da haberlerde bu konuda hiçbir şey yoktu. Adam sır oldu uçtu sanki.”

Selin, “Öldürmüşler midir dersiniz?” deyince Yener’le Evren ters ters Selin’e baktılar. Aklına ne kötü şeyler geliyordu bu kızın? O sırada yanlarına gelen Gökhan çokbilmiş bir havayla onlara laf attı.

“Hey, siz üçünüz adam öldürmeyi mi planlıyorsunuz?”

Üçü birden aynı anda Gökhan’ı yanıtladı:

“Saçmalama!”

Gökhan aynı ukala tavrı sürdürerek kendinden emin bir tavırla konuştu.

“Bilmem, kendiniz söylediniz. Adam mı öldürülecekmiş ne...”

“Yahu, sen gitsene başımızdan! Bela mısın nesin?” dedi Yener.

Gökhan onları kızdırdığının farkındaydı. Bundan her zaman çok hoşlanırdı. Arkadaşlarını kızdırır, sonra onların sinirli yanıtlarıyla eğlenirdi. Yener’in tepkisini alınca sözlerini sürdürdü.

“Bakın eğer böyle bir şey varsa, sizi polise ihbar etmem gerekir. Söylemezsem, sonra ben de suç ortağınız sayılırım.”

Gökhan’ın bu sözlerinden sonra üçünün de ağzını bıçaklar açmadı. Üçü de aynı şeyi düşünüyorlardı. Oğuzcan Selimoğlu’nun kaçırılma olayını polise duyurmamış olduklarından, kendileri de en az Altay Şen kadar suçluydular.

Okul çıkışında Selin, Yener'in yanına yaklaşıp fısıldadı:

"Saat iki buçukta sizi alırım."

Yener baş sallamakla yetindi.

Gerçekten de saat tam iki buçukta Selin, Yener'in kapısında idi. Evren henüz gelmemişti. Birkaç dakika beklediler. Acaba evden neden çıkamamıştı? Bir aksilik mi vardı? Sonunda dayanamayıp Evren'e uğramaya karar verdiler.

Yener kendi kendine söylendi.

"Serviste konuşmuştuk, hiçbir sorun yoktu. Ne oldu acaba?"

Evren'in kapısını çaldıklarında annesi açtı.

"Ah, çocuklar hoş geldiniz. Evren de şimdi size gelecekti. Bir şeyler arayıp duruyor yukarıda. Kaset mi dedi, ne... Birbirinize ders anlatırken sesinizi kaydediyorsunuz herhalde, değil mi? Ne hoş bir buluş! Umarım hepinizin dersleri iyidir."

"Evet," dedi Selin terbiyeli bir tavırla.

"Sen Elif miydin?"

"Hayır efendim, benim adım Selin."

"Ah, tabii ya, Selin... Derslerin nasıl bakayım? Sınıfta kaçınırsın?"

Selin ne diyeceğini bilemedi. Doğrusu Nermin Hanım'ın ne sormak istediğini tam olarak anlayabilmiş değildi.

"İkinci sırada oturuyorum efendim."

Nermin Hanım, Selin'in söylediğini yanlış anladı.

"Ooo! Aferin Selin. Evren'in böyle çalışkan arkadaşlarının olması ne iyi! Böylece onun durumu da biraz daha düzelir umarım."

O sırada Evren kan ter içinde aşağıya koştu. Arkadaşlarını kapıda görünce elindeki kaseti sallayarak sevinçle, "Neyse, buldum," dedi.

Üç çocuk kapıdan fırtına gibi çıkıp Yenerlerin evinin yanındaki bahçe önünde park etmiş bekleyen cipe doğru koştu-
tular.

Sedat Amca arabadan inmiş, çılgınlar gibi koşan üç çocu-
ğu izliyordu. Gülümseyerek başını salladı.

“Sizi normal adımla yürürken göremeyecek miyim çocuk-
lar? Ne zaman görsem koşuyorsunuz. Bu ne enerji böyle?”

Çocuklar ışık hızıyla arabaya doluştular.

“Çok geç kaldık Sedat Amca. Çabuk ol.”

“Tamam, hemen gidiyoruz. Bu saatte trafik yoktur, me-
rak etmeyin.”

Gerçekten de kısa süre sonra Altay Şen’in kapısının
önündeydiler. Evren arabaya biner binmez teybin kasetini
yerleştirmiş, kayıt yapıp yapmadığını kontrol etmişti. Son
dakikada bir aksilik çıkmasını önlemek için röportaj önce-
sinde bu kontrolü her zaman yapardı.

“Dünkü röportaj sırasında kasetimi adamlara kaptırdı-
ğımı unutmuşum. Neredeyse boş teyple yola çıkıyordum,
son dakikada aklıma geldi. Odamda deliler gibi yedek kaset
aradım, bu yüzden evden çıkmakta geciktim. Neyse ki rö-
portaja gecikmedik...”

Sedat Amca iki katlı villanın önünde durdu, çocukları
indirdi. Arabayı az ilerideki boş arsaya doğru sürerken camı
indirip çocuklara seslendi:

“Ben şurada park edip sizi beklerim, acele etmeyin.”

Çocuklar bahçe kapısından geçip zili çaldılar. Kapıyı gü-
ler yüzlü bir hanım açtı.

“Hoş geldiniz, Süper Gazeteciler siz misiniz? Altay Şen
sizi bekliyor. Salonda olacak. Bu yandan geçin.”

Çocuklar kadını izlediler. Etraf antika eşyalarla doluydu. Mobilyalara çarpmamaya çalışarak dikkatle yürüdüler. Hepsi de büyük olasılıkla paha biçilmez şeylerdi. Birine zarar verip başlarının derde girmesini istemezlerdi. Hele başları zaten bunca dertteyken...

Salona girdiklerinde Altay Şen'i ayaklarını sehpa ya dayamış deri bir koltukta kitap okurken buldular. Çocukları görünce hemen ayağa kalktı, gülümseyerek onları selamladı.

"Hoş geldiniz çocuklar. Demek Süper Gazeteciler sizlersiniz. Sorularınızı sabırsızlıkla bekliyorum."

Evren birden heyecanla bağırdı:

"Hey çocuklar, şuraya bakın! Dışarıya!"

Hepsi aynı anda salonun bahçeye açılan cam kapısından dışarıya baktı. İleride yere çömelmiş bir adam gördüler. Çiçek tarhlarının toprağını eşelemekle uğraşan bu adamın başında yeşil bir bere vardı.

Yener heyecanla, "Bu öğretmenler odasının önünde bana çarpan adam!" diye bağırdı.

Selin aynı fikirde değildi:

"Hayır, bu adam okulun oradaki kafede gördüğüm adam. Hani şöyle birlikte!..."

Korkudan Oğuzcan Selimoğlu'nun adını ağzına alamamıştı, ama yine de yeşil bereli adamı tanıdıklarını belli ederek yeterince hata yapmışlardı. Altay Şen şimdi onların her şeyi bildiğini ve buraya da araştırma yapmak amacıyla geldiklerini anlayacaktı.

Oysa Altay Şen bunun farkında değilmiş gibi davrandı. Hatta çocuklarla şakalaştı.

“Ooo, bakıyorum ünlü Altay Şen’le röportaja geldiniz, ama onun bahçıvanına bile daha fazla ilgi gösteriyorsunuz!”

Bu sözleri duyar duymaz çocuklar kendilerine geldiler. Yener fotoğraf makinesini hazırladı. Selin not tutmak üzere defterini çıkardı, Altay Şen’e sezdirmemeye çalışarak yeşil bereli adamın resmini çizmeye başladı. Evren ise kayıt cihazını çıkarıp sehpanın üzerine koydu. Mikrofonun dolaşmış olan kordonunu düzeltti ve düğmesine basarak mikrofonu Altay Şen’e doğru uzattı.

Selin, yeşil bereli adamın çiçek tarhlarının arasında çekip aldığı siyah bir torbayı sürükleyerek gözden kaybolduğunu gördü.

Süper Gazeteciler Yine Gafil Avlanıyor

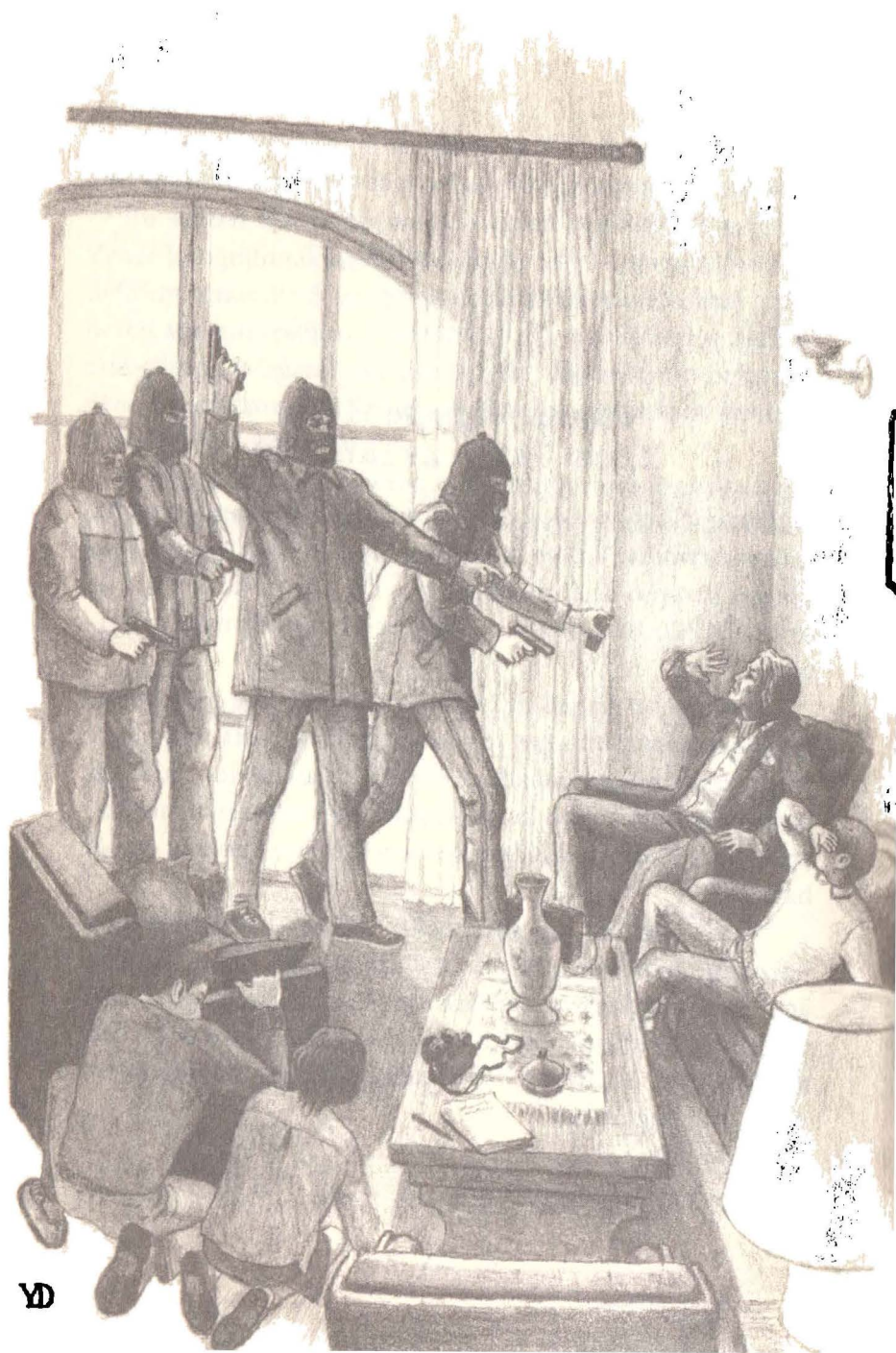
Evren ikinci soruya geçmek üzereydi ki, içerden çığlık sesleri duyuldu. Tiz bir kadın çığlığıydı. Onları kapıda karşılayan kadının sesi olmalıydı bu. Üç çocuk korku içinde bakiştılar. Onların bu hali Altay Şen'i eğlendirmişe benziyordu.

“Korkmayın çocuklar. Fatoş Hanım yine fare görmüştür. Daha geçen gün bir tane yakalandı. Yakınımızda eski bir ev vardı, yıkıp inşaata başladılar. Ordan kaçan fareler bizim evi bastı. Sağa sola kapan kurduk, yakında kökünü kuruturuz, ama Fatoş Hanım'a dinletemiyorum ki! Fare görünce çığlığı basıyor.”

“Fare” sözünü duyunca Selin irkildi. Farelerden çok korkardı. Ama daha sonra düşündüğünde, salon kapısını açıp içeriye dalanların bir fare sürüsü olmasına çoktan razı olabileceğini anladı; çünkü kapıdan girenler fare değil, kar maskeli dört hayduttu. Ellerindeki silahları salondakilere doğrultup bağırdılar:

“Eller yukarı!”

“Kıpırdayanı gebertirim.”

Salondakiler silahlı adamları görünce şaşkınlık içinde donup kaldılar. Altay Şen adamlara, sanki onun şarkılarından birine klip çevirmeye gelmiş figüranlarmış da yanlış rol yapmışlar gibi şaşkın, biraz da kızgın bir ifadeyle baktı. Yener daha önce olduğu gibi yine kendini en yakındaki koltuğun arkasına atıp, bu kez Selin'i de eteğinden çekiştirerek yanına aldı. Evren ise oturduğu yerde öylece kalakalmıştı. Yener eliyle saklanmasını işaret etti ama Evren büyülenmiş gibiydi, kıpırdamadan adamları izliyordu.

Çocuklar iki gün öncesini tekrar yaşıyorlardı sanki! Ama anlaşılan, hayrete düşen yalnızca onlar değildi. Maskeliler de en az onlar kadar şaşkındı. İçlerinden biri söylendi:

“Allah kahretsin, yine bu çocuklar!”

“Ne baş belası şeyler! Her yerde karşımıza çıkıyorlar. Lağım farelerinden beter...”

Konuşan adamlardan birinin sesi, bir gün önce Oğuzcan Selimoğlu'nu kaçıran adamlardan birinin, kadın sesini andıran çatlak ses tonuna çok benziyordu.

Yener içeri girdiklerinde cam kapının önünde çiçeklerin toprağını eşeleyen yeşil bereli adama baktı, yerinde yoktu. Konuşan öteki adamın büyük olasılıkla yeşil bereli adam olduğunu tahmin etti. “Her yerde karşımıza çıkıyorlar” derken yalnızca öğretmenler odası önündeki karşılaşmadan değil, büyük olasılıkla iki gün önceki beklenmedik buluşmadan da söz ediyor olmalıydı!

Adamlardan biri vakit kaybetmeden elindeki deodoranta benzer kutuyu Altay Şen'in yüzüne doğru tutup sıktı. Spreyin bayıltıcı etkisi derhal kendini gösterdi; Altay Şen, yüzünde az önceki aynı aptal ve şaşkın ifadeyle, baygın yere

yuvarlandı. Adamların ikisi, Oğuzcan Selimoğlu'na yaptıkları gibi koltuk altlarından sürükleyerek Altay Şen'i dışarıya taşıdılar.

Yeşil bereli olduğunu tahmin ettikleri adamla sesinden öğretmenler odasının önünde karşılaştıkları kadın olduğunu tahmin ettikleri öteki kar maskeli, salonda çocuklarla kaldı.

“Bunları ne yapacağız?”

“Gebertip kurtulalım. Böylece bir daha karşımıza çıkmazlar.”

“Saçmalama! Bir cinayet yeter.”

“Bu çocuklara bir zarar vermezsem hırsımdan çatlayacağım.”

Maskeli adam sehpanın üzerindeki kayıt cihazını alıp gizlemeye çalışan Evren'in yanına geldi, elindeki teybi kırırcasına çekip aldı. Sonra koltuğun arkasında saklanmakta olan Yener'e dönüp bağırdı.

“Ver sen de şu lanet olası fotoğraf makinesini.”

Yener robot gibi hareket ederek çömelmekte olduğu yerden kalktı ve fotoğraf makinesini adama uzattı. Bundan böyle Süper Gazete için fotoğraf çekemeyeceğini, tirajı arttırma hayallerinin suya düştüğünü geçiriyordu aklından. Annesine fotoğraf makinesinin kayboluşuyla ilgili nasıl bir açıklama yapacağını ise daha sonra düşünecekti. Evren ise o arada beynini hızla çalıştırarak, yeni bir teyp almak için iki yıl boyunca yeniden harçlıklarını biriktirmesi gerektiğini hesapladı.

Maskeli iki adam çocukları salonda şaşkın halde bırakıp çıkarken, kadın olduğunu düşündükleri kişi birden durdu, çocuklara doğru döndü:

“Ne aptal çocuklarsınız siz! Kaçırılma olayını görüp de insan hemen koşup polise haber vermez mi? Bizim de başımızı belaya soktunuz.”

Sonra çocukları öylece bırakıp çıkıp gittiler. Çocuklar, maskeli adamlar ortadan kaybolduktan sonra korkudan uzun süre yerlerinden kıpırdayamadılar. Adamlar baygın Altay Şen’i de yanlarında götürmüşlerdi. Kadının “bir cina-yet yeter” dediği ceset kime aitti acaba? Öldürülecek olan Altay Şen’den mi söz ediyordu, yoksa benzerinden mi?

Eğer Oğuzcan Selimoğlu’nu kaçırان Altay Şen ise, Altay Şen’i kim kaçırmıştı?

Ya kadının onları daha önceki kaçırılma olayını polise bildirmemiş olmalarıyla ilgili suçlaması da ne demek oluyordu?

Olaylar giderek daha karışık bir hal almıştı.

Israrla çalan kapı zilinin sesi onları kendilerine getirdi.

“Zil çalıyor.”

“Kapıyı kim açacak?”

“Sakın açmayın! Yine haydutlar gelmiş olabilir.”

“Haydutlar kapı çalmaz, aptal kız.”

Evren hemen atıldı.

“Tamam, hepimiz çok sinirliyiz, ama birbirimizle böyle kırıncı konuşmayalım.”

Yener arkadaşına hak verdi.

“Özür dilerim Selin. Şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemedim.”

Kapı ısrarla çalmaya devam ediyordu.

“Kapıyı açacak mıyız?”

Hep birlikte salondan çıkıp kapıya yürüdüler. Az ileride Fatoş Hanım boylu boyunca yerde yatıyordu.

“Aaa, onu öldürmüşler!”

“Hayır, yalnızca bayıltmışlardır. Elllerinde bayıltıcı spreys vardı, görmedin mi?”

Selin kadının bileğini tutup nabzını hissetmeye çalıştı.

“Hiçbir şey anlaşılmıyor.”

“Bana bırak, ben bu işlerden anlarım.”

Evren yerde yatan kadının bileğini, doktor olan babasından öğrendiği gibi tuttu ve nabzını buldu. Atıyordu.

“Ölmemiş, yalnızca baygın.”

Zil ısrarla çalmaya devam edince, baygın kadınla ilgilenmeyi bırakıp kapıya koştu.

Kapı açıldığında hem içerdekiler hem dışardaki aynı anda şaşkınlıkla bağırdı:

“Aaaa!”

Kapıda, elinde özenle hazırlanmış bir demet çiçekle Elif duruyordu.

Bankadan Gelen Telefon

Çocuklar kapıdaki Elif olduğunu görünce, o ana kadar içlerinde biriken baskı ve gerilimi Elifin üzerine boşaltıverdiler.

“Ne işin var burda senin?”

“Burda ne arıyorsun?”

“Saat dört oldu mu? Ne çabuk geldin?”

Elif onların azarlamaları karşısında kendini savundu.

“Ne olmuş! Biraz erken geldim işte. Sizden önce gelirsem Altay Şen’le daha uzun süre sohbet edebileceğimi düşünmüştüm.”

Sonra onların ev sahibi gibi kapıyı açtıklarını ve anlaşılan bir süredir bu evde olduklarını fark edince bu kez Elif onlara çıkıştı.

“Ya sizin ne işiniz var bakalım burada? Röportaj saat dörtte değil miydi? Daha üç buçuk bile olmadı, siz eve yerleşmişsiniz bile!”

Çocuklar, “Şimdi ne diyeceğiz?” der gibi birbirlerine baktılar. Elifin içeriye girmesine engel olmaya çalıştılar ama Elif onları itekleyerek eve daldı.

Girer girmez de yerde yatan kadını görüp çılgılığı bastı.

“Bu da ne! Yoksa siz cinayet mi işlediniz?”

Yener, “Başımız belada!” işareti verdi Evren’e.

Evren ise, artık hiçbir şeye aldırılmaz bir tavırla, yüksek sesle yanıtladı Yener'i.

“Başımız zaten beladaydı, buna bir de Elif eklenmiş, ne fark eder!”

Elif kızgın bir tavırla konuştu:

“Biri bana açıklama yapacak mı? Yoksa doğru polise gidip buraya gelmesini mi söyleyeyim? Hiç olmazsa polislerden bir açıklama dinleyebilirim.”

“Bir dakika... Her şeyi anlatacağız. Hoş, aslında ne anlatacağımızı da bilemiyoruz ya! Biz de bir şey anlayabilmiş değiliz.”

Daha sonra kısa kısa cümlelerle durumu Elif'e iletiler.

“Neyse, en azından ortada bir ceset yok,” dedi Elif, işin teselli yanını bulmaya çalışarak.

“Evet ama şimdilik! Maskeli kadın bir cesetten söz etti. Kim olduğunu henüz bilmiyoruz.”

O sırada çalan telefon hepsinin yüreğini ağzına getirdi. Az önce yaşadıkları olayın etkisinden henüz kurtulabilmiş değillerdi. En küçük ses bile onları yerlerinden sıçratmaya yetiyordu.

“Açalım mı?”

“Bilmem, açmasak daha iyi.”

“Bence oylama yapalım.”

“Başımız derde girecek çocuklar. Burada olduğumuzu anlayacaklar.”

“Boşuna kendini avutma oğlum, başımız zaten belada. Daha fazla ne olabilir? Bence her ipucunu değerlendirmeye çalışmalıyız.”

Herkes Yener'in önerisini kabul etti. Ancak her birinin, telefonu açıp açmamak konusunda aralarında konuşurken geçen süre içinde, telefondaki kişinin beklemekten vazgeçip hattı kapatması umudunu taşıdığı da bir gerçektir. Bekledikleri

olmadı ve telefondaki kişi vazgeçmedi. Onlar açmaya karar verdiklerinde telefon hâlâ ısrarla çalıyordu.

Yener telefona uzandı. Ahizeyi eline aldı ve sesini kalınlaştırarak konuştu:

“Aloo, buyrun!”

“İyi günler efendim. Altay Şen’in evi mi?”

Yener eliyle ahizeyi kapatıp panik içinde arkadaşlarına fısıldadı.

“Aman Allahım... Bu annem!”

“Yoksa annen de mi bu işin içinde?”

“Saçmalama!”

Yener telaşla telefonu kapatmak üzereydi ki, Evren atıldı, ahizeyi Yener’in elinden çekti.

“Dur, şimdi anlatırız,” diye fısıldadı. Sonra sesini iyice kalınlaştırıp yükselterek, kendinden emin bir tavrıyla konuştu.

“Buyrun efendim, ben Altay Şen.”

“Altay Bey, sizi evde bulduğuma çok sevindim. Sesiniz biraz garip geliyor.”

“Evet, üşütmüşüm.”

İnandırıcı olmak için üst üste birkaç kez öksürdü.

“Dün bankamızı arayıp hesabınızı kapatmak istediğinizi söylemişsiniz.”

“Eee... Şey...”

Evren ne diyeceğini bilemedi. Seher Hanım ise, Altay Şen’in yanıt vermek istemeyen tavrının, banka ile ilişkisini kestiği için kendini hesap verir durumda hissedip sıkılmasından kaynaklandığını düşündü. Bu yüzden rahatlatıcı bir tonda sürdürdü konuşmasını:

“Bu tabii sizin bileceğiniz iş Altay Bey. Bilemiyorum, acaba bankamızdaki memurlardan biri canınızı mı sıktı... Ama

bunları daha sonra konuşuruz. Şimdi önemli olan size iyi servis vermek.”

“Hmmm, evet...”

Evren araya girerek bir şeyler söylemesi gerektiğini düşündü, ama bu durumda ne söylenebilirdi bilmiyordu.

“Parayı alması için gönderdiğiniz kişi az önce buraya geldi. Sizi arayacak zamanı kazanmak için adamınıza çay ikram edip oyalamak istedim ama kabul etmedi, çok acelesi varmış. Adamınız bize her zaman yolladığınız kişi, bir problem yok. Ben bankamızdaki hesabınızı kapatma nedenlerinizi de sizinle konuşmak isterdim, ama görünüşe bakılırsa adamınızın gerçekten çok acelesi var Altay Bey, o yüzden bu konuyu daha sonraya bırakıyorum. Aslında para hazır. Ben yalnızca son onayınızı almak için aradım. Adamınız sizi aradığımı bilmiyor. Ne dersiniz, paranızı teslim edelim mi? Yani, hayli yüksek bir miktar da... Güvenip güvenemeyeceğimizi son bir kez kontrol etmek istedim.”

Seher Hanım’ın ağzından çıkan her sözü Evren’in çevresini sarmış olan çocuklar da rahatça duyuyorlardı. Yener kaşlarını kaldırarak Evren’e hayır demesini işaret etti. Bir yandan elini de hayır anlamında sallıyordu.

“Şey... Düşündüm de... Vazgeçtim, para olduğu yerde kalsın.”

Seher Hanım’ın sesinde belirgin bir canlanma oldu.

“Teşekkür ederiz Altay Bey. İyi ki sizi evde buldum. Gerçi adamınız evde olmadığınızı, aramamıza gerek olmadığını söylemişti ama...”

Seher Hanım’ın ne kadar sevindiği hissediliyordu. Telefon kapandı. Evren elinde ahizeyle kalakaldı.

“Bu ne demek oluyor?”

Yener bir akşam önce yemekte annesiyle yaptığı konuşmayı açıklamak zorunda kaldı. Bunun üzerine Evren konu üzerinde fikir yürüttü:

“Bir insanın bankada duran parasının tamamını durduk yerde çekmesi bana çok anlamsız göründü. Bunda bir bit yeneği var. Bakın çocuklar, ne diyorum biliyor musunuz? Buradan çıkalım ve bir yere gidip oturalım. Dün ve bugün olanları konuşup elimizdeki ipuçlarını değerlendirmeye çalışalım.”

“İyi fikir. Nereye gidelim?”

Selin atıldı.

“Okulun oradaki kafeye ne dersiniz? Belki Oğuzcan Selimoğlu’nun birkaç gün önce haydutlarla orada ne yaptığını da soruşturup öğrenebiliriz.”

“Tamam, bu çok iyi. Hemen çıkalım buradan.”

Çocuklar koridorda hâlâ baygın yatan Fatoş Hanım’ın üzerinden atlayarak kapıya ulaştılar. Koşarak çıktılar ve yıldırım hızıyla az ilerideki arsada bekleyen cipe ulaştılar.

“Vay vay vay... Atletler yine koşarak geldiler. Zaten yürüyerek gelseydiniz sizi tanımaz, arabaya almazdım.”

Sedat Amca, kendi esprisini çok beğenip gülmeye başladı. Çocuklar da ayıp olmasın diye ona katıldılar. Ancak bir kez gülmeye başlayınca kendilerini tutamadılar, birbirlerinin yüzüne bakıp bakıp yeniden güldüler. Az önce yaşadıkları gergin anların ağırlığı hepsinin sinir dengesini bozmuş olmalıydı. Biraz susuyor, sonra göz göze gelince yeniden gülmeye başlıyorlardı.

Sedat Amca, “Vay be, ne espri yaparmışım!” diye kendi kendiyi gururlandı.

Kafede Araştırma

Sedat Amca esprisinin başarısından o kadar memnun kalmıştı ki, çocukların kafeye gitmek isteğine karşı gelmedi.

Çocuklar kafenin önünde cipten inince de arkalarından seslendi:

“Dikkat edin ha, koşmayın!”

Sonra arabayı ilerideki sokağa çekip teybin sesini iyice yükseltti, beklemeye başladı.

Kafeye girer girmez, Selin’in iki gün önce Oğuzcan Selimoğlu’nu otururken gördüğü masanın boş olduğunu fark ettiler. Hemen oraya yönelip oturdular. Garson hiç gecikmeden tepelerine dikildi.

“Ne içersiniz efendim?”

Hiçbiri bir şey içmek isteği duymuyordu. Yine de akıllarına ilk gelen şeyi söylediler.

“Çay!”

“Gazoz.”

“Bana da...”

“Bana da...”

Garson gidince, hemen konuya girdiler.

Yener, “Evet arkadaşlar. şimdi başlayalım. Ben durumu özetleyeyim. Siz aklınıza önemli bir ipucu gelirse ilave edin.

Herkes düşündüğünü söylerse, belki çözüme yaklaşabiliriz. Sizlerin de bildiği gibi, her şey, Oğuzcan Selimoğlu'nun okulumuzu ziyaretiyle başladı..." derken, Evren el işaretiyle Yener'i durdurdu.

"Daha ilk cümlede seni kestiğim için kusura bakma, ama bence her şey bir akşam öncesinde başladı."

"Rüyandan mı söz ediyorsun?"

"Hayır... Sözünü ettiğim televizyon haberleri. O gün haberlerde Altay Şen'in bir benzerinin olduğu açıklanıyordu."

Yener hemen cümlesini düzeltti ve yeniden konuya girdi.

"Evren haklı arkadaşlar. Aslında her şey, Oğuzcan Selimoğlu'nun, Altay Şen'e çok benzeyen biri olarak televizyonda boy göstermesiyle başladı."

Elif hemen atıldı:

"Onun da öncesi varmış ya, kendiniz söylediniz. Tarihçi size anlatmış. Hani Altay Şen, Oğuzcan Selimoğlu'nu ölümle tehdit etmiş."

Yener kızar gibi oldu.

"Ama böyle durmadan ilaveler yaparsanız konuyu bir türlü ortaya koyamayız ki... Tamam, sen de haklısın. Olaylar çok öncesinde başlamış, ama biz durumdan ancak iki gün önce haberdar olduk. Yani tarihçinin bize anlattığı kadarıyla, Altay Şen ortaya çıkmaması için benzerine yüklüce bir para ödemiş. Ama benzeri, yani Oğuzcan Selimoğlu, parayı tükettince Altay Şen'den yine para istemiş."

"Şantaj yapmış..." diye düzeltti Selin.

"Bunu tam olarak bilmiyoruz. Diyelim ki istemiş, ortada bir şantaj yok. Ama Altay Şen'in para vermeye niyeti yoktu, bunun üzerine Oğuzcan Selimoğlu'nu korkutmak için ölümle tehdit etti."

“Para vermeye niyeti yoktu da, neden bütün parasını bankadan çekmek istedin?”

“Buraya da geleceğiz. Şimdi işin başlangıcını inceliyoruz. Evet, aralarında ciddi bir anlaşmazlık olduğu belli. Sonunda Oğuzcan Selimoğlu medyanın önüne çıkmaya karar verir. Altay Şen’den alamadığı parayı ünlenererek kazanmaya niyetlidir. İşte bu noktada biz giriyoruz devreye. Oğuzcan Selimoğlu, kendini medyaya tanııtma kararı aldıktan sonra tanıtım için her türlü yolu dener ve amcasının da okuluna gelerek okulun tüm öğrencileriyle tanışır. Bu bir bakıma kendisi için bir sınavdır da.”

Selin, “Nasıl bir sınav?” diye sordu.

“Düşünsene, hepimiz onun gerçek Altay Şen olduğunu sandık. Hatta Elif bile uyudu!”

Elif, Yener’in ona takılmasına kızar gibi oldu ama bir şey söylemedi. Ne de olsa haklıydı. Hayran olduğu şarkıcıyı, benzeriyle bal gibi karıştırmıştı.

“Devam ediyorum. Oğuzcan Selimoğlu, onu Altay Şen sanarak röportaj yapmak istediğimizde bize bozuldu. Çünkü röportajı ona değil, Altay Şen’e teklif ediyorduk. Gerçi bizim gazetemiz onların tanıtım boyutlarına göre önemsiz bir gazeteydi, ama reklam için her yolu denemek gerektiğini düşünüyordu kuşkusuz. Onun gerçek Altay Şen olmadığını öğrendiğimiz halde yine röportaj teklif ettiğimiz için çok mutlu oldu ve hemen kabul etti.”

Evren araya girdi.

“Bir şey unutmuyor musun?”

“Neyi?”

“Öğretmenler odasının önünde beklerken içerde duyduğumuz garip tartışmayı.”

“A evet, bu da var. Bu, biz onu Altay Şen sanarak röportaj teklif etmemizden sonraydı.”

Elif meraklandı:

“Ne konuda tartışıyorlardı?”

“Yeşil bereli adamla konuşuyorlardı. Yanlarında bir de kadın varmış, onun sesini son anda duyduk. Kadın, ‘Para saymayı sonraya bırakın,’ diyordu.”

Selin atıldı:

“Hani Oğuzcan Selimoğlu’nun parası suyunu çekmişti? Nerden geldi bu paralar? Hem sonra kim kime para veriyordu? Bakın, bunda bir gariplik var. Öğretmenler odasında Oğuzcan Selimoğlu’ndan para alıyorsa... yeşil bereli adam kimin adamı? Üstelik Selin bu kafede, tam da bu masada oturup konuştuklarını gördüğünü söylüyor. Ama daha sonra hepimiz, yani Elif hariç hepimiz, onu Altay Şen’in bahçıvanı olarak tanıdık.”

Yener, Selin’in sözünü kesti:

“Dur şimdi, kafamızı daha fazla karıştırma Selin. Bahçıvan işine de geleceğiz. Şimdi, bu yeşil bereli adam eğer öğretmenler odasında Oğuzcan Selimoğlu’ndan para almışsa, Altay Şen’in kaçırılma işini o ve adamları tezgâhlamış olabilir elbette; ama ya parayı veren Altay Şen’in bahçıvanı ve parayı alan da Oğuzcan Selimoğlu ise? Yani Altay Şen, Oğuzcan Selimoğlu’nun şantajına boyun eğip bahçıvanı ile para göndermiş, sonra da bunun daha fazla sürmesini istemediğinden, yine aynı adamıyla kaçırılma işini planlamışsa, buna ne dersiniz?”

Garson siparişleri getirip masaya dizerken hepsi sessizce düşündü. Sessizlik garson gittikten sonra da bir süre devam

etti. Selin çayını önüne çekmiş, şekere uzanmak üzereydi ki, masa üstünde duran peçeteleri gördü. Kendini tutamayıp şaşkınlıkla “Aaaa!” diye heyecanla bağırdı.

“Ne oluyor Selin?”

“Bakın, peçeteler...”

“Ne olmuş peçetelere?”

“Baksanıza, açık somon rengi. Garip bir renk olduğu için dikkatimi çekmişti. Oğuzcan Selimoğlu’nun kaçırıldığı gün onu bayıltmak için kullandıkları mendille aynı renk.”

Evren suçlu suçlu elini cebine soktu ve cebinden buruşuk bir mendil çıkarttı. Garsonun servisle birlikte masanın üzerine bıraktığı peçetelerle aynı renkтейdi.

“Bunu nereden buldun?”

Evren utancından başını peçeteden kaldırmadan yanıtladı.

“Şey... o sırada çok şaşkındım. Bunu yerde bulup almıştım. Tam koklayacaktım ki, Yener beni uyardı. Ben de tekrar yere atacağım yerde yanlışlıkla cebime tıkmışım. Sabah yedek kaset ararken her yere baktım, cebimi de karıştırdım, mendilin o ara farkına vardım. Annem görür de nereden geldiğini sorar diye evde bırakmak istemedim. Yine cebime koydum.”

Selin masadaki peçetelerden birini açıp masanın üzerine yaydı. Sonra Evren’in cebinden çıkan buruşuk peçeteyi diğerinin üstüne koyup ütüler gibi eliyle düzeltti. Peçeteler tıpatıp aynı boydaydı.

“Hiç kuşkusuz, yeşil bereli adam bu peçeteyi üç gün önce bu kafede oturduğu gün yürüttü, daha sonra Oğuzcan Selimoğlu’nun kaçırılması sırasında kullandı.”

Elif atıldı:

“Bakın arkadaşlar... Anlaşıldığı kadarıyla Yener ve Evren’e öğretmenler odasının kapısının önünde çarpan yeşil bereli adamla kadın, büyük olasılıkla her iki kaçırılma olayında da aktif rol aldı.”

Yener lafı kaptı:

“Aslında bence bu bir olasılık değil, emin olduğumuz tek şey! Bana çarptığında adamın başındaki bere kaymıştı, gerçi hemen düzeltti ama sanırım adamın kel olduğunu Evren’in de görebilecek fırsatı olmuştur. Daha sonra hatırlarsanız, Oğuzcan Selimoğlu’nun kaçırılma olayında, adamlardan biri teybini harçlığıyla aldığından söz ettiğinde, üzüntüden saçlarının döküleceğini söyleyerek Evren’le alay etti. Öteki adamlardan biri de ona ‘sen zaten kelsin’ türünden bir şeyler söyledi. Yani her iki olayda da yeşil bereli adam vardı. Hem Oğuzcan Selimoğlu hem Altay Şen onu tanıdığı için olay sırasında kar maskesi taktı. Büyük olasılıkla diğerleri de her ikisi tarafından bilinen kişiler. Bu yüzden hepsi de maske kullanıyordu.”

“Sonunda kaçırdıkları adamı öldüreceklerse tanınıp tanınmamaları ne fark eder ki!”

“Doğru! Belki de maksatları öldürmek değildi. Yalnızca korkutmak amacıyla kaçırdılar.”

“Bu konuya farklı bir yönden de bakabilirsiniz: Yani asıl gizlenmek istedikleri kişiler kaçırdıkları adamlar değil, bizler olabiliriz. Bu durumda bizim röportaj için orada olacağımızdan haberliydim.”

“Hatırlasanıza, Oğuzcan Selimoğlu dakik olmamız konusunda bizi nasıl da ısrarla uyarmıştı. Belki de olay anında

orda olmamızı sağlamak için saat konusunda böyle çok hassas davrandı.”

Arkadaşları konuşurken Selin olay sırasında not aldığı defterini açıp sayfalarını karıştırdı. Sonra parmağıyla, çizdiği resimlerden birini işaret etti.

“Bir dakika arkadaşlar. Size bazı çizimler göstermek istiyorum. Bakın burada, Evren soruları sorarken adamın yüzündeki ifadeyi yansıtmaya çalışmıştım.”

Resimde, önünde mikrofon olmasına rağmen Oğuzcan Selimoğlu kapıya doğru bakıyordu. Yüzünde gergin ve sabırsız bir ifade vardı.

“Amma benzetmişsin! Şu saçların komikliğine bak!”

“Benzeyip benzemediğine boş verin de, adamın yüzündeki şu ifadeye bakın. Arkadaşlar, bu adam sanki biraz sonra olacakları bekliyor gibi değil mi sizce?”

“Bir dakika!” diye atıldı Evren. “Adamın kendi kaçırılma işinden haberdar olabileceğini ima ediyorsun, ama tarihçinin sözlerini unutma. O yeğeninde bir paranoya başlangıcından söz etti. Yani her an kaçırılacağı, öldürüleceği duygusundan söz ediyoruz burada. Adamın huzursuzluğu bundan kaynaklanıyor olabilir.”

“Evet, haklısın. Biraz daha düşünelim.”

Selin defterin sayfalarını çevirdi.

“Peki, ya buna ne dersiniz?”

Selin bu kez yeşil bereli adamı çiçeklerin arasına eğilmiş, siyah bir torbayı çekiştirirken gösteren bir çizime işaret ediyordu.

“Bu da ne?”

“Bilmiyorum. Ben yalnızca gördüğümü resmettim.”

“Torbada ceset olabilir mi?”

Yener’in bu sorusuna hepsi aynı anda itiraz etti:

“Saçmalama! O kadar da büyük bir torba değil.”

“Belki parçalara ayırmışlardır...”

Bu kez hepsi Yener’e kızgın kızgın baktı. Yener sesini kesmesi gerektiğini anlayıp hemen sustu.

O sırada garson geldi ve başlarına dikildi. Belli ki artık yeterince oturduklarını hatırlatıp ya para ödeyip gitmeleri ya da yeniden sipariş vermeleri gerektiğini ima ediyordu.

Aralarında parayı toplayıp denkleştirdiler. Evren parayı adama uzatırken sordu:

“Çok güzel bir kafe bu sizinki. Buraya ünlülerin de geldiği oluyor mu hiç?”

Garson çok önemli bir yerde çalışıyor olduğunu çocuklara kanıtlama fırsatı bulduğuna sevinerek gururla yanıtladı:

“A, elbette... Geçenlerde buraya Altay Şen geldi. Yanında da arkadaşları vardı. Gerçi onun kadar ünlü kişiler değildi ama, biri çok güzel bir kadındı. Onu daha önce de görmüş-tüm.”

Evren, ‘Amma zevksiz!’ diye geçirdi içinden. Yüksek sesle söyledikleri ise çok başka şeylerdi.

“A, öyle mi? Ne şanslısınız! Böyle ünlü insanları görebilme fırsatınız oluyor. Kadınla yine bu kafede mi karşılaşmış-tınız?”

Garson pohpohlanmaktan çok hoşlanmış olmalı ki, gevezeliği sürdürdü.

“Hayır, burada değil. Yoksa siz onu tanımıyor musunuz? Altay Şen’in eski kliplerinden birinde oynamıştı. Çok hoş bir kadındır. Yüzünü bir kez gördüm, hiç unutmadım.

Sonra ünlü şarkıcı Altay Şen'in yanında görünce... Eh, ne yapalım... Güzel kadınlar ünlülerle dolaşır her zaman.”

Birden mesleğinin garsonluk olduğunu hatırlayıp müşterilerle fazla gevezelik ettiğini fark etti. Parayı aldı, “İyi günler efendim,” diyerek yanlarından ayrıldı.

Evren kendini tutamadı, bu kez arkadaşlarının da duyabileceği bir ses tonuyla, “Adamın güzellik anlayışına bakın! Bence masal cadılarından bile daha çirkin o kadın,” dedi.

Yener arkadaşını destekledi.

“O kadına güzel diyorsa, bu arkadaşın gözlük takma zamanı gelmiştir!”

Elif, Selin’e göz kırptı:

“Biz kadını görmediğimize göre bu konuda bir şey söyleyemeyiz, ama bu zevk sahibi beylerin nasıl bir kadın tipini güzel bulduklarını da çok merak ettim doğrusu.”

Evren’le Yener aynı anda kızardılar. Bu konuyu açtıklarına pişman olmuş gibiydiler. Evren hemen konuyu değiştirip sözü yine kaçırılma olayına getirdi.

“Şimdi parçalar yavaş yavaş yerine oturuyor. Kadın Altay Şen’in eski kliplerinden birinde oynayan bir arkadaşı. Yeşil bereli adam ise bahçıvanı. Oğuzcan Selimoğlu bu iki kişiye para vererek kendi tarafına geçirmiş.”

Elif araya girdi.

“Bir şeyi unutuyorsunuz arkadaşlar! Bu kafede Selin’in gördüğü kişinin Oğuzcan Selimoğlu değil de, garsonun dediği gibi gerçekten Altay Şen olmadığını kim söyleyebilir? Yani bu durumda iki haydutla planlar yapan Oğuzcan Selimoğlu değil, Altay Şen olabilir.”

Dört çocuk da umutsuzca birbirlerine baktılar. Yener, Elif’i destekledi.

“Üstelik her ikisi de kaçırılmış olduğuna göre, artık kimin hangi tarafta olduğunu anlamamız çok güç.”

Oturdukları masadan kalktılar. Garsona hafifçe selam vererek kafeden çıktılar.

“Bu kez yavaş yavaş yürüyelim de Sedat Amca’yı şaşırtalım, ne dersiniz?” dedi Selin.

Hepsi bu fikri çok beğendi, ama kafeden çıkıp sokağa adımlarını attıkları anda arabaya doğru deliler gibi koşmaya başladılar.

Önlerinden geçip giden arabada Oğuzcan Selimoğlu ya da Altay Şen vardı. Hangisi olduğunu anlamanın tek yolu taksiyi izlemektir!

Taksinin Peşinde

Sedat Amca çocukların bu haline artık alışmıştı. Bu kez arabadan bile inmedi, onlara oturduğu yerden seslendi:

“Hey, koşucular! Bu hızla arabayı da geçip gideceksiniz! Haydi atlayın.”

“Çabuk, şu taksiyi takip et,” dedi Selin nefes nefese arabaya doluşurlarken.

Sedat Amca gaza bastı. İki sokak ileride taksiye yetiştiğinde çocuklarla dalga geçmekten kendini alamadı.

“Filmlerdeki gibi arkadan mı çarpayım, yoksa iteleyip uçurumdan aşağıya mı atayım?”

Esprisine gülmeye başladı. O kadar yüksek sesle gülüyordu ki, çocuklardan hiçbirinin gülmediğinin farkına varmadı.

Taksi iki gün önce geçtikleri yollardan geçip sekiz katlı bir binanın önünde durdu. Çocuklar burayı çok iyi tanıyorlardı. Oğuzcan Selimoğlu’nun evine gelmişlerdi.

“Şimdi ne olacak?”

“Durup bekleyelim.”

“Ama çocuklar, Oktay Bey artık beni merak eder. Sizinle daha fazla oyun oynayamam. İş yerine dönmem gerek.”

Sedat Amca durumundan yakınacak gibi oldu, ama Selin onu hemen susturdu.

“Aşkolsun Sedat Amca. Bak, hep birlikte nasıl eğleniyoruz! Hem senin cep telefonun var, babam merak etse seni hemen arar.”

Oğuzcan Selimoğlu o sırada taksinin parasını ödedi, elinde birkaç market torbasıyla binaya doğru yürüdü.

“Aaa, ama bu Altay Şen!” diye bağırdı Sedat Amca. “En sevdiğim şarkıcı!”

Sedat Amca’nın heyecanına kimse aldırmadı. Sedat Amca yineledi.

“Çocuklar, baksanıza, bu adam Altay Şen. Kapıdan giriyor. İşte... işte girdi!”

“Şimdi ne yapacağız?”

Çocukların üçü de aynı anda hatırlamış gibi Elif’e baktılar.

“Seni tanımıyor!”

Elif korku içinde elleriyle yüzünü kapattı.

“Aaa, yapmayın çocuklar! Beni oraya göndereceksiniz değil mi? Asla olmaz.”

Sedat Amca utangaç bir tavırla lafa karıştı.

“Şey... Çocuklar, aslında ben de bu Altay Şen’in hayranıyım. Hep kendisinden imza almak isterdim. Elif’le birlikte ben de gitsem?..”

Elif hariç herkes bu tekliften çok hoşlandı, ama Elif, Altay Şen’le neden karşılaşmak istemediğini Sedat Amca’ya belli edemezdi. Bu yüzden sevinmiş gibi yaptı.

Selin defterinden iki sayfa koparıp ellerine verdi.

“Biz burada bekleriz. Haydi gidip imzalarınızı alın. Dördüncü kat, 7 numara, unutmayın.”

Elifle Sedat Amca apartmana girerken Yener arkalarından alaylı alaylı seslendi:

“İmzalı fotoğrafını da istemeyi unutmayın.”

Elif ve Sedat Amca ortadan henüz kaybolmuşlardı ki, cipte bekleyen üç çocuğun karşısına o sırada görmeyi en son isteyecekleri biri çıktı. Gökhan elindeki çikolatayı büyük bir keyifle ısırarak yürüyordu. Ciptekiler görünmemek için neredeyse arabanın tabanına yapışmak üzereydiler, ama Gökhan yine de onları fark etti.

“Hey! Vay vay vay, kimleri görüyorum! Ne yapıyorsunuz burada siz?”

“Görmüyor musun, direksiyon dersi alıyoruz.”

“Yok ya! On üç yaşında adama ehliyet verirler mi hiç? Hem sizin direksiyon öğretmeniniz nerede bakalım?”

Elif eliyle Oğuzcan Selimoğlu'nun oturduğu binayı işaret etti.

“İşte orada.”

“Orada mı? Tarihçinin evine mi gitti?”

“Ne tarihçisi?”

“Bizim tarihçi Osman Bey.”

“Nee? Tarihçi orada mı oturuyor?”

Gökhan çocukların şaşkın ifadesi karşısında pek keyiflendi. Kızdırmaktan daha zevkliydi şaşırtmak.

“Yoksa siz tarihçinin orada oturduğunu bilmiyor muydunuz? Üçüncü kat, daire 5. İnanmazsanız yarın kendisine sorarsınız. Tabii kendisiyle konuşabilmek için sınavı erken bitirmiş olmanız gerek. Ama anlaşılan siz tarih dersi çalışmak yerine direksiyon dersi almayı yeğliyorsunuz.”

Üç çocuk da ertesi gün tarih sınavı olduğunu o anda hatırladı. Üstelik bu sınav bir daha asla ertelenmezdi. Ne şans!

Gökhan çikolatasından bir ısırık daha aldı ve onları ağızları açık, oracıkta bırakıp yürüdü. Gerçekten çok keyiflenmişti!

Elifle Sedat Amca az sonra somurtarak geldiler. Hele imza alacağı kişinin gerçekten Altay Şen olduğunu sanan Sedat Amca büyük bir düş kırıklığı içindeydi.

Çocuklar bir ağızdan sordular:

“Ne oldu?”

Onları Elif yanıtladı:

“Evde yoktu!”

“Nasıl olur! Eve girdiğini hepimiz gördük.”

“Canım yalan mı söylüyoruz burada? Asansöre bindik, dördüncü kata çıktık. yedinci dairenin zilini bastık...”

“Eee?”

“Eeesi yok işte! Zili çaldık çaldık, kapı duvar! Biz de geri döndük.”

“Dördüncü kata çıktığınızdan emin misiniz?”

Yener’in ısrarcılığı karşısında Evren, Elifi korumak gereği duydu.

“Yalan söyleyecek değil ya, evde yok diyorsa yoktur.”

Sedat Amca imza alamadığı için üzgündü. Teybini bile açmak gelmedi içinden.

Arabada sessizce yol alırken Yener, o günün üzücü olaylarını bir bir gözlerinin önünden geçirdi. Fotoğraf makinesini çok aptalca yitirdiğini düşünüyordu. O iğrenç yeşil bereli adam geri dönüp onlardan intikam almak istemeseydi şimdi fotoğraf makinesi sırt çantasında olacaktı, Evren’in teybi de çantasında... Oysa şimdi Süper Gazete’nin hali dumandı.

Adamla kadının kendilerinden neden o kadar nefret ettiğini düşündü.

“Evren, sana da garip gelmiyor mu?”

Evren arkadaşının ne düşünüyör olduğundan haberdar değildi, bu yüzden ne sormak istediğini anlayamadı.

“Ne garip gelmiyor mu?”

“Yani o adamla kadın bize çok kızgındı. Onları bu kadar kızdıracak ne yapmış olabiliriz ki?”

Onların konuşmalarını duyan Selin anlamlı anlamlı yanıtladı.

“Bence ne yapmamışız diye sorsan daha doğru olurdu.”

“Peki, soruyorum. Ne yapmamışız?”

Selin biraz durdu ve kelimeleri hatırlamaya çalışarak cırlak sesli kadının sözlerini tekrarladı:

“Ne aptal çocuklarsınız siz! Kaçırılma olayını görüp de insan hemen koşup polise haber vermez mi? Bizim de başımızı belaya soktunuz.”

Evren’le Yener, Selin’e bakakaldılar.

“Yani bizim olayı polise haber vermemizi mi bekliyorlardı diyorsun?”

“Belki de öyle.”

“Bunda ne gibi bir amaçları olabilir ki?”

Bu kez Elif atıldı.

“Belki böylece hızla ün kazanmayı düşünüyordu. Altay Şen’in benzeri kaçırıldı diye gazeteler, televizyon kanalları, radyo haberleri, hepsi birbirine girecekti. Böylece kısa yoldan tanınacaktı.”

Yener biraz düşünüp yanıtladı.

“Bu ürettiğiniz fena bir fikir değil. Ama şimdi bu iki cin fikirli bayan, gerçek Altay Şen’in hangi nedenle kaçırıldığını bize söyleyebilir mi acaba? Onun da mı tanınmaya ihtiyacı vardı yoksa?”

“Ben bütün olayı çözdüğümü iddia etmedim,” dedi Elif. “Yalnızca bir bölümü için olasılıkları değerlendirdim. Altay Şen kısmını da siz çözün.”

Evren atıldı.

“Bence bunu bizim çözmemiz gerekmeyecek. Akşam televizyon haberlerinden nasıl olsa her şeyi öğreniriz.”

Selin korkuyla ürperdi.

“Bizden de söz eder mi acaba?”

“Neden etsin ki?”

“Fatoş Hanım baygındı. Uyandığında olayları hatırlayacaktır. Önce bizim geldiğimizi, ardından maskeli haydutların saldırısını... Gerçi Altay Şen’in kaçırılışını görmedi, ama adamı ortalarda görmeyince zaten her şey anlaşılacak. Polise bir bir anlatacaktır.”

Yener:

“Bizimle ilgili ne anlatabilir ki? Yalnızca Süper Gazeteciler olduğumuzu söylemiştik, o kadar. Elinde bizimle ilgili başka bir ipucu yok. Süper Gazeteciler’in kim olduğunu asla bulamazlar. Biz minicik, önemsiz bir mahalle gazetesiyiz...” dedi.

Süper Gazete’nin küçük ve önemsiz bir gazete olmasından ilk kez mutluluk duydular.

Sedat Amca cipi Yener’in oturduğu evin yanındaki bahçe önünde durdurdu. Yener’le Evren indiler. Elif’in evi Selin’lere yakın olduğundan, o daha sonra inecekti.

Yener, Sedat Amca’ya sezdirmeden kızlara seslendi:

“Haberleri izlerken sakın heyecandan bayılayım demeyin ha!”

Televizyonda Haberler

O akşam Selin ertesi günkü tarih sınavına rağmen, Altay Şen'in kaırılmasıyla ilgili haberleri izlemek üzere diğerleri gibi televizyon ekranının önündeydi. Bir kanaldan öteki kanala geğerek bütün haberleri gözünü bile kırpmadan izledi. Işın şaşırtıcı yanı, Altay Şen'le ilgili hiçbir habere rastlamamış olmasıydı!

Gazeteciler henüz kaırılma olayını ğrenmemişler miydi yoksa? Nasıl olur? Yoksa Fatoş Hanım da mı haydutlarla iş birliği yapıyordu? Ama o zaman adamlar neden zavallı kadını da bayılmış olsunlar ki! Peki ama Fatoş Hanım neden polise her şeyi anlatmamıştı?

Selin kafasında art arda sorduğu bu soruların hiçbirinin yanıtını bulamadı. 'Bari tarih çalışayım,' diye düşünerek kitabını eline aldı. Biraz çalıştıktan sonra, öğleden sonra yaşadığı heyecanlı dakikaların etkisiyle sızıp kaldı.

Öteki ocuklar da eve ulaşıp ulaşmaz televizyon haberlerini heyecan ve sabırsızlıkla beklemişlerdi. Ancak o kanaldan öbürüne zaplamlarına rağmen, onların da gözlerine Altay Şen'le ilgili bir haber ilişmedi.

Seher Hanım, Yener'in televizyon karşısındaki huzursuz halinden kuşkulandı.

"Bugünlerde garip davranıyorsun Yenerciğim. Eskiden haberleri izlemezdin, iki gündür maaşlı haber eleştirmeni gibi hiçbir kanalı kaçırmıyorsun. Ne oldu böyle? Beklediğin önemli bir haber mi var?"

"Yok canım, ne olacak... Öylesine bakıyorum işte. Aslında tarih çalışmam gerekiyor da, içimden bir türlü derse oturmak gelmiyor. Onun için televizyonun karşısında oyalanıp duruyorum."

"Sen hiç böyle değildin yavrum. Derslerine her zaman düzenli çalışırdın. Ne o, yoksa ergenlik sorunları mı? Bankada ikinci müdürün senin yaşında bir oğlu var. Oğlunun bu dönemde çok değiştiğinden, bir türlü anlaşılamadıklarından söz ediyor."

"Anne, ben değişmedim, merak etme. Şu ergenlik muhabbetini de kes artık."

"Değişmedim de desen, değişiyorsun yavrum. Ben erkek çocuklarının bu gelişim dönemlerini tanımıyorum. Kız ol-san hadi neyse, kendi deneyimlerimden bir şeyler hatırlayıp sana yardımcı olmaya çalışırdım. Ama erkek çocuklar öyle mi? Ben nereden bileceğim bu dönemde nasıl sorunlarla boğuştuklarını?"

Seher Hanım, yalnız bir kadın olduğunu ve oğlunu tek başına eğitmeye çalıştığını hatırladı, sesi titremeye başladı. Yener annesinin üzülmesini istemedi.

"Anneciğim, boşuna endişeleniyorsun. Ben öyle kolay kolay bir günden ertesi güne değişecek biri değilim. Hem okulda rehber öğretmenler var. Senin çözemeyeceğin sorunlar olursa onlara danışırım."

Yener'in bu sözleri, Seher Hanım'a o gün bankada gelişen olayı hatırlatmıştı.

"Aaa, bir günden öbür güne değişmekten söz ettin de... Bankada biliyor musun ne oldu bugün?"

Yener bilmezlikten geldi.

"Bilmem, ne oldu?"

"Hani sana sözünü ettiğim ünlü müşterimiz vardı ya? Bugün parasının tamamını bankadan çekmeye adamını göndercekti..."

Yener konuyu yokuşa sürmeye çalıştı. Annesinin, telefonun öteki ucunda her şeyi dinlediğini anlamasını istemiyordu.

"Ne oldu, adamını göndermedi mi yoksa?"

"Gönderdi. Her zaman para işlerini halleden adamı geldi. Adam aynı zamanda bahçıvanı zaten."

Annesinin bu sözlerini duyunca Yener'in gözleri büyüdü. Konuya merakı birden arttı.

"Eee, sonra ne oldu? Parayı vermedin değil mi?"

"Vermemek gibi bir seçimim olamazdı tabii. Altay Şen bir gün öncesinden talimatını vermişti. Ayrıca adamının elinde parayı alabileceğine dair bir yazı da vardı."

"Yazıda Altay Şen'in imzası var mıydı?"

"Olmaz olur mu? Bütün talimatlarda imza vardır."

"Yani imzası gerçek miydi?"

"Elbette gerçektir. Sonra senle dün akşam konuştuklarımız geçti aklımdan, hani insanların bir günden ötekine değişebileceğinden söz etmiştik ya..."

Seher Hanım, Yener'e göz kırparak anlamlı anlamlı ilave etti...

"Yani ergenlik dönemi hariç!"

Yener hemen itiraz etti:

“Aşkolsun anne! Hani bu konuyu kesecektik?”

“Tamam tamam canım, şaka ettim yalnızca, biliyorsun. İşte dün akşamki konuşmamız bana ilham verdi. Bugün yeni bir gün diye düşünerek, Altay Şen’in adamı onun evde olmadığını söylemesine rağmen şansımı denedim ve evine telefon ettim. Ne oldu dersin?”

Yener annesine karşı sahte bir hayret gösterisi sunmak istemediğinden, dolaylı yollara sapmadan bir kerede doğru yanıtı verdi.

“Evdeydi ve parayı çekmekten vazgeçtiğini söyledi.”

“Evet, aynen böyle oldu! Hayret, nasıl tahmin edebildin? Benim aklımın ucuna bile gelmezdi.”

“Çok sevinmişsindir.”

“Evet, ben çok sevindim ama parayı almaya gelen adamın halini görecektin! Sanki para Altay Şen’in değil de kendisininmiş gibi, vermeyeceğimizi söylediğimizde bağırıp çağırmaya başladı. Kendisine talimatın değiştiğini, istiyorsa patronuna telefon edebileceğini söyledim. Hatta telsiz telefonu yanına götürüp eline verdim.”

“Aradı mı?”

“İnanamazsın! Ben böyle saldırgan bir adam görmedim. Telefonu yere atıp paramparça etti. Bankamızı şikâyet edeceğini söyleyerek çıkıp gitti.”

“Eh, en azından hesap bankada kalmış.”

“Evet ama... pek öyle sayılmaz.”

“Nasıl yani?”

“Adam gittikten bir süre sonra Altay Şen aradı.”

Yener’in konuyla ilgisi giderek artıyordu.

“Neden aramış?”

“Parayı niye vermediğimi sordu. Ben de kendisiyle konuştuğumda parayı çekmekten vazgeçtiğini söylediğini hatırlattım ve talimatına uyduğumu belirttim. Bir süre sesini çıkartmadı. ‘Evet, haklısınız,’ dedi. Sonra biraz daha düşünüp, ‘Talimatımı tekrar değiştirmek istiyorum. Parayı lütfen adamıma teslim edin’ dedi.”

Yener heyecanla atıldı.

“Vermedin değil mi anne?”

“Bu ne heyecan yavrum! Kimin parasını kime vermeyeceğim? Tabii ki vereceğim. Ama o arada artık çok geç olmuştu, kasa işlemleri neredeyse kapanmak üzereydi. Yani artık parayı bugün çekmesi mümkün değildi. Ayrıca kendisine, önceki telefon konuşmamızın ardından işlemlerin sistemde iptal edildiğini ve çok yüksek bir meblağ olduğu için paranın derhal merkeze geri yollanmış olduğunu hatırlattım. Bu yüzden işlem yarına kaldı. Sanırım çok bozuldu. Sesi bayağı sinirli çıkıyordu. Ama ne yapayım, mevzuat böyle, kendisine açıkladım.”

“Yarın adamı gelince parayı teslim edecek misin?”

“Elbette. Yalnız sabah paranın yetişmeyeceğini ve öğleden sonra gelmesini söyledim.”

“Yine ‘mevzuat’ mı?”

Seher Hanım güldü.

“Hayır, değil. Bu kez benim sağduyum. Biraz bekletirsem, belki yine vazgeçermiş gibi geldi. Mevzuata sığınarak biraz oyalamak istedim. Yarın cuma. Eğer öğleden sonrayı da atlatabilirim, ki bu çok zor, belki hafta sonu iyice düşünüp karar vermesini sağlayabilirim.”

“Öğleden sonra nasıl oyalamayı düşünüyorsun?”

“Valla duruma göre, nakil arabası kaza mı yapar, sistemler mi arızalanır, bunu bilemem.”

“Sen harika bir bankacısın anneciğim.”

Yener annesinin yanaklarından öptü. Bu beklenmedik sevgi gösterisi karşısında duygulanan annesi onu kucaklayıp sevmek isteyince de, o anda hatırlamış gibi hemen yerinden fırladı:

“Benim çok dersim var. Çalışmaya gidiyorum,” diyerek odasına koştu.

Televizyonda romantik bir film başlamıştı. Bütün kadınlar böyle filmleri seyrederken zırlı zırlı ağlamaya bayılırdı. Yener bunun nedenini bir türlü anlayamazdı. Madem ağlıyorsun, o zaman neden izliyorsun? Üstelik bu romantik filmlerde ağlanacak ne vardı ki? Seher Hanım bu filmlerin duygu yüklü olduğunu, bu yüzden çok sevdiğini söylerdi. Duygu dediği de neydi ki, adam kıza bön bön bakar, kız adama kirpiklerini kırpıştıra kırpıştıra bakar, sonra ille de ayrılırlardı. Hatta biri ölürse film daha zevkli olur, o zaman doya doya ağlanabilirdi.

Yener annesinin filme iyice dalmasını bekledi. Sonra ses çıkarmamaya çalışarak Altay Şen’in telefonunu çevirdi. Telefonu bir kadın sesi yanıtladı. Fatoş Hanım’ın sesine benziyordu. Yener sesini kalınlaştırarak konuştu:

“Altay Şen evde mi acaba?”

Telefondaki kadın, “Az önce çıktı. Programı vardı, oraya gitti. Kim aradı diyeyim?” deyince, Yener yanıt vermeden telefonu kapattı. Eline tarih kitabını alıp okumaya başladı, ama bir süre sonra okuduğundan hiçbir şey anlamadığını

fark etti. Ustelik resimdeki padişahın yüzü aynen Altay Şen'e benziyordu. Arka sayfayı çevirdi, o da ne? Oradaki padişah da Altay Şen değil miydi? Artık ne tarafa baksa Altay Şen'in yüzünü görmeye başladığına göre aklını kaçırıyor olmalıydı. Tarih sınavına boş verip yatıp uyumayı yeğledi. Belki sabah uyandığında her şeyi unuttur ve yeni bir güne başlardı.

Bundan dört gün öncesinin sabahında uyanmayı ne çok isterdi! O zaman ortalarda ne Oğuzcan Selimoğlu, ne Altay Şen vardı.

Süper Gazete'de ünlü bir sanatçıyla röportaj yapmaya kalkışmak hangisinin aklına gelmişti acaba? Hatırladığı kadarıyla bu Evren'in fikriydi. 'Yarın sabah ona gününü gösteririm,' diye düşünerek rahatsız bir uykuya daldı.

Yeni Bir Gün Başlıyor

Yener ve Evren ertesi gün serviste tarih çalıştılar. Belli ki ikisinin de nedeni aynıydı. Bunu tahmin ettiklerinden bu konuyu hiç açmadılar.

Sınıfa girip Selin ve Elif'le karşılaşır karşılaşmaz ilk işleri birbirlerine televizyon haberlerini sormak oldu. Hepsi de zaplarken haberi kaçırmış olabileceğini düşünmüştü. Ama anlaşılan aralarında Altay Şen'in kaçırılışıyla ilgili bir habere rastlayan yoktu.

Yener düşünceli bir tavırla konuştu:

"Size garip bir şey söyleyeceğim. İnanması zor ama artık bundan eminim. Altay Şen kaçırılmadı! Bu yüzden olay haberlere yansımadı."

Evren, Selin ve Elif hayretle Yener'in yüzüne bakıp ne demek istediğini anlamaya çalıştılar.

"Ne demek yani kaçırılmamış? Gözümüzün önünde götürdüler adamı!"

Yener arkadaşlarına bir akşam önce annesiyle konuştuklarını nakletti.

“Bizden sonra annemi aradığını öğrenince akşam gizlice evine telefon ettim. Fatoş Hanım olduğunu tahmin ettiğim kadın yanıtladı. Sanki öğleden sonraki kaçırılma olayı hiç gerçekleşmemiş gibi sakin bir sesle, Altay Şen’in az önce çıkmış olduğunu söyledi. Programı varmış, oraya gitmiş. Düşünebiliyor musunuz, hiçbir şey olmamış gibi normal hayatını sürdürüyor, programına çıkıp şarkı bile söylüyor...”

Selin kendi kendine söylenir gibi konuştu:

“Demek her iki kaçırılma olayı da sahte. Boşuna telaşlandık!”

“Nasıl yani?”

“E, Oğuzcan Selimoğlu’nu dün evine girerken gördük. Altay Şen de evinde rahat rahat oturup programlarını bile kaçırmadığına göre ortada bir sorun yok. Biz kaç gündür neden üzülüp duruyoruz, bilmiyorum.”

Bu yorum hepsinin çok hoşuna gitmişti.

“Bu doğru. Belki de ortada bir sorun yok. Konuyu kapatıp aklımızdan silelim, bitsin.”

Üçüncü ders tarih dersi idi. Herkes kalem uçlarını sivrilitti, silgisini sırasının üzerine koydu, tarih kitabını en hızlı bir şekilde ulaşabileceği bir yere yerleştirdi.

Öğrenciler sınava hazırdı, ama tarih öğretmeni ortalarda görünmedi.

Dersin on dakikası boş geçti. Derken müdür yardımcısı gelip tarih öğretmenlerinin çarşamba günü yeğeniyle birlikte tatile çıkmak üzere idareden izin aldığı ve okula bir hafta sonra döneceği haberini getirdi.

Bütün sınıf sevinçten havalara uçtu. Sınav tekrar ertelenmişti! Bu Osman Bey harika bir öğretmendi. Bu gidişle öğrencilerin karne notunu sınavsız verecekti.

Boş derse resim öğretmenini girdi. Çantasından kitabını çıkarıp okumaya başladı, sınıfı da sessiz olma koşuluyla kendi haline bıraktı. Herkes bir köşede gruplaştı. Kimi sohbet ediyor, kimi oyun oynuyor, kimi şakalaşıyordu.

Süper Gazeteciler de hemen bir araya gelip durum değerlendirmesi yaptı.

“Pazartesi günü tarihçi, yeğeni Oğuzcan Selimoğlu’yla birlikte derse girdi. Salı günü biz Oğuzcan Selimoğlu’nun evine röportaja gittik ama adam kaçırıldı. Ertesi gün, yani çarşamba günü ikinci dersin sonuna doğru tarihçi bizi öğretmenler odasına çağırıp konuştu. Bunun üzerine o akşam Altay Şen’den randevu alıp perşembe günü evine röportaja gittik.”

Selin atıldı:

“Ve Altay Şen de kaçırıldı. Hem de gözümüzün önünde!”

“Bakın, biraz mantığımızı kullanırsak garipliği hemen fark ederiz.”

“Neymiş bu gariplik?”

“Müdür yardımcısının söylediği gibi tarihçi yeğeniyle birlikte çarşamba günü tatile gittiye, dün biz kafeden çıktığımızda takside gördüğümüz adam kimdi? Taksiden inen kişinin Oğuzcan Selimoğlu’nun evine girdiğini hepimiz gözlerimizle gördük.”

Elif, “Gözlerimizle gördük ama kapıyı çaldığımızda evde kimse yoktu!” dedi.

“Belki de gördüğümüz Altay Şen’in kendisiydi. Yani amca-yeğen çoktan tatile çıkmışlardı, Oğuzcan Selimoğlu’nun oturduğu binaya giren de Altay Şen’di.”

“Bu çok saçma! Altay Şen, Oğuzcan Selimoğlu’nun daire-sinde ne yapsın ki!”

“Belki Oğuzcan Selimoğlu’nu tehdit etmeye ya da uyar-maya gidiyordu. Onun kaçırılmış olduğundan haberi yoktu. Ama gittiğinde onu evde bulamadı.”

“Öyle olsa kapıdan çıkarken onu görürdük. Biri binaya gir-di, bunu hepimiz gördük ama çıktığını hiçbirimiz görmedik!”

“Bir de şunu dinleyin. Elif, Sedat Amca’yla birlikte kapıyı çaldığında evde kimse yoktu, çünkü Oğuzcan Selimoğlu ya da Altay Şen, her kim ise, tarihçi Osman Bey’in dairesindeydi! Her ikisinin de o daireye gitmek için nedenleri vardı.”

“Evet ama tarihçinin tatilde olduğunu öğrendik ya... Bu durumda kimse o daireye giremezdi.”

“Haklısın, ama bu aklıma başka bir şeyi getirdi. Oğuzcan Selimoğlu’yla röportaja gittiğimiz gün evden çıkan haydut-ları Sedat Amca görmediğini söylemişti, hatırladınız mı?”

“Evet, doğru.”

“Belki de gerçekten çıkmamışlardı, çünkü tarihçinin he-men alt kattaki dairesinde gizleniyorlardı.”

Yener’in bu fikrini herkes çok beğendi.

“Demek birilerinde tarihçinin evinin anahtarı var! O za-man gidip tarihçinin evine bir bakalım.”

Evren’in bu fikrini ise kimse beğenmedi.

“Sen çıldırmışsın!”

“Hem dairede kimse olmadığını biliyoruz ya! Tarihçi ta-tilde...”

“Evet ama binaya giren Bermuda Üçgeni’ne düşmüş gibi ortadan kayboluyor. Bence tarihçinin evi, bu işte önemli bir rol oynuyor, gidip baksak çok iyi olacak.”

Yener, ‘Bu çocuk yine saçmalamaya başladı!’ diye düşün-dü ama arkadaşını kırmamak için fikrini söylemedi.

Elif ise kesin bir tavırla düşüncesini belirtti:

“Oraya gitmek için deli olmak gerek. Ben asla gitmem.”

Evren yaptığı plana kendini öyle kaptırmıştı ki, Elif’in sözlerine alınmadı.

“Çocuklar, bakın ne diyeceğim. Geçen gün Yener’in karın ağrısı tutmuştu ya... Bu kez de benim karnım ağrıyacak, ne rastlantı değil mi? Hatta öyle çok ağrıyacak ki, okulda kalmayıp eve gitmek zorunda kalacağım. Ama gittiğim ev benimki değil, tarihçininki olacak. Ne dersiniz?”

“Tek başına mı gideceksin?”

Evren, Elif’in bu sorusunda gizli bir hayranlık ifadesi sezinledi. Kahramanlık konusunda abartıya kaçmaktan hoşlanmazdı, planına hemen mantıklı bir neden buldu:

“Zaten okuldan hep birlikte çıkmamıza imkân yok, öyle değil mi?”

Başka çare olmadığına karar verilince, Evren söylediklerini uygulamaya girişti.

“Aaahhh! Uhhhg! Auuugh!”

Sonunda resim öğretmeninin dikkatini çekebilmeyi başardı.

“Ne var çocuğum? Bir yerin mi ağrıyor?”

“Galiba böbrek sancım tuttu... Hemen eve gitmeliyim. İğne olmam gerek.”

Resim öğretmeni telaşlandı.

“Önce hemşireye bir görünsen...”

“Bu boş ders saatinde hemen eve gidip dönerim öğretmenim. Öbür derse yetişirim. Bütün gün için izin almama gerek yok.”

“Peki, o zaman sana bir kâğıt yazayım. Kapıya gösterirsen giriş çıkışını halledersin. Geç kalma ama.”

“Ahhh! Geç kalmam efendim.”

Resim ğretmeni bir kâğıda birkaç satır karaladı ve Evren’e verdi.

O sırada okbilmiş Gökhan yerinden fırladı.

“Öğretmenim, ben de yanında gideyim. Yardım ederim...”

Bu teklif üzerine Evren’in neredeyse gerçekten sancısı tutacaktı. Neyse ki resim ğretmeni Gökhan’ı yerine oturttu.

“Bir kişi yeter. Şimdi iki kişinin birden sorumluluğunu alamam.”

Gökhan somurtarak yerine oturdu.

Evren iki büküm sınıftan dışarıya çıkar çıkmaz koşarak doğruca okul kapısının yolunu tuttu. Kapıdaki görevliye, telefon etmesi gerektiğini söyleyip izin aldı ve Selin’in verdiği numarayı aradı. Sedat Amca’nın cep telefonuydu bu. Sedat Amca bir gün önceki adrese gidileceğini duyunca sevindi, hemen geleceğini söyledi. İçinden, “Belki Altay Şen’i görür, bu kez imzasını alabilirim,” diye umutlandı.

Sedat Amca’nın cipi köşeden görünür görünmez Evren okul kapısından fırladı, cipe doğru koşmaya başladı. Sedat Amca arabayı yarı yolda durdurdu.

“Haydi, atla. Yine ne koşuyorsun böyle? Sizin zaten arabaya ne ihtiyacınız var, anlamıyorum. Koşarak her yere saniyede ulaşırsınız. Bu enerji sizde varken...”

Evren beş numaralı dairenin kapısını çaldığında karşısına kimin çıkacağını çok merak ediyordu. Tarihçi mi, Oğuzcan Selimoğlu mu, yoksa Altay Şen mi? ‘Umarım karşıma çıkan yeşil bereli adamla cırlak sesli kadın olmaz,’ diye düşündü. Peki, ya kapıyı çaldığında kimse çıkmazsa? Aslında en kötüsü buydu. Çünkü o zaman bu esrarı çözmekte bir adım ileriye gidememiş olacaktı.

Sedat Amca, Evren'i binanın kapısının önünde bırakırken, "İstersen ben de seninle geleyim," dedi. "Dün imza alamamıştım. Belki bugün şansım yaver gider."

Evren, Sedat Amca'yı kolayca atlattı.

"Ben hemen dönerim. Evde mi, önce onu anlayalım bakalım..."

Sonra asansörle üçüncü kata çıktı. Kapıyı çalıp çalmamak konusunda uzun süre kararsız kaldı. Kapıyı açan kişi eğer onu tanıyorsa başına büyük bir dert açılabilirdi. Merdivenlerden koşarak aşağıya indi. Yine koşarak arabaya gitti. Sedat Amca onu gülerek karşıladı.

"Ne o, bu ne hız? Gerçekten de çok çabuk döndün."

"Fikrimi değiştirdim. Bak ne diyeceğim... Sen Altay Şen'den imza alamadığına çok üzülmüştün. Bence gerçekten de bugün şansını tekrar denemelisin. Dördüncü kata çıkıp yedinci dairenin kapısını çal. Eğer Altay Şen oradaysa, imzasını istersin. Yoksa bir alt kata inip beşinci dairenin zili ni dene. Belki oradadır. Evini nasıl bulduğunu merak edip sorarsa, sakın benden ya da öteki çocuklardan söz etme. Bir hayranı olduğunu, binaya girdiğini görüp onu izlediğini söylersin. Çevrene iyi bakın. Sonra gördüklerini bana anlatırsın."

Sedat Amca bu teklife çok sevindi. Bir gün önce Selin'in defterinden koparıp verdiği kâğıdı torpido gözüne atmıştı. Torpidoyu açıp kâğıdı buldu, buruşukluğunu eliyle düzeltti. Dikiz aynasına bakarak saçını geriye doğru yatırdı. Hazır olduğuna karar verince, arabadan çıkıp binaya doğru yürüdü.

Sedat Amca torpidoyu açtığında Evren'in gözüne bir şey çarpmıştı. O gittikten sonra torpidoyu açıp baktı. Lacivert bir kasketti bu. Herhalde Sedat Amca'nındı. Torpido gözünü

izinsiz karıştırıp şapkayı aldığı için kızmayacağını umarak kasketi eliyle düzeltti ve başına taktı. Böylece kolay kolay tanınmayacağını umuyordu. Torpidoyu biraz daha karıştırdı. Güneş gözlükleri buldu. Onu da hemen taktı. İşte, harika olmuştu. Bu haliyle babası yolda görse onu tanıyamayacağına göre, artık araştırmasını rahatça yapabilirdi.

Sedat Amca'nın getireceği haberleri merak ediyordu, ama o gelene kadar da arabada oturup beklemeye niyeti yoktu. Karşı kaldırımdaki markete doğru yürüdü. İçeriye girip bir görevli aradı.

“Pardon, sizin evlere servisiniz var mı acaba?”

“Evet, var, hangi daire sizinki?”

“Ben aslında burada oturmuyorum. Amcamı ziyarete gelmiştim de, evde bulamadım. Acaba bugün ona servis götürmüş müydünüz, merak ettim. Yani tatile çıkacağından söz etmişti de, eğer çıkmışsa boşuna beklemeyeyim diyorum.”

“Amcanız kim?”

“Üçüncü kat, beşinci dairede oturuyor. Adı Osman Selimoğlu.”

“Aa, evet, Osman Bey'i tanırım. Çok efendi bir adamdır. Geçen gün uğradı, çarşamba günüydü sanırım, tatile gideceğini söyledi. Yeğeni çok iyi bir insan, onu şehir dışındaki çiftliğine tatile götürüyormuş. Hatta kendisi gitmek istemiyormuş, okulda dersi mi sınavı mı ne varmış ama yeğeni çok ısrar etmiş.”

“Demek evde yok. Yazık!”

“O evde yok ama çarşambadan beri her gün evden servis çağırıyorlar. Sabahları ekmek ve gazete bırakıyoruz. Düşünebiliyor musunuz, bütün gazetelerden birer tane istiyorlar!”

Evet evet, aklınıza gelen her gazeteden bir tane... Okuyacak zamanı nereden buluyorlar bilemiyorum.”

“Siparişleri kim veriyor, siz gördünüz mü?”

“Sabahları kapıya liste bırakıyorlar. Bazen de telefonla sipariş veriyorlar. Evde kim var bilmiyorum. Servise giden çocuk bilir ama onu da bankaya telefon ve elektrik faturalarını ödemeye göndermişim, henüz dönmedi. Amcanızın evi olduğuna göre siz zaten tanırırsınız, yoksa eve daha uğramadınız mı?”

“Ee şey, aslında elim boş gitmek istememişim. Buradan bir şey alıp öyle gidecektim. Ne alsam bilmem ki...”

Bir yandan elini cebine sokup kaç parası olduğunu yoklayarak anlamaya çalıştı.

“Şöyle ufak bir şişe limon kolonyası örneğin... ya da ne bileyim, tıraş köpüğü falan...”

“Bakın ne diyeceğim... Birazdan oranın siparişlerini göndermem gerek ama dediğim gibi, servis yapan çocuk bankadan dönmedi. Gerçi kapıcılarına da haber verebilirim ama adam her zaman kahvede. Ara ki bulasın! Siz nasıl olsa oraya gidiyorsunuz. Siparişlerini de götürürsünüz belki; ağır değil, bakın işte burada.”

“Evet evet, tabii, götürürüm. Neden olmasın?”

Son kuruşuna kadar saydığı harçlığı ancak küçük bir kolonya şişesine yetti. Neymiş efendim, olmayan amcasına armağan götürecekmiş! Peh! Market görevlisine hava atayım derken sayılı harçlığından da olmuştu!

Kolonya şişesini ve market görevlisinin beş numaralı daireye götürülmek üzere önceden hazırlamış olduğu sipariş torbasını yanına alıp marketten çıktı.

Karşı kaldırıma geçti, arabaya doğru yürüdü. Biraz bekledi. Derken Sedat Amca göründü. Bu kez yüzü gülüyordu. Elindeki kâğıdı sevinçle Evren'e salladı:

“Yaşsa sen, ne iyiakılettin! Bak, Altay Şen'in imzasını aldım! Ben kapıyı çalıp imza istediğimi söyleyince önce çok şaşırdı. Onu bu adreste nasıl bulduğumu sordu. Ben de senin söylediğin gibi, onu binaya girerken görüp izlediğimi söyledim.”

Sedat Amca arabaya geçip otururken hâlâ konuşuyordu.

“İşin ilginç yanı, hani geçen gün burada sizi beklerken binadan iki kişi çıktığını görmüştüm ya... O kişi meğer Altay Şen değil miymiş!”

“Nee? Bunu kendisi mi söyledi?”

“Hayır, ben anladım. Üzerinde aynı ceket vardı. Ceketini görür görmez tanıdım!”

“Her iki evin kapısını da çaldın mı?”

“Hayır, gerekmedi. Altay Şen yedinci dairededi. Onu bulunca artık öbür daireye bakmama gerek kalmamıştı, ben de döndüm.”

Evren, Sedat Amca'ya az sonra döneceğini söyleyerek binaya girdi. Bütün bunların ne anlama geldiğini düşününce düşünce asansöre bindi. Tarihçinin evinde de kimse olup olmadığını kendisinin kontrol etmesi gerekiyordu. Zaten buraya gelmesinin nedeni buydu.

Asansör üçüncü katta durdu. Evren yüreği ağzında, asansörden çıkıp beş numaralı daireye doğru yöneldi. O da ne? Kapı aralıktı! İçerden konuşmalar geliyordu.

“Haydi, toparlanın, buradan gidiyoruz.”

“Bu ne telaş patron? Hani adamı birkaç gün burada tutacaktık?”

“Ben ne diyorsam onu yapın. Beni izliyorlar. Az önce garip bir adam geldi, hayranımmış! Beni nasıl bulduğunu sorunca, ‘sizi izledim’ dedi. Salak herif! Bari daha doğru dürüst bir masal uydursaydı. Ben şu banka işi hallolacak diye sabahtan beri bekliyorum, hiç dışarıya çıkmadım. Bu herif nerden izimi buldu bilmiyorum, ama bu işe çok kıl oldum. Fırla çabuk, arabayı çıkar.”

Evren ne olduğunu bile anlayamadan aralık olan kapı ardına kadar açıldı. Kapıdan aceleyle çıkan yeşil bereli adam Evren’e bütün hızıyla çarptı.

“Hey, bu da kim?”

Çarpmanın şiddetiyle Evren’in gözlüğü düşüp kırıldı, başındaki kasket yana kaydı. Market torbası da elinden fırladı.

“Hey, ben bu çocuğu tanıyorum. Her kapının ardında karşıma çıkan baş belası bu.”

Altay Şen ya da Oğuzcan Selimoğlu gürültü üzerine kapağa geldi.

“Ne oluyor burada?”

“Bak, bizim tavşan kendi ayağıyla tilki yuvasına girdi.”

“Size acele etmeniz gerektiğini söylemiştim. Haydi, kıpırdayın. Öbür ufaklıklar da buraya doluşmadan toparlanıp gidelim.”

Yeşil bereli adam vakit kaybetmeden cebinden çıkardığı spreyi Evren’in yüzüne sıktı. Evren baygın halde yere yuvarlandı.

Evren Nereye Kayboldu?

Evren son ders saatinde de dönmeyince Yener iyice meraklandı. Selin’le Elife kaş göz işaretiyle dersten sonra beklemlerini söyledi.

Zil çaldığında bir araya geldiler.

“Evren’i çok merak ediyorum. Çoktan dönmesi gerekirdi.”

“Belki hâlâ araştırıyordu.”

“Belki de acıkıp çoktan eve dönmüş, şimdi televizyon karşısında bir şeyler atıştırıyordu.”

“Bakın, kendimizi kandırmayalım. Kaçırıldığını gördüğümüz kişiler ortalarda dolaşiyor diye, böyle bir olay gerçekte yokmuş gibi davranamayız. Bu işin gerisinde çok ciddi olaylar dönüyor. Evren’in başına bir şey gelmiş olmasından korkuyorum.”

Selin, Yener kadar endişeli değildi.

“Nerden çıkarıyorsun bunları? Başına bir iş gelmiş olsa Sedat Amca bize haber verirdi.”

“Nasıl verecek? Senin cebinde telefon mu var? Hem belki Evren’in tehlikede olduğunu bilmiyordur.”

Elif duruma el koydu.

“Bakın, neden Sedat Amca’ya telefon etmiyoruz? Durumu öğrenip rahatlarız.”

Hemen kapıdaki görevlinin kulübesine koştular. Bekçi Hidayet Amca başları sıkıştığında öğrencilere oradaki telefonu kullanmaları için izin verirdi.

“Aloo? Aloo Sedat Amca? Nerdesin?”

Selin, Sedat Amca’nın yanıtını yanı başında heyecanla bekleyen arkadaşlarına ilettiler:

“Binanın önünde bekliyormuş.”

Yener atıldı:

“Sorsana peki, Evren yanında mıymış?”

Selin, Evren’i sordu. Sedat Amca’nın yanıtı can sıkıcıydı. Hemen duyduklarını arkadaşlarına aktardı:

“Evren’in hâlâ o binada olduğunu söylüyor. Sedat Amca kaç saattir kapıda bekliyormuş.”

Yener’in yüreğine bir bıçak saplandı sanki. Ortalarda tehlikeli bir şeyler döndüğünü hissetti. Tarihçi evde bile olsa Evren’in bunca saat orada işi neydi ki? Çoktan dönmüş olması gerekirdi.

“Sorsana, kapıdan giren ya da çıkan kimse görmüş mü?”

Sedat Amca’nın yanıtını duyunca Selin’in yüzü bembeyaz kesildi.

“Daha önce kapıdan çıkarken gördüğü kişiler çıkmış önce. Biri o karışık desenli ceket giyen Altay Şen, öteki de kiremit rengi pardösülü bir kadın. Daha sonra iki kişi daha çıkmış. O ikisi çarşafa sarılı bir halı taşıyorlarmış. Daha sonra çıkanlardan pek emin değilmiş.”

“Ne demek oluyor bu?”

Selin tekrar sordu, Sedat Amca yine anlaşılmaz bir şeyler söyledi.

“Yani yine Altay Şen çıkmışmış, ama onun içeri girdiğini görmediğini söylüyor. Gözünde banda benzer geniş bir gözlük, yanında da biri varmış; kol kola yürüyorlarmış.”

“Nereye gitmişler, görmüş mü? Çabuk sor.”

Yener heyecandan buz kesmişti sanki. Ortada garip bir şeyler dönüyordu, ancak onlar çözümlere çok uzaktaydılar. Büyük olasılıkla Sedat Amca’nın halı zannettiği paket Evren’in baygın gövdesiydi!..

Selin yanıtı aldığı anda şaşkınlıktan elindeki ahizeyi düşürdü.

“Hepsi bir minibüse doluşup gitmişler.”

“Nereye? Sorsana, nereye?”

Selin düşürdüğü ahizeyi kordonundan çekip tekrar eline aldı. Neyse ki hat kapanmamıştı.

“Bilmiyor. Gaza basıp gitmişler. ‘Ne yapayım, Evren’i beklemeye devam edeyim mi?’ diye soruyor.”

“Söyle bizi beklesin. Bir taksiye atlayıp hemen oraya geliyoruz.”

Çocuklar az sonra oraya ulaştılar, taksiden aceleyle inip cipe koştular. Sedat Amca merak içinde onları bekliyordu; yine koşuyor olmalarıyla ilgili yeni bir espri üretmek aklına gelmedi.

“Ne oldu çocuklar? Bir aksilik mi var yoksa?”

Selin ağzından kaçırıldı.

“Evren’i kaçırdılar!”

Selin’in bu sözleri üzerine üçü de aynı şeyi düşündü: Bu, aynı hafta içinde üçüncü kaçırılma olayıydı! Ancak ilk kez

olay gözlerinin önünde olmamıştı! Sedat Amca ise şaşkınlıktan dilini yutmuş gibi çocuklara bakakalmıştı.

Yener serinkanlılığını korumaya çalışarak bir plan yapmaya girişti.

“Biraz düşünelim. Bunlar nereye gitmiş olabilirler?”

“Altay Şen’in evine!”

“Oğuzcan Selimoğlu’nun çiftlik evine!”

Yener duruma hemen bir çözüm getirdi.

“Bakın, Oğuzcan Selimoğlu’nun çiftlik evinin nerede olduğunu bilmiyoruz, ama Altay Şen’in evini biliyoruz. O zaman önce orayı araştırmakla işe başlayalım.”

Kısa bir süre sonra Altay Şen’in kapısının önündeydiler. Heyecan içinde zili çaldılar. Altay Şen’i evde bulacaklarından hepsi kuşkuluydu. Her iki Altay Şen’in de minibüse binip gittiğini gördüğünü Sedat Amca telefonda zaten söylemişti.

Kapıyı Fatoş Hanım açtı.

“Aaa, siz misiniz çocuklar? Hoş geldiniz. Altay Şen’i arıyorsanız, evde yok.”

Bunu biliyorlardı zaten. Ama Yener’in sormak istediği başka şeyler vardı.

“Dün geldiğimizde... yani hani siz çılgık atmıştınız... haydutlar... maskeli haydutlar gelmişti...”

Fatoş Hanım gülmeye başladı.

“Ah! Çok hoşsunuz! Siz de mi benim gibi aldandınız?”

Kadının gülmesi Selin’in sinirine dokundu. Biraz sert bir tonda konuştu.

“Neye aldanmışsınız?”

“O maskeli adamlar... Altay Bey’in son klibiyle ilgili bir çalışmamış. Prova yapıyorlarmış, ben nerden bileyim?”

Sanatçılar maskeleriyle paldır küldür eve dalınca ödüm patladı. Korkudan düşüp başımı bir yere vurdum herhalde. Bir süre baygın kalmışım.”

“O gösterinin klip çalışması olduğunu kim söyledi?”

“Altay Bey’in kendisi. Düşünün, benim içerde baygın yatığımı bile fark etmemiş. Kendime geldiğimde Altay Bey’i salonda telefonla konuşurken buldum. Para işlerinden söz ediyordu. Para mı çekecekmiş, yatıracak mıymış ne... Sizler de o arada röportajı bitirip gitmişsiniz herhalde. Anlayacağınız, çok gülünç duruma düşmüşüm çocuklar. Neyse, Altay Şen üzerinde durmadı. Zaten neden bilmem, çok sinirliydi, benimle pek ilgilenmedi. O sinirle akşamki programına çıkmaz sanıyordum, ama bir şey söylemeden çıkıp gitti.”

Yener birden hatırlamış gibi sordu:

“Aa, şey, sizin şu bahçıvan nerede? Bizim bahçede gül bitleriyle ilgili bir sorunumuz var da, ona akıl danışacaktım.”

Fatoş Hanım bahçıvandan söz edildiğini duyunca adamdan hoşlanmadığını belirten bir ifadeyle yanıtladı.

“Altay Bey ona neden maaş verir bilmem. Bence o adamın bahçe işinden anladığı yok! Dün bir ara geldi, çalışır gibi yaptı, sonra yine toz oldu ortadan.”

Selin yanıt almamayı umarak çekine çekine sordu:

“Bu bahçıvan nerede oturuyor?”

Selin’in korktuğu başına geldi. Fatoş Hanım, bahçıvanın adresini biliyordu.

“Bir dakika bakayım, şuralarda bir yere yazmıştım.”

Telefon rehberini karıştırdı, sayfaların arasından bir kâğıt parçası yere düştü. Eğilip aldı.

“Hah, işte bu! Not almak isterseniz, burada kâğıt kalem var.”

Adrese göz attıklarında not almaya gerek olmadığını gördüler. Adres çok iyi bildikleri bir yerdi! Oğuzcan Selimoğlu’nun adresi! Dördüncü kat, yedi numaralı daire!

Çocuklar kapıdan çıktıklarında sersemlemiş gibiydiler. Yener şaşkın bir ifadeyle konuştu:

“Altay Şen ve benzeri birlikte mi çalışıyorlar yoksa? Peki ama sahte kaçırma gösterileriyle ne yapmak istiyor bunlar?”

Selin söze karıştı:

“Bence bu gösterilerin arkasında çok önemli bir şeyler dönüyor. Ne olduğunu bulmak zorundayız. Yoksa bu gözü dönmüş adamlar...”

Selin sözünü tamamlayamadı. “Yoksa Evren’i öldürürler!” diyecekti ama dili varmadı.

İlk kez arabaya ağır adımlarla yürüyerek gittiler. Sedat Amca o kadar endişeliydi ki, aynı gün ikinci kez çocukların koşup koşmadıklarıyla ilgilenmedi.

“Söyleyin çocuklar, bir ipucu var mı?”

“İşler yine karıştı Sedat Amca. Evren’in kaçırıldığını anlayınca hemen buraya koştuk, ama aslında önce o binayı incelemeliydik. Yeşil bereli adam da adres olarak orayı vermiş. Tekrar oraya dönüp biraz araştırma yapalım. Caddenin karşısındaki market sahibiyle konuşalım. Belki bir şeyler biliyordur. Apartmanın kapıcısına da soralım. Dairenin gerçek sahibinin yeşil bereli adam mı, yoksa Oğuzcan Selimoğlu mu olduğunu biliyor olabilir.”

Selin umudunu yitirmiş bir sesle konuştu.

“Bunun önemi yok ki! Bizim asıl çiftlik evinin adresini bulmamız gerek. Bence Evren’i oraya götürmüşlerdir.”

Elif'in sesi Selin'inkinden de umutsuzdu.

"Peki ama Evren'den ne istiyor bu adamlar?"

"Bilmiyoruz, ama öğreneceğiz. Üzölmeyin kızlar, akşam olmadan Evren evine dönmüş olacak."

Arkadaşlarının neredeyse ağlamak üzere olduğunu fark edince Yener kendinden emin bir ses tonuyla onları teselli etti. Ama aslında görüldüğü kadar emin değildi. Evren'i kurtarmak bir yana, izini nasıl bulacaklarını bile bilmiyordu. Bıraksalar o da hüngür hüngür ağlayabilirdi!

Eğer Evren gece eve dönmezse her şey ortaya çıkacak ve hepsinin başı derde girecekti.

O arada Evren'in başına neler geleceğı ise meçhuldü!

Evren'in Karanlık Yolculuğu

Evren gözlerini açtığında önce nerede olduğunu anlayamadı. Çevre kapkaranlıktı. Karanlığın nedenini çözmekte gecikmedi: Gözleri bağlıydı. Ellerini, kollarını oynatmaya çalıştı, o zaman onların da bağlı olduğunu fark etti. Üstelik ses çıkarmaması için ağzını da bantlamışlardı! Neyse, hiç olmazsa hayattaydı, buna sevindi!

Onu nereye götürüyorlardı acaba? Sarsıntıdan bir arabada olduğunu tahmin etti. Konuşanların seslerinden anladığına göre bir arabaya sığamayacak kadar kalabalıktilar. Öyleyse minibüs ya da otobüs gibi büyük bir araçta olmalıydılar. Ayıldığını belli etmemek için yerinden kıpırdamadan konuşmaları dinledi.

“Aptal Suat! Bugün de banka işini halledemezsen seni geberteceğim.”

Oğuzcan Selimoğlu'nun mu, yoksa Altay Şen'in mi konuştuğunu ayırt edemedi. Ama onu yanıtlayan şu cırlak kadının sesiydi.

“Aa, şekerim, onun ne suçu var? O geri zekâlı banka müdürü dün zorluk çıkarmasaydı işimiz çoktan biterdi. Şimdi palmyelerle dolu bir sahilde bikinimi giymiş, güneşleniyor olurdum.”

“Saçmalama! Daha bir hafta gazino programına çıkmak zorundayım. Anlaşma bitene kadar sabret. Hem ceset bulunduğunda benim de buralarda olmam gerek. Her şeyin ortaya çıkmasını mı istiyorsun?”

“Sen çok zeki adamsın hayatım, nasıl olsa yine her şeyi yoluna koyarsın. Bu çocuğu ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Çocuk işimize yaramaz. Gereğinden fazla şey biliyor. Öbür herifle aynı anda ortadan kaldıracajım.”

“Herifi öldür ama çocuğa yazık canım. O iğrenç okulda okuyup ders çalışmak zorunda olduğuna göre zaten çok eziyet çekiyor olmalı.”

“Sen de amma yufka yüreklisin.”

Başka bir adam söze karıştı.

“Suat çocukların elinden teybini falan çekip aldığında Selma’yı görecektin. Neredeyse hüngür hüngür ağlayacaktı. Yok efendim, ‘bırak çocukları’ falan... Neyse, Suat sıkı adam çıktı, hiç olmazsa ellerinden aletlerini alıp havuza attı. Kullansınlar bakalım.”

Suat denen adam böbürlenerek söze karıştı.

“Hele bunun yalvarmasını görecektin! Yok harçlığıyla almışmış falan.”

Evren cihazının akıbetini de böylece öğrenmiş oldu. İçi cızladı. Yeni bir tane almak için iki yıl beklemesi gerekecekti. Sonra da, eğer yaşayıp da bu iki yılı görebilirse, bütün harçlığını yeni bir teyp almak için biriktirmeye çoktan razı olacağını düşündü.

Yana doğru hafifçe bükülerek elini cebine sokmaya çalıştı. İplerinden kurtulmaya yarayacak kesici bir alet bulabilmeyi umuyordu, ama cebinde yalnızca mendili vardı.

O sırada adamlardan birinin ondan söz ettiğini duyunca kıpırdamayı kesti. Nefessiz bekledi. Mendili cebine tekrar koyamadığından, büküp elinde gizlemeye çalıştı.

“Baksana, bu çocuk hâlâ uyanmadı. Spreyi fazla kaçırmış olmayasın?”

“Yok yahu! Bir dozluk sıktım.”

“Fatoş Hanım’a birkaç kez sıktınız, kadın zor uyandı val-laha! Geberip gidecekti.”

“Ne söylenip duruyorsun? Bayıltıcının nasıl kullanılacağını bilsem zaten narkozitör olurum.”

“Sana da doktor önlüğü pek yakışır mı hani...”

“Hadi ya! Kesin şamatayı. Zaten üç yıl boyunca yeterince beyaz önlüklü gördüm, yetti artık. Hayatımın bunca yılını verdim. Şimdi sıra her şeyi geri alma bölümüne geldi.”

Kadın cilveli cilveli konuştu:

“Bu bölümün içinde ben de varım değil mi hayatım?”

Altay Şen ya da Oğuzcan Selimoğlu duymazlıktan geldi. Kadını yanıtlamak yerine arabayı kullanana seslendi:

“Daha gelmedik mi? Biraz hızlansana ağır herif! Suat’la dönüp daha para işini halledeceğiz. Ha!.. Bir de bu baş belası herifle çocuğu bırakıp sayın tarihçimizi evine geri götürmek zorundayız.”

“Ya moruk bunları görürse?..”

“Sağ kalmak istiyorsa görmemesi onun için hayırlı olur. Yaşlı diye saygı duyduk, işe karıştırmamak için çiftlik evine tatile yolladık. Daha ne istiyor? Şimdi çiftlik evi bize lazım. Fazla sorun çıkarmadan kendi evine dönsün artık.”

Evren birinin kendine iyice yaklaştığını hissetti, nefesini neredeyse yüzünde duyuyordu.

“Baksanıza, çocuğun gözünü bağlı tutarsanız ayıldığını nasıl anlayacaksınız?”

Kadının bu sorusu üzerine Evren sağ kalçasına okkalı bir tekme yedi.

“Ahhh!”

“İşte bak güzelim, uyanmış. Her işin bir adabı var, değil mi? Merak etme, konuştuklarımızı duymuş olsa bile işine yaramaz. Paraya ulaştığımız anda, artık ikisine de ihtiyacımız kalmayacak. Para öğleden sonra hazır olacak. Dönüşte sen de benimle geliyorsun, Suat. Şu işi bitir artık.”

Araba birden durdu.

“Geldik!”

Biri Evren’in ayaklarını çözdü. Düşürürcesine iterek arabadan indirdi.

“Haydi yürü, çabuk ol! Gir şuraya!”

Elleri ve gözleri hâlâ bağlıydı. Kimsenin o sırada ona bakmadığını umarak elini açtı. Serbest kalan mendil yere düştü.

Adam Evren’i itekleyerek içeriye soktu ve bir saman yığınının üzerine attı. Evren birinin daha yuvarlanarak hemen yanı başına düştüğünü hissetti. Sonra kapı hızla kapandı ve sessizlik oldu.

Yanındaki ses çıkarmadığına göre ya baygındı, ya onun da konuşmaması için ağzı bantlanmıştı.

O sırada dışardan çok tanıdık bir ses duyuldu:

“Bu ne iştir canım? Gelişimiz acele, gidişimiz acele... Ben bu yaşta bu telaşa dayanamam yahu!”

Tarihçi Osman Bey’in sesiydi bu. Az sonra araba kapısı hızla kapandı ve giderek uzaklaşan motor gürültüsü duyuldu. Etraf yine sessizliğe gömüldü.

Evren nerede olduğunu, yanındaki adamın kim olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği, eğer Yener'in annesi o gün parayı teslim ederse, kendinin ve yanındaki kişinin öldürüleceğiydi.

“Seher Hanım, sen Yener'in annesi olduğuna göre akıllı kadınsındır. Şu parayı kaptırma ha!” diye dua etti.

Tarihçinin Evine Ziyaret

Çocuklar cipe doluşup tekrar Oğuzcan Selimoğlu' nun adresine gittiler. Arabadan inmeden önce aralarında iş bölümü yaptılar. Selin'le Elif market sahibiyle, Yener ise apartman kapıcısıyla konuşacaktı.

Sedat Amca ise her zamanki gibi binayı gözleyecek ve giren çıkan olup olmadığına bakacaktı.

Selin'le Elif markete girmişlerdi ki, karşılarında hiç beklemedikleri biri çıktı. Gökhan buzdolabını açmış, dondurma kutularının arasından sevdiği çeşidi bulmaya çalışıyordu.

Kızlar kendilerini fark ettirmeden oradan uzaklaşmak istedilerse de Gökhan onları hemen gördü.

“Hey, nereye kızlar?” diye seslendi. “Yarın cumartesi. Sinemaya gidelim mi?”

Selin, Gökhan'ın bu yılışık haline sinir oldu.

“Seninle sinemaya adımımı bile atmam!”

Gökhan pişkin bir tavırla ortaya yeni fikirler attı:

“O zaman DVD seyrederez. Bizim evde bir tane var, yeni aldık. Hangi filmi görmek isterseniz alın gelin.”

Bu kez Elif yanıtladı:

“Bizim yapacak başka önemli işlerimiz var.”

“Ya, öyle mi? Neymiş bu önemli işler? Dikiş-nakış kursuna mı gideceksiniz? Belki işlerinizin arasında berberde ağda yaptırmak da vardır. Sahi, söylesenize, siz kızlar şu ağdaya nasıl katlanıyorsunuz?”

Selin sinirlenmemeye çalışarak sözcüklerini tane tane seçti:

“Bak, sana katlanmak ağdaya katlanmaktan bile zor. Sınıfta sabrımızı önce seninle deniyoruz, o zaman ağda bile çok daha kolay geliyor.”

Gökhan aptal aptal Selin’in yüzüne bakakaldı.

“Nasıl yani?”

Elif, Selin’i kolundan çekiştirerek sürüklemeye çalıştı.

“Bırak şu büyümemiş çocuğu. Boşa zaman harcıyoruz. Evren’i bir an önce bulmalıyız. Saat beşe kadar evde olmam gerek.”

Elif’in sözlerini duyunca Gökhan’ın gözleri sevinçle parladı.

“Aaa, demek saklambaç oynuyorsunuz. Gidip kendi mahallenizde oynasanıza. Tarihçinin burada oturduğunu duyalı beri bu mahalleden çıkmıyorsunuz. Adamın çevresinde dolaşarak fazladan not koparacağınızı mı sanıyorsunuz?”

Selin, Gökhan’ın tavrına iyice sinirlendi. Alaylı bir tavırla onu yanıtladı:

“Biz onun için gelmedik. Tarihçinin yeğeni Oğuzcan Selimoğlu da burada oturuyor, ondan imza istemek için geldik.”

“Ay ne aptal şeysiniz siz! O adam burada değil ki... Saatler önce gitti.”

Gökhan'ın söylediklerini duyan kızların az önceki sert tavırları derhal değişti. Gökhan'ın ağzından bildiklerini alabilmek için onu pohpohlamaya giriştiler.

“Aaa, sen nereden biliyorsun bakalım?”

“Minibüsünü bizim evin önünde bırakıyor da ordan biliyorum. Hem de bu sefer ellerinde eşyalarla kalabalık bir grup binip gittiler.”

“Sen akıllı çocuksun. Şimdi şıp diye nereye gittiklerini de bilirsin valla.”

“Tabii ki biliyorum. Adamın çiftlik evine gittiler.”

“Canım, onu biz de tahmin edebiliriz. Önemli olan çiftlik evinin nerede olduğunu bilmek.”

Gökhan kızların onunla ilgilenmesinden hoşlanarak, konuşmayı elinden geldiğince uzatabilmek için hafızasını zorladı.

“Bir dakika, düşüneyim bakayım. Arabaya binerlerken bir şeyler konuşuyorlardı. Kazlıköy mü, Sazlıköy mü ne dediler. Onu tam olarak anlayamadım ama ‘Eğer paralı yoldan gidersek yarım saat sürer’ dediler.”

Selin’le Elif, Gökhan’dan öğrenebilecekleri her şeyi duyduklarından emin olunca aceleyle “Hoşça kal” deyip marketten fırladılar.

Gökhan şaşkın şaşkın arkalarından bakakaldı.

“Bu kızları da anlamak mümkün değil. Ne dengesiz şeyler!”

Omuzlarını silkip önündeki buzdolabının kapağını açtı ve dondurmaları incelemeye devam etti.

Kızlar market sahibini bulmak üzere yanından ayrılınca Yener de kapıcıyı aramaya koyulmuştu. Adam evde yoktu, kapıyı karısı açtı.

“Bu saatte evde durmaz. Yine kahveye gitmiştir kör olasıca.”

Yener kadının ağzından laf almaya çalıştı.

“Sizin bu binada Altay Şen oturuyormuş, doğru mu?”

“He ya, arada sırada gider gelir.”

Anlaşılan kadın Oğuzcan Selimoğlu’nu gerçek Altay Şen sanıyordu. Yoksa gerçekten de Altay Şen buraya geliyor muydu? Öyle ya, Oğuzcan Selimoğlu’nu tehdit ettiğine göre ara sıra bu eve uğruyor olabilirdi.

“Adamın şehir dışında bir çiftlik evi varmış. Nerede olduğunu biliyor musunuz?”

“Ne bilem?.. Söyler... Fazla konuşmaz.”

Yener kadının bir şey bilmediğini ve orada oyalanmanın boşa zaman kaybı olduğunu düşündü.

Kapıcı dairesinden çıkıp asansöre bindi. Üçüncü katın düğmesine bastı. Hem beşinci, hem de yedinci dairenin kapısını sırayla çalmaya niyetliydi. Eğer evde biri varsa ne yapıp edip Evren’in nerede olduğunu öğrenmek zorundaydı.

Sabırsız bir tavırla saatine göz attı. Saat ikiyi geçiyordu! Annesi genellikle okuldan döndüğü ilk birkaç saat evi aramazdı. Ama saat beşe doğru telefon ettiğinde Yener’i ille de evde bulmak isterdi. Eğer beşten sonra bir yere gitmesi gerekiyorsa, Yener annesine mutlaka haber verirdi.

Ama asıl cümbüş Evren’in eve dönmediği anlaşılınca kopacaktı. Acele etmeliydi. Kızların market sahibiyle yapacakları konuşmadan iyi haberlerle dönmesini diledi.

Bir dileği de çaldığı beş numaralı dairenin kapısının açılmasıydı. Bu kez şansı yaver gitti ve kapı açıldı.

Kapıyı açan, tarih öğretmeni Osman Bey’di...

Çiftlik Evine Doğru Yola Çıkılıyor

Yener tarih öğretmeninin tatilde olduğunu ve evde kim-
senin bulunmadığını sanıyordu. Kapı açılınca çok şaşırdı.

“Aaa, merhaba öğretmenim! Ben Yener, hatırladınız mı?
7 B'den.”

“Hoş geldin oğlum. Bu saatte burda ne işin var senin?”

“Şey... Sabah Evren size uğrayacaktı. Onu gördünüz
mü?”

“Kimseyi görmedim. Zaten eve döneli bir saat ancak ol-
muştur. Yeğenimin çiftlik evindeydim.”

“Yeğeninizin çiftlik evi nerede?”

“Sessiz, sakın bir köyde. Israrla yeğenim götürmüştü
beni oraya. ‘Olmaz, sınavım var, gidemem’ dedikçe nere-
deyse sürükleyerek götürecekti. Neymiş o, tatile ihtiyacım
varmış. Neyse, çaresiz peki dedim. Gittiğimde çarşambaydı
galiba. Tam çevreye alışmaya, iyi vakit geçirmeye başlamış-
tım ki, bugün haber bile vermeden geldi, apar topar arabaya
bindirip eve geri getirdi. Bir açıklamada da bulunmadı. Çok
acelesi varmış efendim, yanındaki adamın acilen bankaya
gitmesi gerekiyormuş. Bu çocuğu hiç anlamıyorum. Son za-
manlarda dengesi iyice bozuldu. Arkadaşını da öteden beri

beğenmem. Bereyle dolaşan saygısız bir adam. Kafası kelse kel... Her yere bere giyilir mi?”

Yener kim bilir ne zamandır dertleşmek için birilerini arayan yaşlı adamı, sözünü kestiği için darıltmaktan çekinerek araya girdi:

“Bakın, sizinle uzun uzun konuşmak isterdim, ama vakitimiz yok. Çiftlik evinin adresini soracaktım...”

Yaşlı adamın söyleyecekleri bitmemişti, yeğeninden yakınmayı sürdürdü:

“Aslında benim yeğenim böyle değildi. Eskiden çok uyumlu, çok şeker bir çocuktü. Sonra birden değişti. Üç yıldır yurt dışındaydı, anlaşılan orası onu kötü etkiledi. O yokken dairesini de o kel kafalı arkadaşına vermiş kullanması için. Yeğenim yurt dışından döndüğünde gözümün miyopu mu ilerlemişti ne, vallahi tanıyamadım, sanki bambaşka biriydi. Ardından bir de şu Altay Şen çıktı ortaya. Tehditler falan... Çocuğun dengesi iyice bozuldu.”

“Şeyi, adresi soruyordum. Çiftlik evinin adresini...”

“Valla adresi pek iyi bilmiyorum çocuğum. Beni arabayla götürüp getirdiler. Ben de bir şey sormadım. Zaten şu sıralar yeğenim pek sinirli. Bir şey sorulmuyor ki!”

Yener, Fatoş Hanım’ın da az önce Altay Şen’in sinirli olduğunu söylediğini hatırladı. Yoksa ortada bir tek Altay Şen mi vardı? Belki Oğuzcan Selimoğlu da, gerçek Altay Şen’in ta kendisiydi!

Peki ama böyle bir planda Altay Şen’in ne gibi bir çıkarı olabilirdi ki?

“En azından çevreyi hatırlıyor olmalısınız. Biraz evin bulunduğu bölgeden söz eder misiniz?”

“Çiftliğe giderken bir göl kıyısından geçtiğimizi hatırlıyorum. Gölü geçince bir köye geldik. Köyün çıkışındaydı sanırım. Beyaz boyalı bir evdi. Hah! Köyün adını hatırladım. Kayıklıgöl... Yok yok, değil. Sazlıklığöl müydü yoksa? Ay şaşırdım valla! Bir de evin yakınında tarihi bir Bizans sarnıcı vardı. Aslında bir gün oraya bir sınıf gezisi düzenlemeliyiz. O sarnıcı hepiniz görmelisiniz. Neyse işte, sık sık civarda yürüyüş yaptım. Öyle iyi geldi ki... Aslında yeğenim haklıymış; epey yorulmuşum, dinlenmeye ihtiyacım varmış. Ama bugün neden beni böyle apar topar getirip eve bıraktı anlamadım. Bir de işin garibi, geldiğimde evi darmadağınık buldum. Ben titiz ve düzenli bir adamımdır. Baksana Allah aşkına, ben evi böyle bırakmış olabilir miyim?”

Yener başını uzatıp içeriye baktı. Evin hali, annesi Seher Hanım'ın, odasını artık toplaması gerektiğini hatırlattığı zamanki görüntüsünü andırıyordu. Yerde camı kırılmış bir gözlük görünce uzanıp aldı ve tarih öğretmenine uzattı.

“Bakın, gözlüğünüz kırılmış.”

Tarihçi gözlüğü eline alıp inceledi.

“Bu gözlük benim değil! Bak, işte şuradaki kasket de benim değil. Ya bu gazeteler ne oluyor? Her yer gazete dolu. Ben ne zaman almışım bunca gazeteyi, hiç hatırlamıyorum. Artık emekliye ayrılısam iyi olacak galiba. Son günlerde kafam iyice karışmaya başladı.”

“Sizin değilse ben bunları alayım. Size daha sonra tekrar uğrarım. Şimdilik hoşça kalın.”

Yener kırık gözlükle kasketi aldı, koşarak merdivenlerden indi. Asansörü beklemeye sabredemeyecek kadar acelesi vardı.

Arabaya ulaştığında Selin’le Elif’in de çoktan gelmiş, onu bekliyor olduklarını gördü.

“Merak ettik. Neredeyse çıkıp bakacaktık.”

“şunlara baksanıza kızlar, bu gözlükle kasketi tanıyan var mı? Tarih ğretmeninin evindeydi ve o bunların kendine ait olmadığını söyledi. Haydutlardan birinin olabilir mi?”

Sedat Amca gözlükle kasketi hemen tanıdı.

“Bir dakika! Benden de şphelenmiyorsunuz herhalde. Çünkü onlar benim!”

 ocuk soran bakışlarını Sedat Amca’nın yüzüne dikince Sedat Amca açıklamak zorunda kaldı:

“Yani onlar torpido gzndeydi. Ben Altay şen’den imza almak için yukarıya çıktığında Evren de bunları bulup takmış. Bir şey demedim, ocuk eğleniyor diye düşündüm. Ama Evren taktığında gözlük sağlamdı! Ne olmuş, niye kırılmış acaba?”

Yener düşünceli bir sesle:

“Evren kaçırıldığı sırada bunları düşürmüş olmalı. Demek Evren tarihçinin evindeydi... Peki ama neden Evren’i burada saklamak yerine alıp çiftlik evine götürdüler acaba? Nasıl olsa tarihçinin evi boştu. Kimse saygın bir öğretmenin evinde birinin tutsak edildiğini aklına bile getirmezdi.”

Elif, Yener’in sözünü kesti.

“Bunları daha sonra düşünürüz. şimdi bir an önce şu çiftlik evini bulalım. Selin’le ben çiftlik evinin bulunduğu yerin adını yaklaşık olarak ğrendik. Kimden öğrendiğimizi sorma ama! Kazlıköy m, Sazlıköy m ne, öyle bir yerdeymiş. Paralı yoldan gidildiğinde yarım saatlik mesafedeymiş.

Hepsi aynı anda kol saatlerine baktılar.

“Gidersek geç kalabiliriz, evden bizi merak ederler. Gitmezsek Evren’i kurtaramayız...”

Sedat Amca söze karıştı.

“Çocuklar, bu polisin işi. En yakın karakola haber verelim. Böylece hepiniz zamanında eve dönebilirsiniz.”

Üç çocuk da aynı anda itiraz etti.

“Evdekiler merak edene kadar daha birkaç saat zamanımız var. O arada çiftlik evine ulaşır, Evren’i bu haydutların elinden kurtarmış oluruz. O zaman hem ailelerimize, hem polise her şeyi anlatırız. Şimdi polise ne söyleyebiliriz ki? Evren’in çiftlik evinde olduğuna dair elimizde kesin bir delil bile yok. Çene yaparak vakit kaybedeceğimize bir an önce yola çıkalım.”

Sedat Amca sıkıntılı bir sesle söylendi:

“İnşallah tahmin ettiğiniz gibi Evren’i orada buluruz. Yoksa sizinle birlikte benim de başım derde girecek. Üstelik işsiz de kalacağım.”

Yener, kızların elde ettiğı ipuçlarına kendi öğrendiklerini de ekledi.

“Sedat Amca, paralı yolun geçtiğı bölgelerin hangisinde bir göl var? O çevrede Selin’le Elif’in edindiğı bilgiye göre Kazlıköy ya da Sazlıköy, benim tarihçiden edindiğim bilgiye göre de ya Kayıklıgöl ya da Sazlıklıgöl diye bir yer olmalı. Köy çıkışında beyaz bir evmiş.”

“Valla ne bileyim... Benim bildiğim, hem Kayıklıgöl diye bir yer var, hem de Sazlıköy diye. Üstelik ikisinin de yakınında göl var. Ama birbirine çok uzak mesafedeler. Eğer yanlış olan köye gidecek olursak, sonra dönüp ötekine gitmemiz bir saatten fazla zaman alır.”

Yener aydınlatıcı bir bilgi verebilme umuduyla devam etti:

“Ha, bir şey daha var. O çevrenin yakınında tarihi bir sarnıç varmış. Tarihçi orasının Bizanslılar zamanından kaldığını söyledi.”

“Hah! Şöyle söylesene... O sarnıcı biliyorum. Sazlıköy’dedir. Köyün yakınında bir göl var, adı da göl kıyısında biten sazlardan geliyor zaten.”

“Yaşa be Sedat Amca! Sen olmasan ne yapardık?”

Sedat Amca canı sıkılmış bir ses tonuyla Elif’in sözünü kesti.

“Önce evi bulalım da bana sonra teşekkür edin. Sazlıköy’e daha önce gitmiştim. Oradaki evler hep birbirine benzer.”

Çiftlik Evi Aranıyor

Yarım saat sonra gölü geçip köyün bitimine ulaştıklarında, Sedat Amca'nın ne demek istediğini anladılar. Çevrede beyaz renkte ve bakımlı birçok ev vardı. Hepsi tatil evi olarak yapılmıştı ve evlerin yanında hayvanların barınması için bir de ağılı olduğundan, çiftlik evi olarak anılıyorlardı.

“Hangi ev olduğunu nasıl bulacağız?”

Yener istemeye istemeye kızlara saati hatırlattı.

“Bakın, saat dörde geliyor. Birazdan ailelerimiz bizi merak etmeye başlar. Evren'in ailesine ne diyeceğiz? Önce bu konuyu halletmeliyiz. Eğer annesi evdeyse ve okuldan dönmediğini fark ederse hemen bizim evi arayacaktır. Beni de evde bulamayınca...”

“Bir planın var mı?”

“Evet! Annemden yardım isteyeceğim.”

“Çıldırдың mı sen? Annene nasıl söylersin? Kıyameti koparıp herkesi ayağa kaldırır, sonra söylemedi deme.”

“Merak etmeyin. Annem bana güvenir.”

Sedat Amca'nın cep telefonundan bankayı aradı.

“Anne?”

“Evet canım, ben de birazdan seni arayacaktım. İyi misin?”

“Ben evde değilim anne, onun için arıyorum. Bir işin peşindeyim.”

“Nasıl bir iş? Başın dertte mi yoksa?”

“Hayır anne, bana güven. Selin’le Elif de burada. Biraz gecikeceğiz. Sana haber vermek istedim.”

“Neredesin şimdi?”

“Daha sonra sana anlatacağım, söz veriyorum. Ama şimdi hiçbir şey sorma. Söz mü?”

“Beni meraklandırıyorsun. Kötü bir şey olmadığından emin misin?”

“Anne, bana güveniyor musun?”

“Evet oğlum.”

“O zaman güven ve bir şey sorma. Seni aramamın sebebi...”

“Evet?”

“Evren’in evini arayıp sana haber verdiğimizizi ve gecikeceğimizi söylediğimizi iletmen... Onlara söyle, merak etmesinler.”

“Tamam oğlum. Sana güveniyorum. Çok geç kalma ama...”

“Peki anne. Teşekkür ederim. Seni seviyorum.”

“Ben de canım. Ha, o konuyu merak ediyor musun?”

“Hangi konuyu anne?”

Yener’in aklında o kadar başka şeyler vardı ki, annesinin ne demek istediğini anlayamadı.

“Altay Şen konusunu...”

Yener bir an annesinin nasıl bir iş peşinde olduğunu bildiğini sandı. Sonra birden kendini topladı, annesinin neden söz ettiğini anladı.

“Evet anne, ne oldu? Parayı ödedin mi?”

“Sistemde arıza vardı, ödenemedi! Anlarsın ya!”

“Sen bir tanesin anneciğim!”

“Valla, bir tane miyim, bin parça mıyım bilmiyorum ama adam beni öldürecekti neredeyse. Neyse, akşam eve dönünce anlatırım, hoşça kal.”

Yener telefonu Selin’e uzatırken, o akşam sağ salım eve dönüp dönemeyeceklerini düşündü. Korkusunu diğerlerine belli etmek istemedi. İçinden, ‘İnşallah Evren’i bir an önce buluruz,’ diye geçirdi.

Selin’den sonra Elif de evi arayarak arkadaşlarıyla beraber olduğunu ve biraz gecikeceğini bildirdi.

“Şimdi ne yapacağız?”

“Burada bir sürü ev var. Hepsini tek tek aramaya kalkacak olursak çok zaman kaybederiz.”

“İkiye ayrılalım. Elif, Sedat Amca’yla gitsin, Selin benimle gelsin. İki yandan araŐtırmaya başlayalım.”

Selin atıldı.

“Peki ama ne arıyoruz? Yani evin, aradığımız çiftlik evi olduğunu nasıl anlayacağız?”

“Bilmiyorum. Gerekirse kapıların zillerini tek tek çalarız. Hava kararmadan Evren’i bulmak zorundayız.”

İkiye ayrıldılar. Sedat Amca’yla Elif sol tarafa dönüp karŐılarına ilk çıkan beyaz boyalı çiftlik evinin çevresinde dola nmaya başladılar.

Yener'le Selin ise, sırtını ormana dayamış olan en arkadaki iki eve doğru yürüdüler. İçindeki ses Yener'e, karanlık işlerin kuytudaki evlerde daha rahat yürütülebileceğini söylüyordu.

Evlerden birine sessizce yaklaşp pencereden içeriye göz attılar. Camlardan biri mutfağa açıliyordu. Mutfakta arkası dönük bir kadın gördüler.

"Bu o cırlak sesli kadın olmasın?"

"Keşke olsa... Böylece zaman kaybetmeden onları bulmuş olurduk."

O sırada iki üç yaşlarında mini mini bir çocuk yalınayak koşarak mutfağa girdi.

"Kaynım acıktı, mama istiyoom."

"Tamam canım, şimdi hazır oluyor. Gel bakayım annenin kucağına. Neden çıplak ayakla dolaşıyorsun, daha yaz gelmedi, üşütürsün, karnın ağrır."

Yener'le Selin çocuğu görünce içlerinden "Bu ev olamaz," diyerek bakışlarıyla birbirlerini sessizce onayladılar. Kadına görünmeden buradan hemen gitmeliydiler. Penceresinden bakan iki yabancıyı görecekt olursa haklı olarak kadın korkup çığığı basar ve bütün çevreyi ayağa kaldırabilirdi.

Ayak uçlarına basarak bahçeden çıktılar. Öteki ev epey gerideydi. Sessizce oraya doğru yürüdüler.

Evin yakınına gelince, çevredeki çiçekleri kokluyormuş gibi yaparak yavaş yavaş pencereye yaklaştılar ve içeriye bir göz attılar. Adamın biri bilgisayarın karşısında oturmuş, arada bir patlayan bomba gürültüsüne ve düşen uçak seslerine bakılacak olursa, bilgisayar oyunu oynuyordu.

Yener fısıltılı bir sesle:

“Bakar mısın, koskoca adam oyun oynuyor! Bir de bizim Simcity oynamamızı bile eleştirir şu büyükler!..”

“Sen hiç bu adamı daha önce gördün mü?”

“Hayır, görmedim. Anlaşılan yine yanlış adresteyiz, Evren bu evde de değil.”

Tam yavaşça bahçe kapısından dışarıya süzölmek üzereydiler ki, Selin birden heyecanla Yener’i kolundan yakalayıp durdurdu ve evin yanındaki ağılin kapısına işaret etti.

“Şuraya bak! Yere... kapının sağ tarafında...”

Yener yerde kirli bir mendil gördü. Sessizce yaklaşır mendili eline aldı. Bunun kafedeki peçetenin aynısı olduğuna yemin edebilirdi.

“Bu Evren’in cebinden düşmüş olabilir mi?”

“Bence o! Hani kaçırılma sırasında Oğuzcan Selimoğlu’nu bayıltmak için kullandıkları peçete... Evren yanlışlıkla alıp cebine koyduğunu söylemişti.”

“Haklısın. Evren bize bir iz bırakmak istemiş olmalı.”

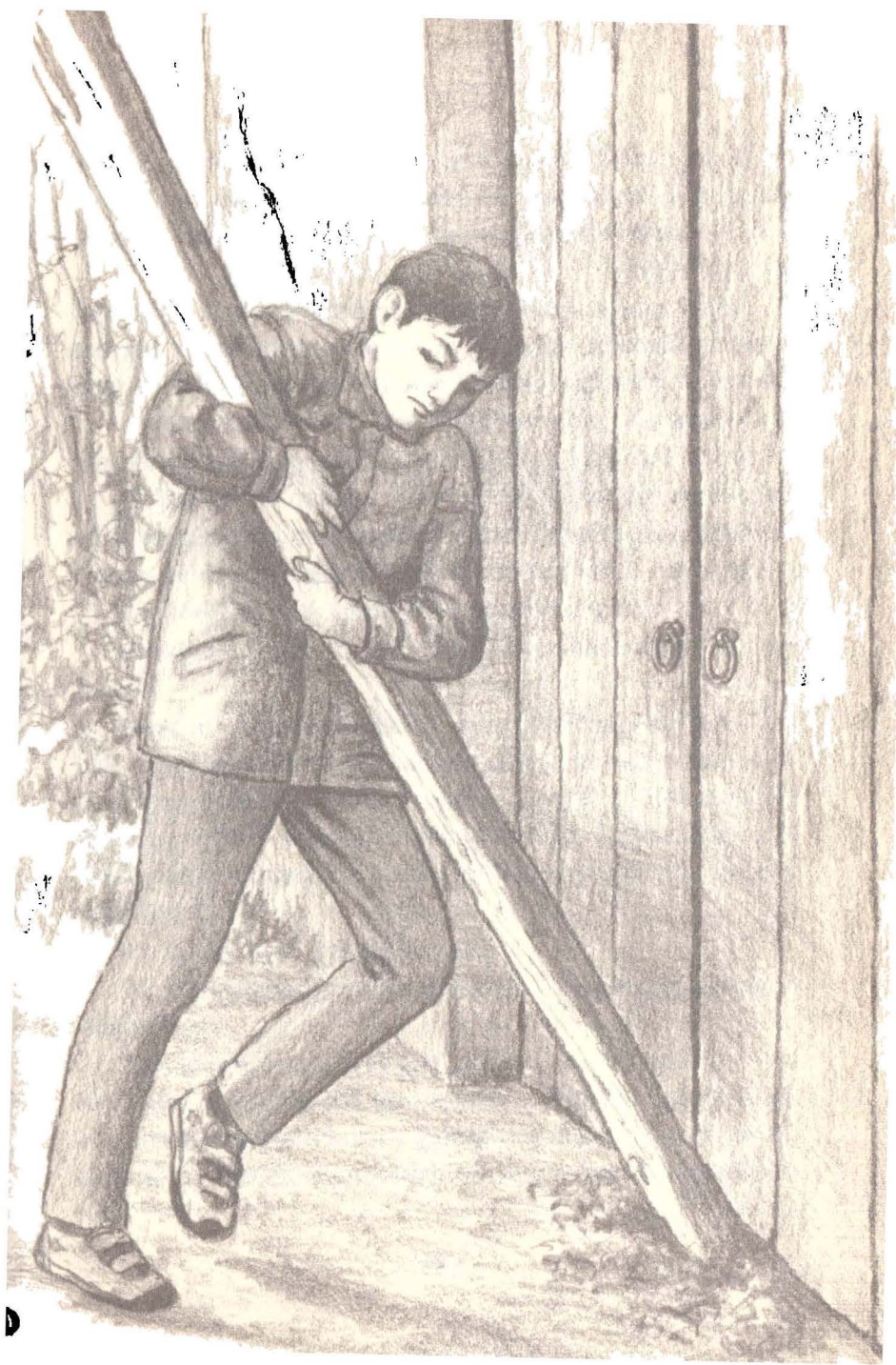
“Şimdi ne yapacağız?”

“Sen pencereden bilgisayar başındaki adamı kolla. Ben bu kapıyı açmaya çalışacağım. Belki onu bu ahır gibi yerde tutuyorlardır.”

Selin adamı gözetlemeye gidince Yener birkaç kez sarsarak kapıyı zorladı. Kolay açılacağına benzemiyordu. Sağa sola bakınıp kapıyı kırmak için kullanabileceği bir alet ararken, içlerden hafif de olsa bir ses duyar gibi oldu.

“Mmmmm...”

İçerde bir canlı bulacağından emindi. Ama bu Evren miydi, yoksa ağılda dinlenmeye çekilen hayvanlar mı, bunu az sonra öğrenecekti.

Ağılın yan duvarına dayanmış sağlam bir kalas buldu. Kapının altındaki toprağı kalasın bir ucunu araya kaydırabileceğı kadar eőeledi. Neyse ki toprak yumuőaktı ve kolay kazılabiliyordu.

Kalası araya sokarak kapıyı kanırtmaya çalıştı. Bütün gücünü kullanıyor, bu arada mümkün olduğı kadar gürültü çıkarmamaya çalışıyordu. Sonunda tahta kapı kalasın gücüne dayanamayarak çatırdadı. Kapı ardına kadar açıldı.

İçerde bir değıl, iki kişi vardı! Elleri ayakları sucuk gibi bağlanmış, ağız gözü bantlı bu iki kiőiden biri Evren'di!

Öteki, son bir hafta içinde neredeyse annesinden daha sık gördüğü Altay şen'den başkası değıldi!

Yener Güç Durumda

Yener şaşkınlığını henüz üzerinden atamamıştı ki, arkasından gelen alaycı seslerle irkildi:

“Vay vay vay, bak kim gelmiş ziyaretimize!”

“Sorsana bakalım, burada fotoğraf makinesini mi arıyormuş?”

Arkasını döner dönmez konuşanların kim olduğunu anladı. Kapıda, cırlak sesli kadınla, az önce pencereden bilgisayarın karşısında oyun oynarken gördüğü adam vardı. Adamın yüzünü daha önce hiç görmediği için tanımamıştı ama sesinden hatırladı; maskeli adamlardan biriydi. Elinde silahı vardı.

“Bu çocuk nasıl gelmiş buraya?”

“Ne bileyim ben, kendisine sorsana. Ben bunların annesi miyim?”

“Bak kızım, benimle doğru konuş, o boyalı saçlarını yolmayayım. Sevgiline çok güveniyorsun ama gör bak, paraları alır almaz seni bir tekmede geldiğin yere gönderecek; sonra sana klip çekecek adam bulabilmek için ona buna yalvarırsın.”

“Yok canım, sen öyle san! Paraları alınca evlenip buradan gideceğiz, bana söz verdi.”

“Ne aptal şeysin! Para bölünmesin diye sana öyle davranıyor. Birazdan burda olurlar. Kendi gözünle görürsün.”

“Gelir gelmez bu söylediklerini ona anlatacağım, bu üçüyle birlikte seni de eşek cennetine göndersin.”

İkisi aralarında tartışırken bir yandan da Yener’in ellerini ve ayaklarını sıkıca bağladılar.

“Ağzını bantlamayacak mısın?”

“Ben bant fabrikası mıyım? Yanımda bant taşımıyorum herhalde! Nereden bileyim bir tane daha veledin ortaya çıkacağını?”

“İyi o zaman böyle bırak da, sesi yettiği kadar rahatça bağırsın; çevrede ne kadar insan varsa hepsini başımıza toplasın.”

“O zaman şimdiden gebertelim gitsin. Nasıl olsa ölecek.”

Adam silahını Yener’e doğrulttu. Kadın az önce adamın ona söylemiş olduğu sözlerin intikamını alırcasına konuştu:

“İyi iyi... Sen gebert. Zaten öbürlerini de sana temizlettirecek, görürsün. Böylece cinayetleri senin üzerine yıkacak. Sen hapiste bol sulu çorba içerken, biz senin payını da almış, palmiye ağaçlarının altında içkimizi yudumluyor olacağız.”

“Seni geveze!”

Sinirlenen adam bu kez silahını kadına doğrulttu.

“Palmiye ağaçlarının altında otururken altında tekerlekli sandalye olmasını ister misin?”

“Eller yukarı!”

Sedat Amca, iki haydudun aralarında tartışmasından yararlanarak iyice yaklaşmış ve onları gafil avlamıştı. Elinde bir silah vardı.

“Haydi, çabuk olun. Silahlarınızı yere atın, yoksa vururum. Polisler de birazdan burada olacak. Bir aptallığa kalkışırsanız mahkemeye siz değil cesediniz çıkar, haberiniz olsun.”

Yener, Sedat Amca’yı gördüğüne hiç bu kadar sevineceğini düşünmemişti. Elleri bağlı olmasa, neredeyse yerinden fırlayıp boynuna sarılacaktı. O sırada Selin girdi içeriye. Onu serbest görünce Yener’in sevincine sevinç katıldı.

“Seni de yakaladılar sanmıştım!”

“Pencereden izlediğim adamın yerinden kalktığını görünce seni uyaracaktım, ama kadın birden evden çıktı. Ben de kendimi belli etmemek için saklandım, sonra ikisinin senin bulunduğu yere doğru gittiğini görünce koşarak Sedat Amca’yla Elif’i bulup haber verdim. Sedat Amca da cep telefonuyla polisi aradı. Birazdan gelirler.”

“Harika! Çok iyi düşünmüşsün.”

Selin, Yener’in iplerini çözerken Elif, Evren’in gözündeki bandı açtı, sonra ağzındaki bandı çekip çıkardı. Evren gözlerini ovuşturdu.

“Gözümü açar açmaz Elif’i göreceğimi rüyamda görsem inanmazdım!”

İpleri de çözüldünce Evren gerinerek uyuşan kollarını ve bacaklarını hissetmeye çalıştı. Bir yandan Elif’e doğru anlamlı anlamlı bakarak konuşmasını sürdürdü:

“Her yanıma uyuşmuştu! Saatlerce karanlıkta kıpırdamadan beklemek ne kötü bir şeymiş! Hepinizi çok özledim. Neyse ki gelebildiniz arkadaşlar!”

Sonra dönüp saatlerdir yanında yatmakta olan tutsağa merakla baktı.

“Aa, ama bu Altay Şen! Bu adamın ne işi var burada?”

Yener, Evren’i yanıtladı:

“Uzun süre konuşamamak çenene vurdu galiba! Konuşup duracağına adamcağızı bağlarından kurtarıp ağzındaki bandı da çıkarırsan, neden burada olduğunu herhalde bize kendisi anlatır.”

Yener elleri serbest kalınca ayaklarını kendi çözüp ayağa fırladı.

Sedat Amca, Yener’e seslendi:

“Yener, yerdeki şu silahı alıp bana ver.”

Evren de Altay Şen’i çözdü. Aynı ipleri haydutları bağlamak için kullandılar.

Altay Şen’in gözleri uzun süre bağlı kaldığından, giderek kararmakta olan havanın ışığı bile gözlerini kamaştırmıştı. Gözlerini ovuşturarak ışığa alışmaya çalıştı. Sonra herkesin meraklı gözlerle kendisine bakmakta olduğunu hissedip ayağa kalktı ve silkindi.

“Aslında tam olarak neler olduğunu ben de bilmiyorum, ama belki bildiklerimizi birbirimize anlatırsak bir şeyler anlayabiliriz.”

“Peki ama bence buradan çıkalım artık,” dedi Evren. “Şöyle yumuşacık, rahat bir koltukta oturmak istiyorum. Bu samanlar sırtımı ağrıttı.”

Bağladıkları haydutları beraberlerinde ağıldan çıkarıp hep birlikte eve doğru yürüdüler. Kapıdan girince yerde elleri ayakları bağlı bir adam gördüler.

“Bu da kim?” diye hayretle sordu Yener.

Selin, Yener’i şakacı bir tavırla yanıtladı:

“Hani şu klip provası yapan yetenekli oyuncular vardı ya, onlardan biri bu. Sedat Amca’nın elindeki silahı dışardaki çiçeklerin arasından topladığını sanmıyorsun herhalde!”

Yener kafasından şöyle hızlı bir hesap yaptı:

“İkisi beni bağlayanlardı, şimdi yanıımızdalar. Üçüncü de burada olduğuna göre, dördüncü nerede? Yani yeşil bereli...”

Evren onun nerede olduğunu biliyordu, hemen açıkladı:

“Yeşil bereli, Oğuzcan Selimoğlu’yla birlikte şehre döndü. Altay Şen’in hesabını çekmek için bankaya gidecekti.”

Altay Şen anlaşılan bunu ilk kez duyuyordu.

“Nee, benim paramı mı çekecekler? Adi herifler! Demek arabada konuştukları buydu. Benim yerime geçip bankadaki hesabımı boşaltmayı planladılar. Bankayla temas edip duruma el koymamı engellemek için de beni kaçırdılar.”

Sonra birden aklına gelmiş gibi ekledi.

“Ama banka müdürü akıllı kadındır. Beni aramadan parayı vermez.”

Evren hemen bir gün önceki olayı hatırladı.

“Evet, aradı zaten. O sırada biz sizin evinizdeydik. Henüz kaçırlmanızla ilgili şoku üzerimizden atamamış, ne yapacağımıza karar veremedi. Şaşkın şaşkın duruyorduk. Zaten Elif de o sırada gelmişti. Telefon çalınca açtık. Banka müdürü, yani Yener’in annesi arıyordu. Ben sizin sesinizi taklit etmeye çalışarak parayı çekmekten vazgeçtiğinizi söyledim. Kadıncağz o kadar sevindi ki, o arada ses farkını önemsemedi. Ben zaten biraz hasta olduğumu söyledim. Ama parayı çekmek istediğimi söyleseydim, o zaman sesteki değişikliğin üzerinde duracaktı eminim.”

Altay Şen ilave etti.

“O zaman parayı çekme talimatını herhalde Oğuzcan Selimoğlu verdi. Sesimiz çok benzer. Onun sesini öteden beri benimle karıştırırlardı.”

“Öteden beri mi? Siz onu eskiden beri mi tanıyordunuz?”

“Evet. Yanımda çalışırdı. Hesaplarıma bakar, bazı ufak tefek işlerimi görürdü. Sesimiz çok benzerdi, ama ben bunu hoş bir rastlantı olarak görürdüm hep. Oysa o bu benzerliği kendine bir fırsat olarak görürmüş demek.”

“Yalnız sesiniz mi? Ya aranızdaki benzerlik?”

“Doğrusu bunu ben de anlayamadım. Kemik yapımız, boyumuz falan çok benzerdi. Ama yüzümüz hiç benzemezdi.”

Sedat Amca uğradığı hayal kırıklığından söz etmeden duramadı.

“Şu işe bakın! Daha dün Altay Şen’den imza aldığım için seviniyordum, o da sahte çıktı! Ne şanssızım yahu!”

Altay Şen onu yanıtladı:

“Kapıdan girip de ‘Eller yukarı’ diye bağırdığın an, kendi kendime ‘İşte,’ dedim, ‘bütün albümlerimden birer tane imzalayıp armağan edebileceğim birinin sesi bu.’ Merak etme, buradan kurtulup eve döndüğümüzde sana o kadar çok imza vereceğim ki, sonunda gerçeğinden de bıkacaksın.”

Sedat Amca’nın mutluluğu yüzünden okunuyordu.

Yener az önceki konuya dönüp sormak istediği soruları arka arkaya sıraladı.

“Peki ama size benzemediğini nasıl söyleyebilirsiniz? Bunun için size şantaj yapmıyor muydu? Siz ona bu çiftlik evini alması için para vermemiş miydiniz?”

Selin, Yener’in cesaretinden yüz bularak suçlamalarla ilgili en önemli soruyu sordu:

“Ya tehdit? Oğuzcan Selimoğlu size şantaj yaptığı için onu ölümle tehdit etmediniz mi?”

Dört çocuk da nefeslerini tutup Altay Şen’in vereceği yanıtı beklediler.

Konuklar Ev Sahibinin Baskınına Uğruyor

Çocukların şantaj ve tehditten söz etmesi Altay Şen'i şaşırttı.

“Oğuzcan Selimoğlu'nu ölümle tehdit etmek mi? Kim, ben mi? Ben kendisini üç yıldır görmedim. En son üç yıl önce hesaplarımda bazı yolsuzluklar yaptığından kuşkulandığım için işten çıkarmıştım. Elimde delil olmadığı için herhangi bir suçlamada bulunmadım. Ama imzamı taklit ederek hesaplarımdan çok büyük paralar sızdırdığından eminim.”

Konuşmanın bu noktasında, o ana kadar bir köşede elleri ayakları sıkıca bağlı, hiç konuşmadan oturan cırlak sesli kadın söze karıştı:

“Vay alçak vay! Kendime ne zaman güzel bir şey almak istesem parasızlıktan yakınıp dururdu. Aldığı paraları tek başına yemiş utanmaz yalancı!”

Yanında oturan öteki haydut, ağılın orada aralarında geçen söz düellosunu unutmamıştı. Kadını kışkırtmayı sürdürdü:

“Ya, ben söylemiştim sana para koklatmaz diye. Aldığı paraları seninle yiyeceğini mi sanıyordun? Seni atlatacaktı zaten.”

“Kes sesini!”

Kadın ayakları bağlı olmasına rağmen ayakkabısının topuğuyla adamı tekmelemeyi başardı. Adam da uzanıp ona vurmak istedi, ama dengesini kaybedip bulunduğu yerden yuvarlandı.

“Seni geberteceğim, cadı!”

Diğerleri ikisinin dalaşmasına aldırmandan konuşmalarını sürdürdüler. Banka müdürüyle yaptıkları konuşmadan sonra gelişen olayları da Yener anlattı.

“Evet, Evren’in dediği gibi banka müdürü benim annemdir. Dün akşam evde yemek yerken, Altay Şen’le yaptıkları telefon konuşmasında hesabın kapatılma işleminin durdurulması konusunda anlaştıklarını, ama yarım saat sonra Altay Şen’in bankayı arayarak talimatı tekrar değiştirdiğini anlattı. Annem parayı çekebileceğini söylemiş ama az önceki iptal talimatı sisteme girmiş olduğundan, parayı almak için adamını ertesi gün öğleden sonra yollamasını istemiş.”

Yener annesini ele vermiş gibi olmamak için açıklama yapmak gereğini duydu.

“Yani bunları bana isim vererek anlatmış değil tabii. Bağlantıları ben kurdum. O, konudan genel olarak söz ediyordu. Yüksek miktarda bir meblağ için dengesiz talimatlar alınca durum annemin garibine gitmiş.”

Altay Şen telaşlandı.

“Yani bugün öğleden sonra bankadaki hesabımı çektiler mi diyorsun?”

Yener gülümsedi.

“Benim annem yaman kadındır. Öyle kolay kolay kimseye para kaptırmaz. ‘Sistemler bozuk’ diyerek ertelemiş. Maksadı, müşterisine sağlıklı düşünmesi için zaman tanımak...”

Evren atıldı:

“Bu gerçekten de çok sağlıklı bir yöntem oldu, çünkü eğer parayı verseydi bu herifler bizi çoktan öldürürdü.”

“Peki ama bizi neden hemen öldürmediler? Neden parayı almak için beklediler?”

“İşte bunu bilmiyorum.”

Bütün bu ayrıntılardan o ana kadar Sedat Amca’nın haberi bile yoktu. Çocukların anlattıklarını duyunca, bütün yetişkinlerin bir araya gelince yaptıkları gibi çocukları Altay Şen’e yana yakıla çekistirdi:

“Şu çocuklara bakar mısınız? Meğer ne haltlar karıştırıyorlarmış da benim haberim yokmuş! Üstelik bu tehlikeli işlere onları arabayla taşıyan da ben oldum. Başlarına bir şey gelse ailelerine ne derdim sonra, hiç düşünmezler. Yapılacak şey mi bu, söyleyin Allah aşkına! Her şeyi son ana kadar benden gizlediler.”

Selin alınmıştı.

“Aaa, aşkolsun Sedat Amca... Sana söylemiş olsak bizi arabana bile bindirmezdin, öyle değil mi? Ne yapalım, çaresiz gizlemek zorunda kaldık.”

Yener’in bir sorusu daha vardı.

“Peki ama diyelim ki Altay Şen’in hesabındaki parayı çekmek için onu kaçırdılar, o zaman Oğuzcan Selimoğlu kendisi için neden sahte bir kaçırma planı hazırlamış olsun? Üstelik maskeli adamların onu da bayıltıp resmen karga tulumba

götürdüklerini gözlerimizle gördük. Adamlar nerdeyse bizi de öldüreceklerdi.”

Evren o sırada uzun zamandır kafasını kurcalayan bir konuya çözüm getirmiş olmanın sevinciyle yüksek sesle düşüncesini ortaya attı:

“Aklıma takılan bir soru vardı. Hani şu cebime tıktığım mendil mi, peçete mi ne, onunla ilgili... Diyordum ki, bu adamların madem bayıltıcı spreyleri vardı, neden beni ve Altay Şen’i bayıltmak için sprej kullandılar da, Oğuzcan Selimoğlu’nun kaçırılma sahnesi sırasında eski moda kloroformlu mendil kullanmayı yeğlediler? Ağzım gözüm kapalı o saman yığının üzerinde yatarken sebebini çözdim. Bence mendilde kloroform falan yoktu. Oğuzcan Selimoğlu bize bayılmış numarası yaptı yalnızca, biz de mendil koklatıldığını görünce şartlanmış olarak bayılmış olduğunu düşündük.”

Selin, Evren’in düşüncesinde değildi.

“Ama yeşil bereli adam bize silahı doğrulttuğunda ‘ah, uh’ diye sesler çıkarttı, hatırlasana. Adamlar da ‘Ayılıyor, çabuk olalım,’ diyerek bizi bırakıp aceleyle gittiler. Oğuzcan Selimoğlu o sırada neden böyle bir gösteriye gerek duysun ki?”

Bu soruyu Yener yanıtladı.

“Bence bizim öldürülmemizi istemedi, ama bunun nedeni, onun vicdanlı biri olması değil. Yalnızca cinayet için henüz erkendi. Eğer öldürülürsek planı bozulacaktı.”

Selin cırlak sesli kadının sözlerini hatırlattı:

“Haklısın, asıl amaçlarının bizim olayı görüp polise bildirmemiz olduğunu buradaki güzel sesli bayan bize söylemişti! Bize bu yüzden dokunmadılar.”

Yener ekledi:

“Biz polise bildirmeyince de, nasıl bir plan kurmuşlarsa, bu bozulmuş oldu. Sonra hemen ikinci plana geçip Altay Şen’i kaçırdılar. Ama orada bulunuşumuz tamamen sürprizdi. Hatırlasanıza, adamlar içeriye girip de bizi Altay Şen’in yanında görünce nasıl şaşırdılar. Üstelik yeşil bereli bize o kadar sinirlendi ki, benim fotoğraf makinemi aldı. Evren’in de kayıt cihazına el koydu.”

Cırlak sesli kadın dayanamayıp araya girdi.

“Evet ya, planımızı bozdunuz. Siz Oğuzcan’a röportaj teklif edince planımızı derhal bunun üzerine kurduk. Oğuzcan Selimoğlu’nun gözünüzün önünde kaçırıldığını görünce hemen koşup polise haber vereceğinizi düşünmüştük. O akşam haberlerde Altay Şen’in benzerinin kaçırıldığına dair bir haber verilecek diye televizyonun karşısında bekledik durduk. Ertesi gün Oğuzcan bütün gazeteleri didik didik okuttu bize. Minicik bir haber bile yoktu. ‘Hadi’ dedi, ‘diyelim o günkü haberlere yetişmedi, bir sonraki gün çıkar.’ Nerdee? Plana göre iki gün ülkenin bu haberle çalkalanması, herkesin Oğuzcan Selimoğlu’nu arıyor olması gerekirdi. Böylece gerçek Altay Şen’in kaybolup yerine sahtesinin geçtiği gözden kaçacaktı!”

Selin araya girdi:

“Polise gitseydik sizi bulacaklarından korkmadınız mı?”

Kadın kahkahalarla gülmeye başladı.

“Bizi bulamazlardı! Üç aptal çocuğun heyecan ve korku içinde tanık olduğu bir olayı polise aktardığını gözünüzün önüne getirebiliyor musunuz? Bu Oğuzcan’ın dâhiyane fikriydi. Çocuk olduğunuz için birçok ayrıntıyı fark etmeyeceğinizi ve polise yarım yamalak ifade vererek onları

yanıltacağınızı düşünmüştü. Siz aptal ifadelerle polisi oyalarlarken biz de işimizi halletmiş olacaktık!”

Altay Şen çocuklara dönerek konuştu:

“Buraya kadar her şeyi anlıyorum. Beni kaçırdılar, tüm hesabıma el koymak istediler... Benim anlayamadığım, bu adam nasıl oluyor da bana ikizim gibi benziyor?”

Altay Şen’in sorusu çirkin bir kahkaha sesiyle örtüldü. Konuşurken kapının anahtarla açılıp içeriye ev sahibinin girdiğini hiçbiri fark etmemişti.

“İyi ki şehirde kalmayıp geri dönmüşüm. Evim konuk doluymuş. Şimdi siz ikram beklersiniz. Merak etmeyin, hepinize yetecek kadar kurşunum var.”

Çocukların her biri korunmak için kendine bir siper bulmaya koşuşurken, Altay Şen sesin geldiği yöne doğru döndü.

Kapıda yeşil bereli bir adamla kendisinin tıpatıp benzeri bir adam duruyordu. İkisi de silahlıydı.

Olaylar Çözülüyor

Cırlak sesli kadın Oğuzcan Selimoğlu'nu görünce sevinçle bağırdı.

“Sevgilim, gel çabuk şu iplerimden kurtar beni. Ellerim acıdı.”

“İyi olmuş. Parmak kadar çocuklara yakalanacak kadar aptalsınız madem, o zaman öyle bağlı kalın. Bunu hak ettiniz.”

Yanındaki adam, kadına alaycı bir sesle fısıldadı:

“Ben sana dememiş miydim? Parayı alıp sensiz kaçacak. Ama bu kez ikimizi de ekecek galiba.”

Kadın para sözcüğünü duyunca ağlamaklı bir sesle konuştu.

“Yoksa paraları bensiz yemeyi mi düşünüyorsun?”

Oğuzcan Selimoğlu hayli sinirliydi.

“Ne parası be? İki gündür parayı almak için göbeğimiz çatladı. Sonunda nerdeyse ben gidecektim bankaya, ama an-larlar da enseleniriz diye korkumdan cesaret edemedim. Ne iş yahu, hakkımız olan parayı bile alamıyoruz!”

“O para nasıl sizin hakkınız oluyormuş, anlayamadım! Söz konusu olan para benim param.”

Oğuzcan Selimoğlu kendinden emin bir tavırla Altay Şen'i yanıtladı:

“Senindi, benim oldu, anlaşıldı mı? Bundan böyle Altay Şen benim. Üç yıl bunun için uğraştım. Kaç estetik ameliyatı olduğumu biliyor musun sen?”

“Benden çaldığın paraları bunun için mi harcadın?”

“En başta böyle bir niyetim yoktu. Nasıl olsa senin paranı canımın istediği gibi rahatça kullanabiliyordum. Ama sonra hesaplarda oynamalar yaptığımı fark edip para musluğumu kestim. O zaman ben de parayı toptan almaya karar verdim. Ama bunun için çok akıllıca bir plan yapmak gerekiyordu. Yanıma senin fotoğraflarını aldım ve yurt dışına çıktım. Bunun ameliyatı, dudak silikonları, göz altı torbaları derken, seri ameliyatlara adım adım kendimi sana benzettim. Sonunda gerçek Altay Şen oldum. Tek engel sen kalmıştın. Sen de parayı alır almaz geberecektin zaten.”

Altay Şen sinirlendi.

“Sen aklını kaçırmış olmalısın. Benim yerime geçmek ha! Gerçek anlaşılmayacak mıydı sanıyorsun?”

“Öyle zekice plan yapmıştım ki, senin aklın böyle şeylere ermez tabii. Altay Şen'in benzeri olan Oğuzcan Selimoğlu'nun kaçırılma olayı, birkaç gün boyunca gündemi meşgul edecekti. O arada Altay Şen'in bankadaki hesabını kapattığı kimsenin dikkatini çekmeyecekti. Parayı alınca seni geber-tip gelen geçen bulsun diye bir yol kenarına bırakacaktım. Tabii cesedin üzerinde Oğuzcan Selimoğlu'nun kimliği olacaktı. Böylece cesedin, kaçırılan Oğuzcan Selimoğlu'na ait olduğu düşünülecekti. Ben ise artık gerçek kimliğime kavuşup Altay Şen olacaktım.”

Sedat Amca ilk kez söze karıştı:

“Peki ama ne acelen vardı? Para Altay Şen kimliğine kavuştuğunda nasıl olsa senin olacaktı. Neden iki gündür para peşine düştün de bizi de oradan oraya koşturdun anlayamadım.”

“Şubede kartal gibi bir banka müdürü var. Karşı karşıya geldiğimizde Altay Şen’le aramdaki küçük farkları sezinleyebileceğini düşündüm. Bir aksilik olsun istemedim. Eğer Altay Şen’in benzerinin öldürölme olayı parayı çekmeden önce duyulsaydı bankada didik didik soru sorar, araştırma yaparlardı. Hoş, yine de bize yapacaklarını yaptılar, Suat’ı oyalayıp durdular. Neyse müdire hanım parayı pazartesi gününe hazır edeceğine söz verdi. Şimdi o güne kadar zorunlu olarak konuğumsunuz. Ancak duruma bakılırsa konuk adedimiz evdeki yatak sayısından fazla. Kusura bakmayın baylar bayanlar, ama bu gece hepiniz ağılda, samanların üzerinde rahatsız bir gece geçirmek zorunda kalacaksınız.”

“Bundan o kadar emin olma. Bana kalırsa konukların bu akşam rahat yataklarında uyuyacak, kırık bir ranzada rahatsız yatacak olansa sensin. Eller yukarı, kimse kıpırdamasın!”

Komiserin sert sesinin odada yankılanmasıyla birlikte içeriği bir anda polisler doldurdu. Herkesin şaşkın bakışları arasında komiser uzanıp Oğuzcan Selimoğlu’nun elindeki silahı aldı. Yeşil bereli, polislerin bir şey söylemesine fırsat bile bırakmadan, korku içinde elindeki silahı yere attı. Öteki haydutlar zaten bağlı olduğuna göre, polislere yapacak fazla bir şey kalmamıştı.

Oğuzcan Selimoğlu ve yeşil berelinin ellerine kelepçeler geçirildi, öteki haydutlarla birlikte birer birer polis minibüsüne götürüldüler.

Komiser suçluların arabaya bindiğinden emin olunca geri dönüp olan biteni sevinçle izleyen çocukların yanına geldi.

“Bravo çocuklar, çok iyi bir iş başardınız. Biz aslında epeydir buradayız. Ev sarılmıştı. Ama konuşmalar o kadar ilginçti ki, dinlemeden yapamadık. Böylece sorgulama sırasında inkâra başvurup bizi yoramazlar. Her şeyi duyduk. Bizi arayan bey kimdi? Hah, Sedat Bey, siz misiniz? Adresi çok iyi tarif etmişsiniz, hiç vakit kaybetmeden elimizle koymuş gibi bulduk.”

Komiser çıkmak üzereydi ki, kapı ağzında duraladı. Bir şey söylemek ister gibiydi. Sonunda dayanamayıp konuştu:

“Şey... Altay Bey, benim çocuklar sizin hayranınız. Mümkünse onlar için bir imza rica edecektim.”

Altay Şen gülümseyerek elini cebine attı. Oradan oraya sürüklenerek götürülürken kırılıp bükülmüş olan birkaç fotoğraf çıkardı ortaya. Üzerlerini imzalayıp komisere uzattı:

“Buruşmuş ama belki bugünün anısı olarak saklamak istersiniz.”

Komiser çok sevindi ve itirafta bulundu:

“Aslında birini kendim için alacağım. Ben de sizin hayranınızım.”

Komiserin arabası önde, suçluların doluştuğu minibüs arkada, yola çıktılar. Altay Şen arabaların farları görünmez oluncaya kadar arkalarından baktı.

“Suçlular plan yaparlarken sonlarının her zaman hapis-hane olacağını nasıl düşünemiyorlar anlamıyorum.”

Sonra çocuklara dönüp içtenlikle konuştu:

“Hayatımı kurtardınız. Sizlere nasıl teşekkür edebilirim?”

Evren şakacı bir tavırla, “Valla gerçekten teşekkür etmek istiyorsanız, bunun bir yolu var,” dedi.

Ne diyeceğini merak eden çocuklar şaşkınlıkla arkadaşlarına baktılar.

“Süper Gazete için bir röportaja ne dersiniz? Süper Gazeteciler her zaman emrinizde!”

Hepsi birden kahkahalarla gülmeye başladı. Sedat Amca onları güçlkle susturdu.

“Haydi artık toparlanın da gidelim isterseniz. Tabii burada kalmaya niyetiniz varsa onu bilemem. Konuk sayısı azaldı, belki herkese yatacak rahat bir yatak düşer.”

Çocuklar Sedat Amca'nın sözleri üzerine aynı anda saate baktılar. Saat beşi geçiyordu! Şehirde telefonla çocukları birbirinin evinde arama trafiği başlamış olmalıydı. Nerede olduklarını bulamadıklarında kıyamet kopacaktı.

“Haydi, sırayla evi arayıp haber verelim.”

Altay Şen çocuklara o gece ailelerini evine davet ettiğini söylemelerini önerdi.

“Eğer bu akşam benim evimde konuk olmayı kabul ederlerse, onlarla hem tanışmış oluruz, hem de olayları açıklarız.”

Selin atıldı:

“Bu çok iyi bir fikir. Böylece bizler de azar işitmekten kurtuluruz.”

Yener de umutluydu:

“Üstelik yarın cumartesi, okul tatil. Böyle bir öneriye evet dememeleri için bir neden yok.”

Çocukların telefon görüşmesi bu kez hayli uzun sürdü. Meraklı anne babalar açıklamaları bir türlü doyurucu bulmuyor, art arda sorularla çocukları sıkıştırıyorlardı. Bu yüzden her seferinde telefonu Altay Şen alarak davetini yineledi.

Davet fikri herkesin hoşuna gitmişti. Altay Şen sonunda Fatoş Hanım'a telefon edip, o akşam kalabalık bir konuk grubunu ağırlayacaklarını haber verdi.

Hep birlikte cipe bindiler. Altay Şen'le Sedat Amca önde koyu bir sohbet geliştirirken, çocuklar da arkada olayları kendi aralarında tekrar tekrar tartıştılar.

Süper Gazeteciler'e Sürpriz

Altay Şen eve ulaşır ulaşmaz birkaç telefon görüşmesi daha yaparak akşam için bazı gizli siparişler verdi. Bu arada tarihçi Osman Bey'i alması için arabasını göndermeyi de unutmadı. Yaşlı adamın olayları polisten ya da televizyondan öğrenmek yerine kendisinden dinlemesi daha iyi olacaktı.

Az sonra aileler art arda Altay Şen'in evine akın ettiler. Kapıyı açan Fatoş Hanım çocukları gördükçe utancından kızarıp bozariyordu. Hepsine üşenmeden ayrı ayrı açıklamada bulundu:

"Ay ne bileyim, klip provası yapıyorlar sandımdı. Ben baygın yatarken Altay Bey'in benzeri gelip beni kandırmış. Ay çok utanıyorum valla, sizi de yanılttım."

İçeri girip Osman Bey'i Altay Şen'in salonundaki koltuklardan birinde otururken görmek çocuklar için sürpriz oldu.

"Aaa, sizin geleceğinizi bilmiyorduk."

Özellikle Yener'le Evren şaşkınlıktan ne diyeceklerini bilemediler.

"Altay Şen, yani şey, yeğeniniz... Hani aradığınızda bulamamıştınız... O aslında..."

Osman Bey gülümseyerek çocukları susturdu ve onları sıkıntılı bir açıklama yapma derdinden kurtardı.

“Merak etmeyin çocuklar, hepsini biliyorum. Az önce Altay Bey bana olanları anlattı.”

“Demek öğrendiniz...”

“Evet çocuklar. Size yaptıklarınız için teşekkür ederim. İnanın, yeğenimin kötü düşüncelerinden hiç haberim yoktu. Üç yıl boyunca onu görmedim. Yurt dışından döndüğünde onu çok değişmiş bulmuştum, ama doğrusu Altay Şen’in tıpatıp benzeri olduğunu da fark edemedim.”

Osman Bey sözünün burasında duraladı ve öksürerek biraz oyalandı. Aklındakileri söyleyip söylememekte tereddüt eder gibiydi. Tekrar konuşmaya başladığında sesi titriyordu.

“Gözlerim artık beni yanıltıyor çocuklar, sınav kâğıtlarını bile okuyamaz oldum. Önümüzdeki yıl emekliye ayrılmaya karar verdim.”

Çocuklar hep bir ağızdan itiraz ettiler.

“Aaa, olmaz. Sizi çok özleriz öğretmenim.”

Öğretmenlerini özleyecekleri kadar, tarih sınavlarında rahatça kitap açmayı özleyecekleri kuşkusuzdu. Osman Bey yine de çocukların sözlerinden çok mutlu oldu, ama kararı kesindi.

“Sanırım yeğenim uzun süre hapiste kalacak. Yazlıktaki ev boş. Oraya gidip biraz dinleneceğim. Sonra o bölgedeki Bizans kalıntıları üzerine bir araştırma yapmayı düşünüyorum. Bu konuda bir kitap yazmayı hep isterdim, ama bir türlü fırsat yaratamamıştım. Bundan böyle hayallerimi gerçeğe dönüştürmeye kararlıyım.”

Yemeğe oturmak üzereyken çocuklar birden ortadan yok oldular. Ardından mutfaktan çığlık sesleri yükseldi. Salondakiler telaşlandılar.

“Neler oluyor?”

Fatoş Hanım korku ve heyecan içinde koşarak salona girdi.

“İmdaat!”

Neyse ki, Fatoş Hanım’ın arkasından salona girenler bu kez maskeli haydutlar değil, çocuklardı!

“Ay şaka yaptık Fatoş Teyze! Fare falan görmedik. Valla-hi şaka yaptık!”

Altay Şen durumu anlayınca gülmeye başladı. Kahkahaları arasında anne babalara da açıklamada bulundu:

“Fatoş Hanım fareden çok korkar da... Çocuklar ona şaka yapmışlar anlaşılan.”

Altay Şen birden durdu ve herkesin şaşkın bakışlarına aldırmadan salondan çıktı. Döndüğünde elinde siyah bir torba vardı.

“Aaa, bu yeşil bereli adamın çiçeklerin arasına gizlediği torba değil mi?”

Selin’in sözleri üzerine herkes gözlerini merakla siyah torbaya dikti.

“Evet, gerçekten de o torba çocuklar,” dedi Altay Şen. “Çok dikkatlisiniz. Polisler torbanın içinde ne buldular dersiniz? Haydutların kar maskeleri ve giysileri...”

Evren atıldı:

“Peki ama polisler kanıtları toplayıp götürmezler mi? Armağan diye size mi verdiler yoksa?”

Altay Şen muzip muzip çocuklara gülümsedi:

“Polisler kanıtları elbette aldılar, ama bu torbada gerçekten de armağan var. Hem de bana değil, size! Giderken verecektim, ama sabredemedim çocuklar!”

İlk paket Yener'inkiydi. Paketten dijital bir fotoğraf makinesi çıktı.

Evren'in paketinde son model bir kayıt cihazı vardı.

Selin bir cep telefonu sahibi oldu. Böylece ihtiyacı olduğu anda Sedat Amca'yı kolayca arayabilecekti.

Elif ise her zaman istediği bir şeye kavuştu: Adres ve telefon numaralarını yazabileceği elektronik bir rehber...

Sedat Amca'nın imzalı albümleri de torbadaydı! İmzalı albümler için olduğu kadar, patronundan zam alacağını duyduğu için Sedat Amca'nın ağzı kulaklarına varıyordu.

O akşam yemekte anne ve babalar akıllarına gelen her soruyu sordular, olayları en küçük ayrıntısına kadar öğreninceye değin rahat edemediler. Altay Şen ve çocuklar da hiç bıkmadan onları yanıtladılar. Oğuzcan Selimoğlu'nun evine niye gidilmiş? Olayın düzmece olduğu ne zaman ortaya çıkmış? Altay Şen'le röportaj yapmak nereden akıllarına gelmiş? Olay sırasında hiç korkmamışlar mı? Süper Gazete gibi önemsiz bir gazete için bu kadar korku ve heyecana değer miymiş?..

Yener'le Evren'e bakılacak olursa, Süper Gazete için her şeye değirdi!

Yener'le Evren bundan böyle yeni fotoğraf makinesini ve kayıt cihazını kullanarak gazetelerini geliştirmeye kararlıydılar. Kızlar bir sonraki sayı için yemek sırasında ortaya yeni konular atmaya başlamış olsalar da, Yener'le Evren'in planında kızları gazete işine karıştırmak yoktu.

"Selin ve Elif mi?" diyorlardı, "Bir daha asla!"

Sözlerini tutacaklar mı dersiniz?

Süper Gazeteciler

Yedinci sınıfa giden dört arkadaşın kendi çabalarıyla hazırlayıp dağıttıkları Süper Gazete'yi hazırlarken karıştıkları heyecan dolu serüvenleri anlatıyor; arkadaşlıklarını, okul ve aile ilişkilerini genç okurlarıyla içtenlikle paylaşıyor.

10 - 14 yaşın ilköğrençliğe girişte karşılaştığı sorunların da yansıtıldığı roman, sürükleyici dili ve heyecanlı öyküsüyle, okurlarını daha ilk sayfalardan serüvene katıyor.

Süper Gazete'ye heyecan katmak için röportaj konusu arayan Evren ve Yener, gazetede görev almakta ısrarcı olan Elif ve Selin'i atlayabilecekler mi? Karışık bir bulmacaya dönüşen macerada, kimin kaçırıldığı belli değilse, polise ne söylenebilir ki?

Süper Gazeteciler Serisi

1. Kitap

2. Kitap

3. Kitap

4. Kitap

ISBN 978 9944 49 596-1

9 789944 695961

www.tudem.com